

A nighttime photograph of a city skyline with several tall skyscrapers illuminated with warm lights. A large, bright yellow lightning bolt strikes down from the dark blue sky, illuminating the scene. The text is overlaid on the image in a bold, yellow, sans-serif font.

**ΤΟ ΞΕΧΑΡΒΑΛΩΜΑ ΤΩΝ ΣΥΜΠΡΑΓΚΑΛΩΝ
ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ**

**ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΛΑΔΑΣ
ΜΠΟΤΙΛΙΑ ΣΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ**

**ΑΘΗΝΑ - ΒΕΡΟΛΙΝΟ
ΙΟΥΛΙΟΣ 2022**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Εισαγωγικά – Ατενίζοντας το μέλλον ενός νέου κόσμου	2
2. Σχετικά με το περιεχόμενο αυτής τής αναφοράς.....	6
3. Ο παγκόσμιος έλεγχος που επιβλήθηκε παγκοσμίως στο παρελθόν μέσω τής επιβολής επιβολής καύσεως υδρογονανθράκων ως βασικών ενεργειακών φορέων.	7
4. Η διαμόρφωση τής Ρωσικής συνιστώσας στο παγκόσμιο γεωπολιτικό γίγνεσθαι	11
5. Το δυτικό μοντέλο ανάπτυξης και οι κυρίαρχες αδυναμίες του	
6. Η συνεχώς αυξανόμενη ανάγκη τής δύσης για υδρογονάνθρακες και η πορεία τής βαθμιαίας εξάρτησής της από τα Ρωσικά αποθέματα.....	17
7. Η στρατηγική των Ρώσων.....	26
8. Η φύση τού Ρωσικού καθεστώτος.....	34
9. Το μεταπολεμικό status quo και η ύστερη σταλινική περίοδος.....	45
10. Η περίοδος προεδρείας τού Νικήτα Χρουστσόφ.....	52
11. Η περίοδος τής προεδρείας τού Λεονίντ Μπρέζνιεφ.....	60
12. Η περίοδος τής προεδρείας τού Γιούρι Αντρόποφ.....	67
13. Η περίοδος τής προεδρίας τού Κονσταντίν Τσερνιένκο.....	70
14. Η περίοδος τής προεδρείας τού Μιχαήλ Γκορμπατζόφ.....	77
15. Η περίοδος τής προεδρείας τού Μπόρις Γέλτσιν.....	80
16. Ένα πολύ σημαντικό βιβλίο.....	85
17. Βλαδίμηρος Πούτιν. Ένας ασάλινος ηγέτης, που κυοφόρησε ο προηγούμενος ασάλινος.....	91
18. Η Διοίκηση Τραμπ μεταξύ αναπόφευκτων συμβιβασμών, λεπτών προσπαθειών εξισορρόπησης, αφόρητων πιέσεων, αλλά και σε σταθερή πορεία προς την νίκη	99

Η ΠΟΡΕΙΑ ΞΕΧΑΡΒΑΛΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΣΥΜΠΡΑΓΚΑΛΩΝ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

1. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ - ΑΤΕΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΝΟΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ενώ η ανθρωπότητα βρίσκεται στα πρόθυρα τής απειλής μιας άνευ προηγουμένου ενεργειακής και επισιτιστικής κρίσης, παρακολουθούμε τα διευθυντήρια των δυτικών χωρών να παραπαίουν ανήμπορα σε πλαίσια εντεινόμενης απαξίωσης. Ο μέσος άνθρωπος μοιάζει να διακατέχεται από πλήρη αμηχανία, σχετικά με το πού μπορεί να καταλήξει η διαδικασία, που μαστίζει με καλπάζοντες ρυθμούς το κατεστημένο. Οι ιθύνοντες θεσμοί τού συστήματος φαίνονται να διακατέχονται από ένα είδος αυτοκτονικού ιδεασμού, που διέπει τις ανόητες επιλογές του και η κατηφόρα που προδιαγράφεται εμφανίζεται τελείως αστάθμητη ως προς την άβυσσο, που μπορεί αυτή να καταλήξει. Πλην όμως, ο μέσος άνθρωπος πράττει μια λανθασμένη εκτίμηση, ταυτίζοντας τα αξεπέραστα αδιέξοδα τού συστήματος με το μέλλον τής κοινωνίας και το προσωπικό του πεπρωμένο.

Στην τρέχουσα φάση βρισκόμαστε πριν την πλήρη κατάργηση τής νεοταξικής ατζέντας και την πτώση τής παγκοσμιοποίησης. Εκτιμώ, ότι η ιστορική πορεία τού ανθρώπου σύντομα θα πετύχει μια τεράστιου εύρους και βάθους νίκη, που θα τού παρέχει την δυνατότητα να δομήσει μια τελείως νέα εξέλιξη, σε βάση που αρμόζει στα πραγματικά του μέτρα. Πλην όμως, η παροχή μιας δυνατότητας, δεν σημαίνει αυτομάτως την βέβαιη επίτευξη, όσων καθίστανται επιτεύξιμα. Δεν αμφιβάλλω, ότι στο εγγύς μέλλον, θα δοθούν στους ανθρώπους ουσιαστικές ελευθερίες. Οι τρόποι όμως, που θα διαχειριστούν οι άνθρωποι αυτές τις ελευθερίες, δεν είναι δυνατόν να καθορισθούν άνωθεν με διοικητικές μεθόδους, διότι τότε αυτές αναιρούνται εκ των πραγμάτων. Για την αντιμετώπιση αυτής τής πρόκλησης είναι αναγκαίο να ενισχυθεί η υπάρχουσα Πνευματική ηγεσία και να οργανωθεί μια Αριστοκρατία των Ταπεινών τού Πνεύματος, ώστε να εκπονηθούν σώφρονες προτάσεις για την δόμηση τής μελλοντικής ζωής, οι οποίες θα προταθούν, με μόνη δυνατότητα να κατισχύσουν την πειστικότητα των επιχειρημάτων σε εκούσια βάση.

Κατά την γνώμη μου, δεν υπάρχει μεγαλύτερη δύναμη στην κατεύθυνση τής

αλλαγής των οραμάτων μας, τού σχεδιασμού τής ζωής μας, την επιλογή νέων ηθών και συμπεριφοράς, τόσο στην προσωπική, όσο και σε στην συλλογική σφαίρα, από ότι αυτή που διαθέτουν οι πειστικά δομημένες θεωρίες και η γοητεία, που είναι σε θέση να εξασκεί η τέχνη. Η συνειδητή, αλλά και οργανωμένη παρέμβαση σε αυτούς τούς δυο τομείς, θα κρίνει την μελλοντική πρακτική μας, η οποία θα κληθεί να αποκτήσει χαρακτήρα συνειδητής δράσης. Ο πυρήνας τής πρόκλησης αφορά τον συνδυασμό των δυο σφαιρών έκφανσης, τής προσωπικής και τής συλλογικής, για κάθε άτομο και κάθε κοινωνία. Ζητούμενο είναι κατά πόσο θα κατορθώσουμε μελλοντικά να περάσουμε από το εγώ στο εμείς, αναπτύσσοντας υγιείς προσωπικότητες και ζωντανούς κοινωνικούς δεσμούς. Η ανάπτυξη τής συλλογικότητας σε προσωπικό επίπεδο , μπορεί να καταργήσει την κυριαρχία τής μονοσήμαντης φιλαυτίας και της εγωπάθειας, που διέπει τις σημερινές κοινωνίες.

Εκτιμώ, ότι είναι αναγκαίο, έχοντας στόχο μια καλή πορεία στα μέλλον, να στρέψουμε την προσοχή μας με κριτική διάθεση στο παρελθόν. Η παρούσα αναφορά έχει ιστορικό χαρακτήρα και εστιάζεται με αδρές γραμμές στην πορεία που ακολούθησε βασικότερη κινητήρια δύναμη, που προωθεί την παγκόσμια αφύπνιση και πασχίζει για την ανατροπή τού κατεστημένου, που υποδουλώνει πνευματικά και φυσικά την ανθρωπότητα, δηλαδή την Συμμαχία των Αντιδυνάμεων, τής οποίας προΐστανται οι δυνάμεις γύρω από την πρώην Διοίκηση τού Προέδρου Τραμπ και την Διοίκηση τού προέδρου Πούτιν, σε συνεργασία με στρατιωτικούς από έντεκα ακόμη χώρες. Αυτή η προσπάθεια ενισχύεται εκ των πραγμάτων από χιλιάδες καλοθελητές, που αντιμάχονται με τον ένα ή άλλο τρόπο την νεοταξική ατζέντα, είτε σαν ψηφιακοί μαχητές στο διαδίκτυο, είτε ως ευαίσθητοι πολίτες, είτε ως επαγγελματικές συμφύσεις, που εκδηλώνουν συμπεριφορά απόρριψης των νεοταξικών επιταγών και οργανώνουν διαμαρτυρίες, όπως οι οδηγοί φορτηγών, οι αγρότες και οι υγειονομικοί, που αρνούνται να συναινέσουν στην υποχρεωτικότητα ιατρικών πράξεων. Όλοι αυτοί μπορεί να μην έχουν κοινές απόψεις σε όλα τα ζητήματα. Πλην όμως έχουν επιλέξει στρατόπεδο και βρίσκονται, όπως πρόσφατα αναφέρεται, με την σωστή πλευρά τής ιστορίας, συμβάλλοντας στην κατεύθυνση τής μεγάλης αλλαγής, πέρα από τις όποιες επιφυλάξεις τους και

αμφισβητήσεις τους.

Οι απόψεις και εκτιμήσεις, που περιέχονται σε αυτήν την αναφορά, έχουν συχνά αυστηρά προσωπικό χαρακτήρα και κατά κανόνα βρίσκονται μακράν τού ισχύοντος κοινωνικού μύθου και των απόψεων που επικρατούν. Συνιστούν προϊόντα έρευνας βάσει ενός αρχείου, που έχω συγκεντρώσει σε πορεία περισσότερων δεκαετιών. Αυτή η ιδιότητα τής γραφής συνεπάγεται την αυξημένη πιθανότητα, να είναι οι απόψεις και οι εκτιμήσεις που προβάλλονται, σε κάποιο ποσοστό, ή και στο σύνολό τους λανθασμένες. Άρα, καλούνται οι αναγνώστες να χειριστούν το υλικό που προβάλεται εδώ με αυξημένη κριτική διάθεση. Πλην όμως, εάν είχα ως στόχο να επαναλάβω τα τετριμμένα, δεν θα είχα καμία διάθεση να υποβάλω τούς αναγνώστες να ασχοληθούν με αυτό το κείμενο.

Προσπάθησα, να είναι οι περιγραφές μου κατά το δυνατόν σύντομες και οι βιβλιακές αναφορές στοχευμένα περιορισμένες, ώστε να δοθεί ένα ελάχιστο ποσοστό τεκμηρίωσης, χωρίς να καταπονήσω πέραν τού τελείως αναγκαίου τούς αναγνώστες.

Ας μού επιτραπεί, πριν εισέλθω στο πρώτο κεφάλαιο, μια προσωπική μνεία. Την παρούσα αναφορά αφιερώνω στην μνήμη τού Νίκου Βεργίδη (Θανάσης Κατσαρός) και στο θείο Λάμπη. Και οι δυο αυτοί άνθρωποι σφράγισαν ανεξίτηλα την ζωή μου. Ο Νίκος Βεργίδης, που εάν δεν είχε δολοφονηθεί σε νεαρή ηλικία, μετά από περισσότερες απόπειρες σε βάρος τής ζωής του, θα είχε μπορέσει να προσφέρει ακόμη πολύ περισσότερα επιπλέον τα σημαντικότερα βιβλία που συνέγραψε και που αποτέλεσαν για μένα μια στέρεη βάση εισαγωγής στην συνωμοσιολογική θεώρηση τής σύγχρονης Ελληνικής ιστορίας. Τον θείο Λάμπη συνάντησα μόνον τρεις φορές στην διάρκεια τής ζωής μου μέχρι σήμερα, επειδή εγώ λείπω μισό αιώνα από την Ελλάδα και αυτός πέρασε πολλά χρόνια στις εξορίες και στις φυλακές. Τις δυο φορές που τον συνάντησα, ήμουν παιδί. Για τρίτη φορά τον συνάντησα μετά τριάντα περίπου χρόνια, στην κηδεία ενός άλλου θείου. Εκεί ο θείος Λάμπης με πλησίασε, χωρίς να τον αντιληφθώ, και χτυπώντας με στην πλάτη μου είπε με ύφος εχεμύθειας, όπως συνηθίζουν αυτοί, που κυνηγήθηκαν μια ζωή: *"Σε αναγνώρισα λεβέντη μου. Κρατάς γερά;"*. *"Ναι"*, τού αποκρίθηκα. *"Κρατάω θείε και θα έλθει μια μέρα, που θα τούς*

πάρουμε και τα σώβρακα". Τότε πρόσθεσε ο θείος Λάμπης με ένα απέραντο χαμόγελο: "Δεν μπορείς να φανταστείς, πόση ευτυχία μου χάρισες".

2. ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΚΟΡΜΟΥ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ

Ο κορμός του παρόντος κειμένου αφορά μια σχετικά αναλυτική προσέγγιση της μακρόπνοης πολιτικής των Ρώσων, η οποία πέτυχε να οδηγήσει στην τρέχουσα φάση στο πλήρες αλυσόδεμα και ξεδόντιασμα του πάλαι ποτέ διεθνούς κέντρου εξουσίας. Αυτή η στρατηγική ανέτρεψε πλήρως τα προηγούμενα δεδομένα. Σε συνδυασμό με ζυμώσεις, που έλαβαν χώρα στην δύση με την πρωτοβουλία και ανάπτυξη δράσης υγείων δυνάμεων σε αυτές τις χώρες, φθάσαμε πλέον στην επικείμενη πλήρη ανατροπή της εξουσίας του εξουσιαστικού κέντρου, που έχει επιβληθεί στην ανθρωπότητα εδώ και χιλιετίες. Η ευφυέστατη στρατηγική, που ανέπτυξε και προώθησε το πατριωτικό συγκρότημα των Ρώσων σε μια πορεία διάρκειας 150 περίπου ετών, στηρίχθηκε στον μοχλό πίεσης, που προσέφεραν οι πηγές υδρογονανθράκων στην Ρωσία και στην στρατηγική αξιοποίησής τους, που βοήθησε αυτήν την χώρα να αναδειχθεί σε κυρίαρχο παραγωγό σιτηρών και λιπασμάτων παγκοσμίως. Η σοφή αξιοποίηση των συνωμοσιολογικών δεδομένων και η συστηματική αξιοποίηση του απaráμιλου επιστημονικού δυναμικού αυτής της χώρας, κάτω από την χαρισματική ηγεσία των Ρώσων ιθυνόντων, σε συνδυασμό με τα ανυποχώρητα αισθήματα πατριωτισμού και καρτερίας, που διαπνέουν την Ρωσική Ψυχή, ανέδειξαν παρούσα ηγετική ομάδα σε πρωτοπορεία του διεθνούς κινήματος των Αντιδυνάμεων, που προωθεί με γεωμετρική ταχύτητα την ανατροπή της καμπάλ.

3. Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΟΥ ΕΠΙΒΛΗΘΗΚΕ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΚΑΥΣΕΩΣ ΥΔΡΟΓΟΝΑΝΘΡΑΚΩΝ ΩΣ ΒΑΣΙΚΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ.

Μετά την λήξη του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου επιβλήθηκε από τις δυνάμεις της δύσεως το μοντέλο οικονομικής και κοινωνικής αναπαραγωγής της λεγόμενης «καταναλωτική κοινωνίας». Αυτό στηρίχθηκε από πλευράς εξουσίας στην παγκόσμια στρατιωτική επιβολή των δυτικών χωρών, μέσω ενός τεράστιου πλέγματος επιθετικών βάσεων στα μήκη και πλάτη της υφηλίου και στην παράδοση των θαλασσών στο έλεος των κανονιοφόρων του ΝΑΤΟ. Με ένα έντονα συντηρητικό στην πρώτη φάση κοινωνικό πλέγμα και στηριγμένο στην επίφαση ενός κενού ουσίας τυπολατρικού κονφορμισμού, μετεξελίχθηκε βαθμηδόν το εξουσιαστικό της μοντέλο της δύσης, μετά την ίδρυση της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ στις αρχές του '70, σε ένα ακατάσχετα ρεφορμιστικό οχετό, που προώθησε βήμα προς βήμα την πλήρη αποδόμηση των παραδοσιακών αξιών, αντικαθιστώντας τις από την επιβολή μιας άνευ όρων ελευθεριότητας και ασυδοσίας στην αποδόμηση των ηθών και των θεσμών. Περνώντας από το ένα άκρο στο άλλο, η απόληξη αυτής της πορείας ήταν η παγκοσμιοποίηση, βάση της λεγόμενης νεοταξικής ατζέντας. Η συνεχής αποβιομηχανοποίηση των δυτικών χωρών κατεδάφισε σε σημαντικό βαθμό την πραγματική οικονομία, αναβιβάζοντας ως μόνο παραγωγικό κλάδο την πολεμική βιομηχανία και ως βηματοδότη του συνολικού οικονομικού γίνεσθαι την κυριαρχία της χρηματιστηριακής φούσκας. Τρεις ομάδες επιβλήθηκαν τότε στον οικονομικό και στον κοινωνικό τομέα: Κυρίαρχος αυτών ήταν η κρατική γραφειοκρατία, που μετέτρεψε τον κεντρικό ιστό διαχείρισης του συστήματος σε ένα οργουελικού τύπου συνοθύλευμα διευθετημένων αδελφάτων και λεσχών, που αποτελώντας μια κλειστή κάστα προνομιούχων, βάσει του διορισμού τους σε κέντρα λήψης αποφάσεων, μιμήθηκαν τις δομές που κυριάρχησαν στο κομμουνιστικοφανές σοβιετικό μπλοκ. Η κερδοφορία δεν προερχόταν πλέον τόσο από την πραγματική παραγωγή, όσο από χρηματιστηριακού τύπου δραστηριότητες, μέσω του εμπορίου κρατικών ομολόγων, μετοχών, παραγόντων και την οργάνωση

στοιχημάτων, όπως τα Hedge Fonds. Η επιβολή της σπέκουλας, ως κυρίαρχου τρόπου πλουτισμού των κοινωνικών και οικονομικών παρασίτων οδήγησε στον πλήρη έλεγχο των πάντων από ένα μικρό αριθμό τραπεζικών κολοσών, που ήταν προσαρτημένα στα διεφθαρμένα κυκλώματα της εξουσίας. Η Τρίτη ομάδα, που επιβλήθηκε στην οικονομία, ήταν τα μαφιόζικα κυκλώματα, που σε άμεση σύμφυση με τα κρατικά και στρατοκρατικά κατεστημένα, οδήγησαν την οργάνωση της οικονομίας σε μεγάλο βαθμό στην έκνομη εναπόκτηση τεράστιων πόρων, μέσω του εμπορίου ναρκωτικών, του εμπορίου ανθρώπων, του εμπορίου οργάνων και το ξέπλυμα παρανόμων εσόδων.

Η έντονη συρρίκνωση της πραγματικής οικονομίας στις χώρες της δύσεως, που μετέφεραν την παραγωγή σε χώρες πάμφθηνου εργατικού δυναμικού, συνόδευσε την προϋπάρχουσα διαβρωτική για την ανάπτυξη των εθνικών οικονομιών νομισματική διαδικασία, που ήταν η παραγωγή χρήματος χωρίς αντίκρουσμα. Αυτό το καθεστώς επιβλήθηκε μεταπολεμικά μέσω της βίαιης καθιέρωσης της καύσης υδρογονανθράκων ως κύρια πηγή ενέργειας, με την επιβολή του δολαρίου ως κύριου μέσου στις διεθνείς συναλλαγές. Η μετατροπή των χωρών της Μέσης Ανατολής και της βορείου Αφρικής σε βασικό ενεργειακό πνεύμονα της παγκόσμιας οικονομίας, με την ταυτόχρονη αναζοπύρωση των διαρκών πολεμικών συγκρούσεων σε όλη την μείζονα περιοχή, οδήγησε στην εγκαθίδρυση παγκοσμίου ελέγχου από το σύμπλεγμα του κατεστημένου, που ήλεγχε ταυτοχρόνως τις πολυεθνικές πετρελαίου, τον κύριο κορμό της πολεμικής βιομηχανίας και τους χρηματιστικούς κολοσούς. Αυτή η διαδικασία πρόσδεσε την πλειοψηφία των χωρών, χωρίς να υπάρχει δυνατότητα αποδέσμευσης, στο κέντρο παγκοσμίου ελέγχου. Τα ευρωπαϊκά κράτη και όλες οι δυνάμεις δευτέρας τάξεως υποχρεώθηκαν, λόγω της ενεργειακής, στρατιωτικής και χρηματηστηριακής εξάρτησης, να υποταχθούν στο άρμα αυτού του κέντρου, που επέβαλε καθεστώτα κατά το δοκούν, διεξάγοντας κατά κόρον τοπικούς πολέμους και αποσαθρώνοντας τις κρατικές, κοινωνικές και οικονομικές δομές σε παγκόσμια κλίμακα.

Σε αυτά τα πλαίσια ήταν επόμενο να προκύψουν κάποιες φυγόκεντρες τάσεις, που οδήγησαν σε μια χαλάρωση του καθεστώτος εξάρτησης και την επίτευξη λιγότερο ασφυκτικών όρων υποταγής, τόσο σε Ευρωπαϊκές, όσο και σε

Αραβικές χώρες. Περισσότερες τοπικές ολιγαρχίες προσπάθησαν να διευρύνουν τα όρια αυτονομίας και το μερίδιό τους στην νομή από την καταλήστευση. Στον Ευρωπαϊκό χώρο ξεκίνησε μια τάση παραγωγής ενέργειας μέσω πυρηνικών αντιδραστήρων. Δια στόματος του τότε καγκελάρου της γερμανίας Χέλμουτ Σμιτ προβλήθηκε η θέση της στήριξης σε περισσότερους τύπους ενεργειακής παραγωγής, ώστε να μετριασθεί η επικινδυνότητα, που συνεπαγόταν ο μονομερής προσανατολισμός σε ένα εξ αυτών. Σε αυτά τα πλαίσια ξεκίνησε μια βραδυφλεγής σύγκρουση, μεταξύ αυτών που ήθελαν να επιβληθούν μέσω του ελέγχου των καυσίμων από ένα μικρό αριθμό εταιρειών και των ισχυρών παραγόντων της ευρωπαϊκής κυρίως βιομηχανίας, που επιδίωκαν ένα λιγότερο ασφυκτικό έλεγχο μέσω των ενεργειακών πόρων. Η επικινδυνότητα της πετρελαϊκής κρίσης, που εκδηλώθηκε στα μέσα του '70, οι εξέγερση των μουλάδων στο Ιράν, οι πολεμικές συγκρούσεις και η μόνιμη ένταση που επικρατούσε μεταξύ του Ισραήλ και των αραβικών χωρών αντιπαβλήθηκαν τότε στους περιβαντολογικούς κινδύνους, που προέκυπταν από την προβληματική αποθήκευση των στοιχείων πλουτωνίου, που είχαν αναλωθεί στους πυρηνικούς αντιδραστήρες από τους θιασώτες της προώθησης των πυρηνικών αντιδραστήρων. Ενώτια σε αυτές τις απόπειρες αξιοποίησης της πυρηνικής ενέργειας κλιμάκωσε το διεθνές κέντρο του πετρελαϊκού λόμπι κινητοποιήσεις ενάντια στα πυρηνικά, θέτοντας σε κίνηση ένα δοτό κίνημα οικολόγων, που σχηματίστηκε από τα λείψανα ομάδων, που είχαν προκύψει από τα ιδεολογικά αδιέξοδα της αριστεράς στα τέλη του '70. Στημένα «ατυχήματα» σε εργοστάσια πυρηνικής ενέργειας, όπως αυτό στο Harrisburg των ΗΠΑ το 1979, που σκηνοθετήθηκε από τις πολυεθνικές πετρελαίου, αλλά κυρίως η έκρηξη του αντιδραστήρα στο Τσέρνιμπιλ, που ποτέ δεν θα ενημερωθούμε προφανώς για τα πραγματικά αίτια που το προκάλεσαν, κατά πόσο δηλαδή αυτό προέκυψε από υποθαλπτικές ενέργειες κυκλώματος, που αποσκοπούσε να κλονισθεί η εμπιστοσύνη στην παραγωγή ενέργειας μέσω πυρηνικών αντιδραστήρων, ενισχύοντας με αυτόν τον τρόπο τον προσανατολισμό προς την καύση υδρογονανθράκων, αναζωπυρώνοντας στο έπακρο τους φόβους και τον σκεπτικισμό σε βάρος της χρήσης της πυρηνικής ενέργειας, στρώνοντας το πεδίο για την επέλαση του οικολογικού κινήματος προς οφελος των

πολυεθνικών πετρελαίου και την μονοκρατορία τους στην παροχή ενέργειας κατά τις δυο τελευταίες δεκαετίες του περασμένου αιώνα. Σε αυτό το σημείο αισθάνομαι υποχρεωμένος να μην αποσιωπήσω την άποψή μου, παρά τα έντονα φιλορωσικά μου αισθήματα, ότι το ατύχημα στο Τσέρνομπιλ συνέφερε εκ των πραγμάτων έντονα την ΕΣΣΔ. στην κατεύθυνση της σταθεροποίησης της οικονομίας της στην συγκεκριμένη και της θεαματικής επέκτασης σε απώτερο μέλλον. Οι Ρωσικές εξαγωγές στηρίζονται σε πολύ μεγάλο ποσοστό στην εξαγωγή υδρογονανθράκων και η εξαγωγή από αυτήν μονάδων παραγωγής πυρηνικής ενέργειας είναι από στρατηγικής πλευράς τελείως υποδεέστερη σε σύγκριση με την εξαγωγή υδρογονανθράκων. Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε, ότι η Ρωσία κατά την δεκαετία του '70 ήταν κόμη έντονα χρεωμένη σε δυτικές τράπεζες, λόγω των δανείων, που είχε πάρει αφ' ενός για την σταθεροποίηση του καθεστώτος, που εγκαθιδρύθηκε το 1917 και αφετέρου για την αντιμετώπιση της επίθεσης των χιτλερικών. Χωρίς να αμφισβητώ τον απaráμιλλο πατριωτισμό και την σοφή στρατηγική της ηγεσίας του Ρωσικού λαού στην αντιμετώπιση των δυνάμεων του Άξονος, αρμόζει να λάβουμε υπ' όψει μας, ότι κατά την διάρκεια του Μεγάλου Πατριωτικού Πολέμου έρευνε στην κυριολεξία πακτωλός όπλων και οπλικών συστημάτων στην ΕΣΣΔ.

Την εγκαθίδρυση της επικυριαρχίας των δυτικών στις πετρελαιοπαραγωγές περιοχές ακολούθησε η ανάπτυξη του αραβικού εθνικισμού, που εκδηλώθηκε μέσω πολιτικών οργανισμών τύπου Μπάαθ. Για τα αντίστοιχα καθεστώτα ήταν αδιανόητο να επιχειρήσουν στα πλαίσια του διεθνούς καταμερισμού εργασίας και ανταγωνισμού την ανάπτυξη βιομηχανικών κλάδων στις περιχές τους, πέρα από κάποιων μονάδων διύλισης αργού πετρελαίου, οπότε αυτά έμειναν έντονα εξαρτημένα από την εισαγωγή βιομηχανικών προϊόντων από την δύση. Η στρατηγική τους περιοριζόταν στην διαπραγμάτευση υψηλότερων τιμών για την εξαγωγή πετρελαίου στα πλαίσια του Οργανισμού Πετρελαιοπαραγωγών Χωρών, καθώς και στην ανάπτυξη κάποιας σχετικής τοπικής στρατιωτικής ισχύος, ώστε να μπορούν αυτά να επιβάλλονται στους λαούς εντός των χωρών τους, σε αντιμαχόμενες κλίκες και στις αποσχιστικές απόπειρες μεινοτήτων, που βρίσκοντο στην επικράτειά τους. Οι τάσεις αυτονόμησης εντος του ΟΡΕC αντιμετωπίστηκε από τις πολυθνικές μέσω της πλήρους εργαλιοποίησης της

Σαουδικής Αραβίας, η οποία ήταν μονίμως πρόθυμη να αυξήσει την παραγωγή, στις περιπτώσεις, που οι δύστροποι τού οργανισμού επιχειρούσαν να διαπραγματευτούν καλύτερες τιμές πώλησης, μέσω μειώσεων τής παραγωγής. Το όλο σκηνικό λειτουργούσε απρόσκωπτα σε αυτήν την βάση υπέρ των δυτικών πολυεθνικών, δεδομένου, ότι μέγα μέρος των εσόδων των Αραβικών χωρών επέστρεφε σε αυτές, μέσω των πωλήσεων όπλων από τις αδελφές πολεμικές βιομηχανίες, συνυπολογιζομένης τής άκρατης επιθετικότητας, που εφάρμοζε το Ισραήλ στην περιοχή.

4. Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΣΥΝΙΣΤΩΣΑΣ ΣΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ

Η αδηφάγα πολιτική των δυτικών για ενέργεια, ενταγμένη στην προοπτική τους για όλο και εντονότερη πρόσδεση των κοινωνιών στην συνεχώς αυξανόμενη παραγωγή εν πολλοίς άχρηστων, ή στρεβλής χρήσης προϊόντων, μπήκε από πολύ παλιά στο στόχαστρο της Ρωσικής ηγεσίας. Όπως έχω αναλύσει σε προηγούμενες προσεγγίσεις, **η βαθιά καθοδηγητή ομάδα στο πολιτικό γίγνεσθαι της Ρωσίας εδράζεται στο αναφανδόν πατριωτικό συγκρότημα, που ανδρώθηκε εντός των μυστικών υπηρεσιών αυτής της χώρας, στο οποίο έχει προσαρτηθεί λειτουργικά το μη ελεγχόμενο από την σατανολατρεία τμήμα της Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησίας στην πορεία των δυο περίπου τελευταίων αιώνων.** Αυτή η σύμφυση λειτουργεί και δρα υπογείως ως οργανικώς λειτουργούν συγκρότημα στα παρασκήνια, μέσω μιας σκιάδους πρωτοπορείας αυτής της χώρας, που μέχρι σήμερα επέλεξε να μην εμφανίζεται ανοικτά στο προσκήνιο. Με την συγκρότηση και επικράτηση της Σταλινικής Ομάδος κατόρθωσε το εν λόγω συγκρότημα να ελέγξει βήμα προς βήμα πλήρως την κρατική εξουσία μετά τον θάνατο του Λένιν. Έκτοτε αυτό καθορίζει μονοσήμαντα τα πολιτικά δεδομένα της χώρας, ενδυόμενο ποικιλότροπα προσωπεία και υποδυόμενο στα πλαίσια μιας ευφυέστατης διαχρονικής σκηνοθεσίας ρόλους, που εξωτερικά φαίνονται να αλληλοσυγκρούονται, ενώ στην ουσία ενεργούνται από το ίδιο ενιαίο κέντρο στα πλαίσια μιας πολύ μακροχρόνιας παρέμβασης, η οποία διέπεται από μια κεντρική στρατηγική ρύθμιση, που διαχέει χρονικά την συνολική της πορεία. Το βαθύ κέντρο, εμφορούμενο από άριστη γνώση της συνωμοσιολογίας, αλλά έχοντας επεξεργαστεί και μια ευφυέστατη στρατηγική στα πλαίσια αυτά, την οποία, δεν διαφύλαξε μόνον σχολαστικά από την δυνατότητα να δεισδύσουν στα πεπραγμένα του οι μυστικές υπηρεσίες και τα αναλυτικά φόρα των δυτικών, αλλά σκοπίμως κινήθηκε μονίμως στην βάση της πλήρους κάλυψης των ζυμώσεων που προωθούνταν, μέσω παραπλανητικών ενεργειών έναντι των δυτικών χωρών. **Σκοπίμως άφηναν να διαφαίνονται ως κύριες πολιτικές της Ρωσίας, πρακτικές, που ενώ έμοιαζαν να είναι κυρίως αποτέλεσμα**

πίεσης των συνθηκών, στην ουσία αποτελούσαν τμήματα τής ανέλιξης ενός μακρόπνοου σχεδίου, οι μακροπρόθεσμες στοχεύσεις τού οποίου είχαν έντεχνα καμουφλαρισθεί. Οι κατά περιόδους διοικήσεις, που διεξήγαν την κυβερνητική πολιτική τής Ρωσίας, ήσαν πάντοτε άμεσα ελεγχόμενες από αυτό το κέντρο. Ταυτοχρόνως όμως είχαν επιμερισθεί ρόλοι κατά περιόδους και σε ομάδες διαφορετικών απόψεων και επιλογών, ώστε να διαφαίνεται αφ' ενός μια σχετική αυτονομία στο πολιτικό γίνεσθαι τής Ρωσίας, ενώ από την άλλη παρουσιαζόταν στο προσκήνιο μια αρτηριοσκληρωτική πολιτική, υποταγμένη σε δογματικά σχήματα και αγκυλώσεις, που φαινόταν να οδηγεί την χώρα σε πολλαπλά αδιέξοδα, με μια μόνη εξαίρεση καθ' όλη την διάρκεια: Το **συνωμοσιολογικά εμφορούμενο καθοδηγητικό κέντρο (στο εξής «ΣΕΚΚ»)** που περιέγραφα προηγουμένως, **διατήρησε και εξακολουθεί να διατηρεί παρασκηνιακά πάντοτε με σχολαστικό τρόπο τον έλεγχο σε τέσσερεις νευραλγικούς τομείς: Ο πρώτος ήταν η κατά πόδας παρακολούθηση και αξιολόγηση τού σατανολατρικού κινήματος, ο δεύτερος ήταν οι μυστικές υπηρεσίες, η πρακτική των οποίων είχε διοχετευθεί σε όλους τούς τομείς, ο τρίτος ήταν η επιστημονική έρευνα, που αφορούσε την διαστημική τεχνολογία, καθώς και την τεχνολογία εξέλιξης και κατασκευής οπλικών συστημάτων, και ο τέταρτος ήταν ο έλεγχος των Σαμάνων τής Σιβηρίας και η σιωπηρή ένταξή τους σε ένα ενιαίο λειτουργικό σύνολο.** Ένας βασικός γνώμονας στην αναπαραγωγή και λειτουργία τού ΣΕΚΚ. ήταν η κατά το δυνατόν ολιγάριθμη συγγκρότησή του, με τρόπο όμως, που να εξτυπηρετούνται επαρκώς οι αναγκαιότητες, που είχε θέσει. Η δομή του στηρίχθηκε στον πάγιο πυραμιδικό τρόπο συνωμοτικής ανάπτυξης, κατά τον οποίον ένας ολιγάριθμος κεντρικός πυρήνας, που λειτουργεί στην βάση αυστηρότατης εχεμύθειας, επεκτείνεται προσεκτικά με την μορφή δακτυλίων, οι οποίοι γνωρίζουν αποκλειστικά μόνον όσα είναι αναγκαία, για την διεκπαιρέωση συγκεκριμένων αρμοδιοτήτων.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, οι συνολικές εξελίξεις στην Ρωσία, από τα τέλη τού προπερασμένου αιώνα μέχρι την εκκίνηση τών στρατιωτικών ενεργειών των Ρώσων στην Ουκρανία, δεν ήσαν παρά μια άριστα στημένη μακροχρόνια μπλόφα, για να μαζέψει την μπάνκα η Διοίκηση

Πούτιν σε χρόνο ρεκόρ, αφήνοντας την κλίκα των χαρτοκλεφτών να αποχωρήσει με τα εσώρουχα. Αυτή η μπλόφα περιλαμβάνει όλη την φαινομενικά χωλαίνουσα ρωσική πολιτική, που έμοιαζε στην πορεία πολλών δεκαετιών να στηρίζεται σε ιδεολογικά σύνδρομα και στείρους δογματισμούς, οι οποίοι αναπαρήγαγαν αντιπαθή σχήματα ολοκληρωτικού τύπου διοικητικής επιβολής, διαφθορά και αναποτελεσματική φιλαυτία των διαφόρων ομάδων, που διαχειρίζονταν τις κρατικές και τις οικονομικές εξελίξεις, εμμένοντας στην αδυναμία και ταυτόχρονη αδιαφορία για την ανάπτυξη καταναλωτικών ειδών, που να μπορούν να καλύψουν τις στοιχειώδεις ανάγκες των λαών στα όρια της μείζονος Ρωσικής επικράτειας, εξασφαλίζοντάς τους ένα μίνιμουμ επίπεδο ποιότητας διαβίωσης, με βάση με τα μέτρα, που είχαν καθιερώσει οι καταναλωτικές κοινωνίες της Δύσης. Καθόσον, εντός των ορίων της μεγαλορωσικής επικράτειας αναπτύσσονταν φυγόκεντρες αποσχιστικές τάσεις και οι πολιτισμικές και θρησκευτικές συγκρούσεις ξέφευγαν ολοένα και πιο πολύ από τα όρια του κρατικού ελέγχου, η τάση αυτονομησης και αναπτυσσόμενης αδιαφορίας των περιφερειακών αρχόντων για τις πολιτικές τύχες της συνόλου χώρας εκδηλώνονταν με απειλητικό τρόπο για την κρατική συνοχή, η γιγάντωση των εγκλημάτων ομάδων της μαφίας κατά τόπους και η βραδυφλεγής οργάνωση τρομοκρατικών ομάδων, έθεταν υπό αμφισβήτηση τους κεντρικούς μηχανισμούς και τις δομές του κράτους (όπως συνέβη με την τραγική ομηρεία των παιδιών στο Μπεσλάν και την ζοφερή της κατάληξη).

Οι επιλογές του ΣΕΚΚ εκκινούσαν από το στοιχειωδέστερο των ενστικτών, που είναι το ένστικτο της επιβίωσης. Οι αφυπνισμένοι Ρώσοι είχαν διαγνώσει από παλαιά, ότι αυτά τα κυκλώματα είχαν αποφασίσει τον πλήρη αφανισμό της Ρωσίας, τουλάχιστον από το 1781, που γράφτηκε η επιστολή του Albert Pyke στον Mazzini. Ο Albert Pyke θεωρείται διαχρονικά ως ο απόλυτος αρχιερέας του ελευθεροτεκτονισμού. Το βιβλίο του "Morals and Dogma" αποτελεί ένας είδος καταστατικού χάρτη για το σύνολο των μασονικών οργανώσεων και συμπεριλαμβάνεται στους συνδέσμους όλων σχεδόν των αντίστοιχων διαδικτυακών ιστοχώρων. (Πλέον συγκεκριμένη αναφορά σε αυτήν τη επιστολή έχω κάνει με άλλες αφορμές στο παρελθόν). Η αποτελεσματική αντιμετώπιση αυτών των απειλών ήταν για το ΣΕΚΚ. και

τις προσαρτημένες σε αυτό δυνάμεις σαφέστατο ζήτημα επιβίωσης. Πλην όμως τα ίδια κυκλώματα είχαν προγραμματίσει ταυτοχρόνως και τον καταποντισμό τής σύνολης ανθρωπότητας. Μέσα από αυτό το πρίσμα, η συγκεκριμένη στρατηγική για την σωτηρεία τής πατρίδας, δεν μπορούσε παρά να συνδυαστεί με τον αγώνα για την επιβίωση τής σύνολης ανθρωπότητας. Οπότε, εκ των πραγμάτων, για τούς Ρώσους δεν μπορούσε να υπάρξει άλλη επιλογή, από να τεθούν επικεφαλής στον αγώνα τής ανθρωπότητος για επιβίωση και να επεξεργαστούν μια στρατηγική πλανητικού εύρους. Επί τού συγκεκριμένου, διαπιστώνεται μια πλήρης εφαρμογή τής σημαντικότερης ανάλυσης τού Sigmund Freud αναφορικά με το ένστικτον τής επιβιώσεως, το οποίον κυριαρχεί σε όλα τα έμβια όντα. Η ορθή του πραγμάτωση τού προσδίδει τον χαρακτήρα τού ενστίκτου τής Ζωής, ή τού Έρωτος, με δημιουργική έκφραση. Ενώ η στρεβλή του επικράτηση εκδηλώνεται με την καταστροφική μανία τού ενστίκτου τού θανάτου, που αποτελεί έκφραση πάσης φιλαυτίας, αλλά πρωτίστως των τελετουργικών αίματος, που στηρίζονται στην στρέβλωση τής αντίληψης «ο θάνατός σου – η ζωή μου», μέσω τής εναπόκτησης παροχών και υποτιθέμενης δύναμης από τού εκπεσόντες δαίμονες, η οποίες επιδιώκονται μέσω επικλήσεων και εξιλασμών . Η ορθή πραγμάτωση όσων απορρέουν από το ένστικτο τής ζωής, οδήγησαν το ΣΕΚΚ. να επεξεργαστεί το υψηλής αξίας σχέδιο για την σωτηρεία τής ανθρωπότητος.

Το ΣΕΚΚ. έχει διαμορφώσει τρεις βασικούς άξονες, βάσει των οποίων αναπτύσσει την στρατηγική του, πέραν των παρεμβάσεων του στο “συμβατικό” λεγόμενο πεδίο τής γεωπολιτικής, στοχεύοντας όχι μόνο στην ολοκληρωτική επιβολή του επάνω στα αντιλαϊκά, αντεθνικά και απάνθρωπα σατανολατρικά κατεστημένα τής δύσεως, αλλά και στην πλήρη εξουδέτερωση αυτών των κατεστημένων. Οι τρεις αυτοί πυλώνες, εστιάζονται αφ’ ενός στην μεταφυσική, την συγκροτημένη ανάπτυξη ψυχικών δυνάμεων, καθώς και στην «μεταφυσική» πλευρά τής σύγχρονης θεωρητικής φυσικής, που αφορά την δόμηση και αξιοποίηση παρεμβάσεων στα πεδία πληροφορίας. Το θέμα αυτό δεν είναι δυνατόν να προσεγγισθεί εδώ και τώρα. Προϋποθέτει σειρά αναλυτικών προσεγγίσεων, για τις οποίες επιφυλάσσομαι στο μέλλον. Ο δεύτερος πυλώνας

εστιάζεται στην στην επιστήμη, με αιχμή την τεχνολογία οπλικών συστημάτων. Οι Ρώσοι αφυπνισμένοι, ήσαν σε σημαντικό βαθμό Ελληνογενείς και Ελληνότροποι. Έχοντας κατανοήσει την καταλυτική αξία του Ελληνικού Πνεύματος, είχαν αξιολογήσει με έμφαση την προσφορά των Ρωμιών Πατέρων τής Εκκλησίας στην πνευματική τους συγκρότηση. Μεγάλης αξίας Ρώσοι θεολόγοι, όπως ο Βλαδίμιρος Λόσκυ, ο πατήρ Γεώργιος Φλορόφσκυ, κ.α. είχαν καταστεί κοινός τόπος στον χώρο των ρωσόφιλων διανοουμένων, που δεν υποταχθεί στα δυτικά σύνδρομα, τονίζοντας την αξία των Ελληνικών Σπουδών. Αυτήν την αξία έχει κατανοήσει εξ άλλου και το ιερατείο τής καμπάλ, που έχει φροντήσει τα υψηλά ιστάμενα στελέχη, που επεργάζονται το γενικό σχέδιο, όπως ο Ντόναλντ Καγκάν, ο Μπεν Γκουριόν και άλλοι να είναι άριστοι γνώστες τής Ελληνικής Γλώσσας. Για τα δυο μάλιστα προεξέχοντα στελέχη των δεξαμενών σκέψης τής καμπάλ, τον Ρόμπερτ Καγκάν (σύζυγο τής γνωστής Βικτόριας Νούλαντ) και τον Άλμπερτ Μπουρλά, φρόντισαν τα ανθιερατεία (ο όρος θα αναλυθεί προσεχώς, επειδή πρόκειται για συμμορία, η οποία αντιμάχεται την έννοια του ιερού) να ιδιοποιηθούν αυτά την Ελληνική Γλώσσα από βρεφική ηλικία, επειδή η δυνατότητα επιρρεασμού των πεδίων πληροφορίας μέσω τής μαθηματικής υφής της επιτυγχάνεται, όταν αυτή έχει εγκατασταθεί σε κάποια κέντρα του εγκεφάλου πρωτογεννώς. Οι Ρώσοι αφυπνισμένοι, όντες συνειδητοί του βαρύνουσας οικουμενικής αποστολής, που είχε ανατεθεί από το πεπρωμένο στους ώμους τους, φρόντισαν να μελετήσουν με ιδιαίτερη προσοχή τα συγγράμματα τής Κλασικής Ελληνικής Γραμματείας, αποδοίδοντας μεγάλη έμφαση σε αυτά, που πραγματεύονται την φύση τής δημιουργίας, την φύση και το μέλλον τής ανθρωπότητας. **Μέσω αυτής τής μελέτης ενημερώθηκαν για τα ζοφερά αποτελέσματα του πολέμου των Αθηναίων εναντίον των Ατλάντων, κατά οποίον, ενώ αυτοί κατίσχυσαν στρατιωτικά, δεν μπόρεσαν να αποφύγουν την καταβύθιση τής Αιγίδος, επειδή έκαναν χρήση όπλων του ίδιου τύπου με αυτά των Ατλάντων. Αυτή η επίγνωση οδήγησε το ΣΕΚΚ. στην πρακτική τής προώθησης τής επιστημονικής έρευνας σε κατευθύνσεις αντισυμβατικές και άκρως πρωτοποριακές. Αυτές στηριζόντουσαν σε αρχές τελείως διαφορετικές από ότι η τεχνολογία, που ανέπτυξαν στην πορεία του χρόνου οι**

δυτικοί. Όπως έχω αναφέρει σε προηγούμενο σημείωμά μου, ο **Lynn Thorndike**, στο έξοχα τεκμηριωμένο έργο του „ **A HISTORY OF MAGIC AND EXPERIMENTAL SCIENCE**“ τού 1923, τεκμηριώνει με πολύ κατατοπιστικό τρόπο, ότι οι αρχές, που στηρίχθηκε η εξέλιξη των θετικών επιστημών στην δύση, παραδώθηκαν σε προσκείμενους προς δαιμονικές δυνάμεις από αυτές με στόχο την καταδυνάστευση τής ανθρωπότητας (και όχι την απελευθέρωσή της, όπως ισχυρίζονται οι προπαγανδιστές τής δυτικής επιστήμης) στην πορεία των εξελίξεων.

<https://archive.org/details/historyofmagicex02thor/page/6/mode/2up>

Η υπεροπλία, που απέκτησαν οι Ρώσοι στον τομέα των οπλικών συστημάτων, οδήγησε στην πλήρη περιθωριοποίηση των δυτικών, τόσο στις συγκρούσεις στην Συρία όσο και στην Ουκρανία, με αποτέέσμα αυτές να είναι πλέον στριμωγμένες στο τοίχο των εξελίξεων, σε συνδυασμό και με άλλα κτυπήματα που δέχθηκαν από τις αντιδυνάμεις σε όλους τούς νευραλγικούς τομείς.

Όπως παρακολουθούμε σήμερα, η ασφυξία, η οποία εντείνεται συνεχώς, στην οποία έχουν περιέλθει οι δυτικές δυνέμεις, εφαρμόζεται με κύριους μοχλούς τον ενεργειακό τομέα και το σπάσιμο τής διατροφικής αλυσίδας. Το διατροφικό κολάπς των κοινωνιών είχαν επιλέξει και οι δυνάμεις τής καμπάλ, στα πλαίσια επιβολής τού λεγόμενου „GREAT RESET“. Μέσω όμως ενός ευφυούς σχεδίου, που ενσωμάτωνε τα σχέδια της καμπάλ και αντλούσε επιπρόσθετη ενέργεια από τις μοιραίες επιλογές της, κατάφεραν οι Αντιδυνάμεις να στρέψουν την όλη πορεία εναντίον της. Ειδικά οι κυρώσεις, που επέβαλαν οι δυτικές χώρες σε βάρος τής Ρωσίας, όπως έγκαιρα κατέδειξα σε προηγούμενο σημείωμά μου, πριν ακόμη καταγραφούν οι συνέπειες αυτών των κυρώσεων, φρόντισαν οι Ρώσοι να λειτουργήσουν ως θηλιά στον λαιμό τής καμπάλ, επιφέροντας ένα τεράστιο όφελος στην Ρωσική οικονομία και ενισχύοντας καθέτως το διεθνές γόητρο τής Ρωσίας, με ταυτόχρονη καταβάρθρωση τού γοήτρου των σάπιων δυτικών κοινωνιών.

5. ΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΥΡΙΑΡΧΕΣ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΟΥ

Ο τρόπος, που η σοφή, αλλά και άκρως υποχθόνια προώθηση τής πολιτικής των Ρώσων οδήγησε στην ενεργειακή και διατροφική εξάρτηση των χωρών τής δύσεως από αυτούς, η οποία στη τρέχουσα φάση αναπτύσσεται μέχρι την επιβολή κεφαλοκλειδώματος, που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στο τελικό νοκ άουτ για την καμπάλ επάνω στο ρινγκ τής γεωπολιτικής, δεν έχει καταστεί κατανοητός εν πολλοίς, όχι μόνον από τον μέσο άνθρωπο, αλλά και από τις δεκάδες δεξαμενές σκέψεις, τα δεκάδες ινστιτούτα σοβιετολογίας και τα πλείστα όσα κλιμάκια ειδικών είχε θέσει σε δράση η καμπάλ, με στόχο την παρακολούθηση και την ανάλυση των πολιτικών δεδομένων, επιλογών και δραστηριοτήτων των Ρώσων. Η Ρωσική στρατηγική δομήθηκε βήμα προς βήμα με τόσο έντεχνα συγκαλυμμένη βάση, που μετέδιδε προς τα έξω μια έξυπνα υποβαλλόμενη ψευδή “πραγματικότητα”

Το Ρωσικό συνωμοσιολογικά εμφορούμενο κέντρο καθοδήγησης ΣΕΚΚ. είχε αξιολογήσει εγκαίρως από την απαρχή τής ανάπτυξης του μετά τον Β' ΠΠ. ορθά το μοντέλο αναπαραγωγής τής δύσης. Επρόκειτο για τον φαύλο κύκλο ενός ξέφρενα αναπτυσσόμενου καταναλωτικού οργασμού, που επενεργούσε πρόσδεση των μαζανθρώπων στον μαζοχισμό τής λεγόμενης «κοινωνίας τής αφθονίας». Χαρακτηριστικά αυτού τού τρόπου ήταν η βαθμιαία πτώση τής ποιότητας ζωής, μέσω τής αυξανόμενης απομάκρυνσης των ιθαγενών των πόλεων από το φυσικό περιβάλλον και της πρόσδεσής τους σε μια μηχανοποιημένη πραγματικότητα, όπου οι αυτοί είχαν ως βασική επιλογή επιβίωσης την υποδούλωσή τους σε σκόπιμα επιλεγμένες μηχανές, που επέβαλαν τα κέντρα τεχνολογικής εξέλιξης τής καμπάλ. Αυτές οι μηχανές δεν αποτελούσαν πάντοτε βοηθήματα για μια πιο άνετη καθημερινότητα, αλλά η ιδιοκτησία και η χρήση τους ικανοποιούσε πολύ συχνά κίνητρα κατίσχυσης γοήτρου. Μέσα σε πόλεις, που αποκτούσαν ολοένα χαρακτήρα πολεοδομικής ζούγκλας, οι άνθρωποι γλίστραγαν όλο και περισσότερο, φαινομενικά ηθελημένα, σε ένα τρόπο ζωής, που τους ρούφαγε όλη την ζωτικότητα με αυξανόμενο στρες, ενώ ο ανταγωνισμός είχε επιβληθεί, ως ο αποκλειστικός

τρόπος επιβίωσης. Ο νόμος τής ζούγκλας, σύμφωνα με τον οποίον οι ισχυροί επιβιώνουν, ενώ οι ασθενέστεροι περιθωριοποιούνται, απόνισε έντονα το αίσθημα τής αλληλεγγύης και τής υγειούς κοινωνικότητας, οθώντας τούς ανθρώπους στην αντίληψη καταξίωσης μέσω τής επειδήξεως και στην αντικατάσταση τής ουσιαστικής απόλαυσης από το ξεσάλωμα. Οι άνθρωποι ωθήθηκαν, αντί να οικοδομούν κοινωνικές σχέσεις ουσίας, να προσανατολίζονται στην ικανοποίηση τής τάσης να ξεδίνουν. Μέσω τις διαφήμισης και των μαζικών μέσων επιβλήθηκαν κενόδοξα πρότυπα, ενώ για να αντέξουν οι άνθρωποι τους πιεστικές και αφύσικες συνθήκες επιβίωσης, ωθήθηκαν στην υποδούλωση και εξάρτηση από τα μαλακά ναρκωτικά, που τούς ρουφούσαν τα τελευταία αποθέματα ζωτικότητας, όπως η νικοτίνη και το αλκοόλ. Ως σταθερές τού κοινωνικού, τού οικογενειακού και τού ατομικού βίου επιβλήθηκαν στερεότυπα χωρίς ουσία με μόνιμο προσανατολισμό στον καταναλωτισμό. Η πνευματική αναζήτηση και η θρησκευτική κατάνυξη υποκαταστάθηκαν από τελετουργίες χωρίς περιεχόμενο, όπου οι συμπεθέρες επιδείκνυεν τις φθηνές, χρωματιστές δαντέλες, με τις οποίες περιτύλιγαν τα προγούλια, που είχαν διογκωθεί από διατροφή πλήρη ορμονών και διοξινών, τα γυαλιστερά νάϋλον υποδήματα με στρας, που έκρυβαν τις ποδάγρες, τα πιθίκια ρόλεξ και τα γυαλιά gay ban και το μόνιμο το μπεγλέρισμα των κλειδιών από το κουρσάκι στο χέρι. Οι χειραφετιμένοι και προοδεύσαντες ιθαγενείς παρακολουθούσαν πίνοντας μπίρες και ούισκια χαμογελαστοί μπροστά στις οθόνες των βλαχομπάρ καουμπούκα φιλμς, σπάζοντας πλάκα με το τρόπο που οι γελαδάρηδες έκλεβαν την γη των Ινδιάνων, εθίζοντάς τους στο νερό που καίει και δίνουντάς τους καθρεφτάκια και χάντρες, χωρίς να μπορούν να αντιληφθούν, ότι οι ίδιοι είχαν υποθηκεύσει την ουσία τής ύπαρξής τους, σε μια κλίκα, που απεργαζόταν βάσει σχεδίου την τελική τους ολοκληρωτική καταστροφή.

Στα πλαίσια τής πλήρως αλλοτριωμένης καθημερινότητάς τους, στην ασφυκτική πίεση, που εξασκούσε ο εξουσιασμός, τούς πρόσφερε η κλίκα αντί ελευθερίας την ελευθεριότητα. «Κάντε ότι θέλετε, αρκεί να μην αμφισβητείτε εμπράκτως το κατεστημένο. Η πλήρης κατάλυση των θεσμών, η άκρατη έκκληση των ηθών, η πώληση των ναρκωτικών στα περίπτερα, το λούσιμο με

πορνογραφία, η αναγωγή των λούκι σε προκαθήμενους των κοινωνικών και πολιτικών θεσμών, η εξαφάνιση εκατοντάδων παιδιών, η θέσπιση νομοθεσίας για αφαίρεση των γεννητικών μορίων σε εφήβους, η πλήρης επικράτηση τής μαφίας και τού οργανωμένου εγκλήματος και η σύντιξη της με κυβερνητικά κλιμάκια, το πλούσιμο τού βρώμικου χρήματος σε αγαστή συνεργασία με τούς μηχανισμούς δίωξης, η στελέχωση τού δικαστικού σώματος με ανώμαλους κατασαπλιάδες των αδελφάτων, η συμμετοχή κομματικών τσελιγκάδων από όλο το κυνοβουλευτικό κατεστημένο σε σατανολτρικά συμμαζώματα, η μετατροπή των κοινωνιών σε πολυεθνικούς αχταρμάδες, η πλειοδωσία με χρηματοδοτούμενους μκο. με στόχο την διάσωση τής χελώνας τού μπάρμπα μήτρου και για την διαφώτηση των βρεφών στα βρεφοκομεία σχετικά με τα προτερήματα τής ομοφυλοφυλίας, ο εμπρησμός των δασών για να τοποθετηθούν προπέλες «ενάντια στην κλιματική αλλαγή», τα γλυψίματα ιεραρχών και ιερέων στην εξουσιαστική μπότα και last but not least, η ανάθεση τής πνευματικής ζωής σε "καλλιτεχνικές φυσιογνωμίες" τεράστιας αξίας όπως ο κάθε λιγδάνης, ονομάστηκαν πρόοδος.

Οι ιθαγενείς ουδόλως ενοχλήθησαν ενδιαμέσως, από ότι η καταναλωτική τους μανία εντός τού τρελοκομείου, που είχε ονομασθεί «ελεύθερη αγορά», στηριζόταν σε δυο μηχανισμούς. Τον πρώτο ανέλυσε ο διεθνούς εμβέλειας Έλληνας οικονομολόγος **Αργύρης Εμμανουήλ**, στο έργο του **«Άνιση Ανταλλαγή»**. Αυτός ο μηχανισμός αναλύθηκε περαιτέρω από τον μεγάλο Αιγύπτιο οικονομολόγο **Σαμίρ Αμίν** στο έργο του **«Συσώρευση σε Παγκόσμια Κλίμακα»**. Σύμφωνα με την κλασσική θεωρία τής κεφαλαιοκρατικής παραγωγής τού Ρικάρντο, λειτουργούν στα πλαίσια τής ανταλλαγής εμπορευμάτων και των διαδικασιών, που διαμορφώνουν τις τιμές και τα ποσοστά των κερδών στους διάφορους κλάδους τής οικονομίας, κάποια «συγκριτικά πλεονεκτήματα». Αυτά αφορούν την καλύτερη συμμετοχή στην νομή των κερδών στα πλαίσια μιας οικονομίας εκείνων των κλάδων, που χαρακτηρίζονται από υψηλότερη παραγωγικότητα, τουτέστιν εντατικότερη αυτοματοποίηση στην απόδοση τής εργασίας, η οποία με την σειρά της στηρίζεται σε υψηλότερες δαπάνες στην έρευνα και στις εγκαταστάσεις. **Ο Α. Εμμανουήλ και ο Σαμίρ Αμίν απέδειξαν, ότι στα πλαίσια τού παγκόσμιου**

καταμερισμού τής εργασίας και τής κυριαρχίας τής παγκόσμιας αγοράς μεταφέρονται συνεχώς εντονότερα αξία και πόροι από τις ασθενέστερες οικονομίες κάποιων χωρών προς τις πολυεθνικές, οι οποίες χαρακτηρίζονται από ισχυρή εντατικοποίηση των κεφαλαίων, δηλαδή μεγαλύτερο ποσοστό των επενδύσεων σε εγκαταστάσεις, κτίρια και μηχανές (πάγιο κεφάλαιο) από αυτό που κατευθύνεται σε προμήθειες πρώτων υλών και αμειβές τής εργασίας (μεταβλητό κεφάλαιο). Αυτή η διαδικασία οδηγεί μέσω των οικονομικών μηχανισμών στο φαινόμενο, που ονομάστηκε **«ανάπτυξη τής υπανάπτυξης», δηλαδή στην ενδυνάμωση των πλούσιων χωρών του κέντρου και στην οικονομική αποδυνάμωση και οικονομικό μαρασμό των χωρών τής περιφέρειας, ακόμη και στην περίπτωση, που οι δείκτες τής οικονομικής τους ανάπτυξης αυξάνονται συνεχώς σε απόλυτες τιμές. Αυτή η διαδικασία οδήγησε στην γιγάντωση των πολυεθνικών εταιρειών, που επέβαλαν μονομερώς το δικό τους καθεστώς στα πλαίσια τής διεθνούς οικονομίας.**

https://biblionet.gr/titleinfo/?titleid=37663&return_url

<https://politicaleconomy.gr/main/el/mnimi-samir-amin-1931-2018>

Ο δεύτερος μηχανισμός ανάπτυξης τής δυτικής οικονομίας, ήταν η στήριξή τους σε πλασματικό χρήμα, που κοβόταν κατά βούληση χωρίς πραγματικό αντίκρουσμα, στα πλαίσια τής επιβολής ενός δολλαρίου, που δεν είχε καν την αξία τού χαρτιού, που είχε τυπωθεί. Η καταναλωτική μανία των πληθυσμών και ο αυξανόμενος δανεισμός των κρατών, προσπαθώντας να επιτύχουν μια πλασματική ευημερία, που τα εδραίωνε στην συνείδηση των υπηκόων και επενεργούσε την συναίνεσή τους, οδήγησε στην υπερχρέωση των ιδιωτών και τού δημοσίου στους χρηματιστικούς κολοσσούς μιας διεθνούς κλίμακας, που είχε αποσπάσει στην κατοχή της την συντροπική πλειοψηφία των πραγματικών αξιών.

Για να άναπαραχθεί και να διατηρηθεί αυτό το πλέγμα τής πλασματικής ευημερίας, που οδηγούσε βήμα προς βήμα την πλειοψηφία των χωρών σε

οικονομική αποστέωση και υπερχρέωση, με εξαίρεση τις χώρες, στις οποίες είχαν την έδρα τους οι πολυεθνικές εταιρείες και τα μεγάλα τραπεζικά συγκροτήματα, απαιτήθηκε η οικοδόμηση ενός τεράστιου στρατοκρατικού συγκροτήματος, που στήριζε την παγκόσμια οικονομική επικυριαρχία. Οι τρεις πυλώνες που στηρίχθηκε αυτό το τεράστιο εύρος στρατοκρατικό συγκρότημα, ήσαν ο υπερδιογκωμένος κλάδος τής πολεμικής βιομηχανίας, ένα τεράστιο πλέγμα στρατιωτικών βάσεων ανά την υφήλιο, καθώς και παρουσία μεγάλων στόλων στα ύδατα τής υφηλίου. Το νομικό έρεισμα αυτής τής στρατιωτικής παρουσίας, ως διεθνούς χωροφύλακα, ήταν το λεγόμενο «ναυτικό δίκαιο».

https://en.wikipedia.org/wiki/Admiralty_law

<https://anatotopitona.blogspot.com/2021/09/cestui-que-vie-o.html>

Η διατήρηση τής τεράστιας στρατιωτικής υποδομής, η οποία είχε στηθεί για την επιβολή τού δυτικού μοντέλου παραγωγής και την καταλήστευση τού παγκόσμιου πλούτου, απορροφούσε ένα τεράστιο ποσοστό από τούς πόρους, που προήρχοντο από αυτήν την καταλήστευση. Με αυτόν τον τρόπο είχε εγκατασταθεί ένας φαύλος κύκλος, ο οποίος αναπαρήγαγε μια διαστροφική διαδικασία, όπου οι μηχανισμοί βίας, αλλά και η επιβολή τής, κατασπαταλούσαν μεγάλο μέρος των πόρων, που δημιουργούσε ο κόπος των ανθρώπων, με αποκλειστικό στόχο την χειραγώγηση των κρατών και των κοινωνιών. Η πολεμική βιομηχανίας είχε εγκατασταθεί σαν επιτελικός τρίτος ζωτικός τομέας, δίπλα στους άλλους δυο τομείς τής οικονομίας, που είναι η παραγωγή καταναλωτικών αγαθών και η παραγωγή μέσων παραγωγής. Αυτός ο τομέας ήταν καθοριστικός για την λειτουργία τού σύνολου οικονομικού κύκλου. Χωρίς αυτόν ο κίνδυνος κρίσεων υπερπαραγωγής ήταν ιδιαίτερα αυξημένος στα πλαίσια τού παραδοσιακού οικονομικού μοντέλου. **Η υπερπαραγωγή, που προέκυπτε από τις πολεμικές δαπάνες ήταν ζωτικά αναγκαίο για το σύστημα να διοχετευθεί στην κατανάλωση. Αυτή η διαδικασία οδήγησε τα κέντρα, που διαμόρφωναν τα δεδομένα τής παγκόσμιας πολιτικής, να καλλιεργούν έντεχνα τις περιφερειακές συγκρούσεις, για να**

μοσχοπουλούν την παμάτεια τους, ιδιαίτερα εκείνη, που είχε καταστεί ενδιαμέσως τεχνολογικά ξεπερασμένη, στις χώρες που ήταν τεχνολογικά εξαρτημένες και είχαν προσδεθεί στο δυτικό συγκρότημα.

Ότι δεν μπορούσε να διοχετευθεί στην αγορά τού θανάτου, καταναλωνόταν σε περιφερειακούς πολέμους, που οργάνωνε το κέντρο εναντίον αντιπάλων, που επέλεγε με διάφορα ψευδή προσχήματα, σχηματίζοντας συμμαχίες «προθύμων», από τις χώρες, που εξασκούσε επιρροή. Με αυτόν τον τρόπο, το δυτικό μοντέλο στηριζόταν στον ακατάπαυστο όλεθρο.

Η ισχύς τού δυτικού συγκροτήματος στηριζόταν σε ένα επί πλέον πυλώνα, που αναπτύχθηκε σε σύμφυση με την ογκώδη ανάπτυξη τής πολεμικής βιομηχανίας και τον τραπεζών. Αυτός ήταν η επιβολή τής καύσης υδρογονανθράκων ως βασικού τρόπου παραγωγής ενέργειας,. Τα κέντρα, που ήλεγχαν τις τράπεζες και την πολεμική βιομηχανία, έθεσαν μετά τον Α΄ΠΠ. τις χώρες τής Μέσης Ανατολής και τής Βορείου Αφρικής, που διέθεταν πετρελαιοπηγές, κάτω απο καθεστώς νεοαπικιοιακής εξαρτήσεως. Οι πολυθνικές πετρελαίου αποτέλεσαν τον βηματοδότη για την κυριαρχία δύσεως. **Ο έλεγχος τής έρευνας στις ανεπτυγμένες τεχνολογικά χώρες κατευθύνθηκε έντονα και μονομερώς προς την επιλογή των μηχανών εσωτερικής καύσεως. Επιβλήθηκε διοικητικά, με μεθόδους που συχνά συμπεριλάμβαναν αναφανδόν εγκληματικές ενέργειες, η απαγόρευση να σταθεί δυνατή η αξιοποίηση κάθε άλλη ευρεσιτεχνίας, μέσω ασφυκτικού ελέγχου των μηχανισμών, που εξέδιδαν και αδειοδοτούσαν πατέντες. Με αυτό τον τρόπο ωθήθηκε η ανθρωπότητα να παράγει ενέργεια και να χρησιμοποιεί μηχανές, στηριγμένες σε παρωχημένες, αν όχι τελειως πρωτόγονες αρχές, όπως όταν κάποιοι άνθρωποι των δασών ανακάλυψαν την φωτιά στα βάθη τής αρχαιότητας.** Κατά τις δεκαετίες τού '50 και τού '60 εταιρείες των ΗΠΑ, όπως η General Electric, προωθήθηκαν ως φυτώρια εκπαίδευσης νεολαίων τσελιγκάδων, προερχόμενων από τις ελιτ των ελεγχόμενων χωρών, για να αναλάβουν τις έδρες στα πανεπιστήμια αυτών των χωρών, στους τομείς παραγωγής και εκπόνησης δικτίων ηλεκτρισμού, από εισαγόμενο πετρέλαιο. Πρωτοποριακές ανακαλύψεις σχετικά καταπιέστηκαν βάσει σχεδίου και αυτοί που τις αποτόλμησαν περιθωριοποιήθηκαν βάνουσα, όπως ο Νικόλα Τέσλα.

Μέσω τής ενεργειακής εξάρτησης, είχαν πετύχει τα διεθνή κέντρα, να περάσουν την τελευταία και ισχυρότερη θηλειά στους αυχένες των εξαρτημένων χωρών. Ο κάθε γιάπης τζάμπα μάγκας, που καβάλαγε τον γυαλιστερό χρωματιστό κουβά εισαγωγής, που ονομαζόταν αυτοκινητάρα, ή την μηχανή μεγάλου κυβισμού για να επιδειχθεί, κάθε οικογενειάρχης, που έβαζε τα παιδιά του στο αμαξάκι, για να τα πάει στο σχολείο, όπως και κάθε φουκουράς, που επέβαινε στο λεωφορείο, για να μεταβεί στις φάμπρικες και τα γιαπιά, για να ξεπουλήσει την εργατική του δύναμη, έναντι αμοιβής, που επαρκούσε μόλις για την επιβίωσή του, **δεν μπορούσε καν να διανοηθεί, ότι με αυτήν την πρακτική, ενίσχυε μια πολιτική, που συνεπαγόταν την μετατροπή τής Μέσης Ανατολής σε μόνιμη εστία πολέμου. Ούτε και ότι, στα κολαστήρια των εντάσεων σε αυτήν την περιοχή, οι δυτική επώαζαν τον τζιχαντισμό, που θα προωθούσαν ως μοχλό για την επιβολή τού τρίτου παγκοσμίου πολέμου,** που είχαν σχεδιάσει αρκετά πριν την επιβολή της καύσης υδρογονανθράκων, ως κύρια πηγή ενέργειας. Ο πάσα ένας, που άνοιγε την πόρτα ενός οχήματος, η πατούσε ένα διακόπτη για να ανάψει φως, ή έβγαζε μια παγωμένη λεμονάδα από το ψυγείο, δεν μπορούσε να διανοηθεί, ότι με αυτόν τον τρόπο πρόσθετε ένα ακόμη καρφί, στο φέρετρο που τού ετοιμάζαν, στα πλαίσια τού σχεδιασμού επιβολής τού πυρηνικού ολέθρου. Εξ άλλου για όσους ήθελαν να παρισώσουν κάποια ίχνη κριτικής σκέψης, προσφερόταν η εύκολη λύση, για να συμπαραταχθούν: Τα ανεγκέφαλα, που κραδαίνοντας κόκκινες παντιέρες φώναζαν συνθήματα σε πορείες ενάντια στο «γκαπιταλισμό», με ανούσια επιχειρήματα, που ήσαν τελείως ακίνδυνα για το σύστημα, στα πλαίσια εκτονωτικών ενεργειών.

6. Η ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΥΞΑΝΟΜΕΝΗ ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ ΓΙΑ ΥΔΡΟΓΟΝΑΝΘΡΑΚΕΣ ΚΑΙ Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΒΑΘΜΙΑΙΑΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΑ ΡΩΣΙΚΑ ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ

Αυτός ο τρόπος αναπαραγωγής του συστήματος επέβαλε μια αδηφάγα ανάγκη για αυξανόμενη κατανάλωση υδρογονανθράκων. Οι δυτικές χώρες διέθεταν μεν τεχνολογία και έλεγχαν την βιομηχανική παραγωγή, όμως ήσαν ιδιαίτερα πτωχές σε υγρά κύσιμα και πρώτες ύλες. Κατά την δεκαετία του '90 είχε ήδη γιγαντωθεί σε μια πορεία συγκρούσεων στην Μέση Ανατολή, που η δύση αντιμετώπιζε ως μόνιμο πεδίο αστάθειας. Οι φυγόκεντρες τάσεις, που είχαν προκύψει από την άνοδο του Αραβικού εθνικισμού, αλλά και το δεδομένο, ότι το κεντρικό σχέδιο της δύσης προετοιμάζε βραχυπρόθεσμα την επιβολή χάους στην περιοχή, προωθούνταν συστηματικά βάσει σχεδίου. Η έντεχνη ενδυνάμωση της μουσουλμανικής αδελφότητας και η διεξαγωγή «έγχρωμων» εξεγέρσεων από τα κέντρα της καμπάλ, η ενδυνάμωση του τζιχαντισμού, η ενίσχυση των αποσχιστικών κινήματων των Κούρδων, η έντεχνη ριζοσπαστικοποίηση του καθεστώτος στο Ιράν, με την έμμεση ενίσχυση της συγκρουσιακής πολιτικής των μουλάδων, ώστε να επιβληθεί μια περιρρέουσα ατμόσφαιρα κατάλληλη για βραδυφλεγή επώαση ολοκαυτωμάτων, επέφερε στις ευρωπαϊκές οικονομίες ένα έντονο σκεπτικισμό, σχετικά με τον απρόσκοπτο εφοδιασμό τους στο μέλλον με πετρέλαιο και γαϊαέριο από την περιοχή. Από την άλλη μεριά, είχε υποστεί η χρήση των πυρηνικών μονάδων στην παραγωγή ενέργειας μια σοβαρή κάμψη στην πράξη και είχε δαιμονοποιηθεί με τις αύξουσες φοβίες στην συνείδηση των ευρωπαίων, μέσω μιας ανηλαιούς προπαγάνδας και ενός άκρατου ακτιβισμού, που εφάρμοζαν κάποιες καλώς νοούμενες σε αρχική φάση ομάδες και πρωτοβουλίες οικολόγων, που πολύ γρήγορα όμως πέρασαν στον έλεγχο των πολυεθνικών πετρελαίου και των γερακιών του πενταγώνου. Οι πράσινοι, γρήγορα μετεξελίχθησαν σε πιόνια χαφιεδισμού και πρακτόρευσης του συστήματος. Οι αποφασισμένοι ειρηνιστές, που κυριάρχησαν σε πρώιμη φάση, εκτοπίστησαν από τούς λύκους, που φόραγαν προβιά προβάτου. Επωασμένα πρακτοράκια στα φέρετρα των στοών, γρήγορα μετέτρεψαν αυτές τις οργανώσεις σε χώρους ενίσχυσης της

συστημικής πολιτικής, που τούς μοίραζε αφειδώς καρέκλες, κυβερνητικά πόστα και παραδάκι. Ένθερμοι θιασώτες των επιθέσεων στην Γιουγκοσλαβία και στο Αφγανιστάν, είχαν ενδιάμεσα απαξιώσει την χρήση τής πυρηνικής ενέργειας, ενώ οι εναλλακτικές μορφές παραγωγής που πρότειναν, εκπληρώνοντας ένα τελείως περιθωριακό ρόλο στην παραγωγή ηλεκτρισμού, είχαν καταστεί πλουσιοπάροχα κερδοφόροι τομείς για τις ευρωπαϊκές οικονομίες, ιδιαίτερα στην περίπτωση τής γερμανίας, για την γιγάντωση νέων εξαγωγικών κλάδων, που θα μπλάστρωναν στην πορεία τα ξεχερσωμένα από γεωργική παραγωγή χωράφια τού νότου, στα πλαίσια των υποσχέσεων μιας πρακτικής επιδοτήσεων των παροπλισμένων αγροτών, που αποδείχθηκε φιάσκο.

7. Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ

Την στενότητα στα περιθώρια τροφοδοσίας με υγρά καύσιμα, που είχε ξεκινήσει να προδιαγράφεται παρακολουθούσαν με άκρα προσοχή τα επιτελεία του Ρωσικού ΣΕΚΚ. Το πεπρωμένο είχε φροντίσει αφ' ενός να δωρίσει στην μείζονα περιοχή τους τεράστια κοιτάσματα υδρογονανθράκων, ενώ από την άλλη, είχαν φροντίσει αυτοί κατά το τέλος της "σοσιαλιστικής" περιόδου να μοιάζει η σύνολη περιοχή τους φαινομενικά σαν ένα διαλυμένο θέρετρο μεταξύ φρενοκομείου και πτωχοκομείου. Οι σκληροτράχηλοι του ΣΕΚΚ είχαν εργαστεί εδώ και δεκαετίες για την εκπόνηση και προώθηση ενός παμπόνηρου σχεδίου. Παιδιά της Σταλινικής Ομάδος, είχαν μεν φροντίσει να πετάξουν την σωρό του Στάλιν έξω από το μαυσωλείο των σοβιετικών ηγετών για λόγους εντυπώσεων, είχαν όμως διαφυλάξει με απύθμενη θρησκευτική ευλάβεια τα μουστάκια του, ώστε φορώντας τα να γελάνε κάτω από αυτά, ξεγελώντας βάνουσα τούς «σοφούς» κουφιοκεφαλάκηδες των δεξαμενών σκέψης των δυτικών.

Στα τέλη της δεκαετίας του 80 είχε ωριμάσει πλέον η κατάσταση για να προσαρμόσει η ΕΣΣΚ. Τον επαναπροσδιορισμό της Ρωσίας σε τελείως νέα δεδομένα. Είχε φροντίσει κατά την διάρκεια των δυο προηγούμενων δεκαετιών να προσδωθεί στην Σοβιετική Ένωση η εξωτερική εικόνα μιας αρτηριοσκληρητικής και αργοκίνητης μεγάλης δύναμης, που μπορούσε να εξασκεί γοητεία αποκλειστικά σε κάποια παρωχημένα δογματικά λείψανα του παρελθόντος, που κάτω από τον όρο κομμουνισμός αντιλαμβάνονταν την γραφειοκρατική πολιτική μιας κάστας προνομιούχων, που ανταγωνιζόταν την πολιτική της δύσης σε επίπεδο γεωγραφικού επεκτατισμού στην Αφρική και την Ευρασία, εντείνοντας τον ξέφρενο ανταγωνισμό της παραγωγής πυρηνικών όπλων στα πλαίσια ενός παράφρονος overkill. Η εγκατάσταση δορυφορικών καθεστώτων στις χώρες της ανατολικής Ευρώπης, που διοικούσαν κυβερνητικές κλίκες, επιδεικνύοντας απaráμιλη δουλοπρέπεια προς το σοβιετικό καθεστώς, άφηναν να επικρατεί η εντύπωση, ότι η ΣΕ Έχει οδηγηθεί στις παρυφές των εξελίξεων, χωρίς να έχει να προτείνει κάτι περισσότερο από γραφειοκρατικό

αρτηριοσκληρωτισμό, επιβολή ολοκληρωτισμού στο εσωτερικό των χωρών που ήλεγχε, πρακτική ιμπεριαλιστικής επέκτασης στο εξωτερικό, άκρα στρατιωτικοποίηση της οικονομίας, ελεεινή τροφοδοσία των κατοίκων στο εσωτερικό με καταναλωτικά αγαθά, που φαίνονταν να διαβιώνουν σε κάποιες περιοχές της υπαίθρου μέσα σε συνθήκες ζωής ανάλογες με αυτές, που κυριαρχούσαν στην Ευρώπη κατά την διάρκεια προηγούμενων αιώνων, με συχνή έλλειψη στοιχειωδών καταναλωτικών αγαθών και στριμώγματα σε ουρές μπροστά στα καταστήματα για την προμήθεια των τελείως αναγκαίων για την διαβίωση αγαθών. Η πειστικότητα της δυτικής προπαγάνδας, περί κακοήθους κομμουνισμού, που εξαναγκάζει τις μάζες σε ανελευθερία και εξαθλίωση, μόνον και μόνον για να ικανοποιούνται δογματικά πολιτικά σύνδρομα, κρατούσε μια χαρά. Η δύση, μπορεί μεν να εφαρμόζε ένα κοινοβουλευτισμό, που εξυπηρετούσε σε τελευταία ανάλυση τα συμφέροντα των πολυεθνικών εταιρών, των μεγάλων χρηματιστικών συγκροτημάτων και των λόμπυ της πολεμικής βιομηχανίας, έχοντας θέσει την υφήλιο υπό την ομηρία του στρατοκρατικού της πλέγματος και της διείσδυσης των μυστικών της υπηρεσιών παντού, εγκθιδρώνοντας διεφθαρμένα και καταπιεστικά καθεστώτα στις χώρες του τρίτου κόσμου. Παρ' όλα αυτά όμως είχε επιτύχει να εξασφαλίσει μια πλασματική ευημερία στους πληθυσμούς του καπιταλιστικού κέντρου, αφήνοντας σκόπιμα να κατισχύσει η αντίληψη, ότι για την ζοφερή κατάσταση των χωρών του τρίτου κόσμου ευθύνεται η υπανάπτυξη και όχι η πρόσδεση των χωρών αυτών στον ιμπεριαλισμό, που την επιβάλλει. Εξ άλλου, η δύση είχε κατισχύσει σε όλη την υφήλιο με την αδιαμφισβήτητη επικράτηση του δικού της τρόπου ζωής. Η δυτική κουλτούρα, με πρώτιστους πολιτισμικούς εισβολείς την δυτική μουσική, τον κινηματογράφο και την μόδα των καταναλωτικών προϊόντων είχε επικρατήσει ως μια παγκόσμια αίρεση σε βάρος όλων των θρησκειών της οικουμένης. Ακόμη και οι ακραιφνείς αντίπαλοι της δυτικής επικυριαρχίας υποκλινόντουσαν μπροστά στις μάρκες των δυτικών προϊόντων και τα κάθε είδους γυαλιστερά βλαχομπάρκ μπιχλιμπίδια της δύσεως. Τουναντίον, τα σφυροδρέπανα και οι προτομές των κλασικών του μαρξισμού, που προωθούσε η σοβιετική προπαγάνδα, έμειναν με απολιθωμένα απομεινάρια σκελετών δεινοσαύρων της προϊστορικής εποχής, που δεν άξιζαν ούτε μια θέση στις

αραχνιασμένες γωνίες των υπογείων τής ιστορίας.

Το ΣΕΚΚ όμως δεν είχε πάψει ποτέ, καθόλη την διάρκεια τής σοβιετικής εποχής, να φροντίζει, ώστε να αναπτύσσεται με έμφαση ο σοβιετικός στρατός, η σοβιετική πολεμική μηχανή, η έρευνα στην στρατιωτική και στην διαστημική τεχνολογία και πάνω από όλα αυτά η ανάπτυξη των επιστημονικών κλάδων, που στήριζε την ραγδαία εξέλιξη των προηγούμενων τεχνολογιών. Ο μόνος κλάδος παραγωγής, που δεν έχασε ποτέ την μεγάλη δύναμη έλξης, που εξασκούσε στην παγκόσμια αγορά, ήταν τα σοβιετικά και στην συνέχεια τα Ρωσικά οπλικά συστήματα.

Το ΣΕΚΚ είχε φροντίσει να προβάλλονται στην πρόσοψη τού καθεστώτος καθ' όλη αυτή την περίοδο τα αντίστοιχα γραφειοκρατικά ραμολιμένα, που επανδρώνοντας τα κυβερνητικά πόστα, προσέδιδαν στο καθεστώς την εικόνα μιας αδιόρθωτης και μοιραίας στασιμότητας. Τα φρόκαλα, που εναλλάσσονταν στα κυρφαία κυβερνητικά πόστα, όπως ο Λέονιντ Μπρέζνιεφ και ο Κόνσταντιν Τσερνιένκο, προσέδιδαν την εντύπωση, ότι αυτά ανήκαν κατ' αποκοπήν σε γηραλαίους, που εμφορούντο από την ψυχοσύνθεση τού ασιατικού τρόπου παραγωγής, με κυρίαρχο το ξύλινο αλέτρι, τον ημίονο και τα μογγολικά τσαντήρια στις απέραντες στέπες τής Ανατολής. Ταυτοχρόνως όμως, η εξωτερική πολιτική είχε ανατεθεί στην δικαιοδωσία ικανών πολιτικών προσώπων, όπως ο Αντρέι Γκρομύκο και ο επί σειρά ετών πρέβυς στην Γερμανία Βαλεντίν Φαλίν, στον οποίον ανατέθηκε σε μια κρίσιμη φάση να υποδυθεί τον ρόλο τού «γκορμπατσοφικότερου» τού γκορμπατσόφ, όσο αφορά την επίσπευση φιλελεύθερων ρυθμίσεων.

Παρά το φιάσκο των Σοβιετικών στο Αφγανιστάν, η δύναμη πυρός τού στρατού παρέμενε ισχυρή. Η μορφολογία αυτής τής χώρας είναι τέτοια, με τα δύο τρίτα τής επιφάνειάς της να καλύπτονται από άκρως δύσβατα όρη, χωρίς οδικό δίκτυο και χωρίς δίκτυο ηλεκτροδότησης και ύδρευσης, που καθιστούν εκ των πραγμάτων αδύνατη την κατάκτησή της από μια ξένη δύναμη. Η Ρωσική εισβολή είχε σαν στόχο να αποκοπούν τα περιορισμένα αστικά κέντρα από την διείσδυση των δυτικών μέσω των τζιχαντιστικών ομάδων, που οργάνωναν αυτοί στο Πακιστάν. Η περιβόητη ήττα των Σοβιετικών στο Αφγανιστάν δεν ήταν παρά ένα μιντιακό μύθευμα, δεδομένου, ότι η μορφολογία αυτής τής χώρας καθιστά

αδύνατη την όποια διείσδυση μιας στρατιωτικής δύναμης στις δύσβατες ορεινές περιοχές, αποκλείοντας εκ των προτέρων τόσο κάθε είδους ήττα, όσο και και κάθε είδους νίκη στα κατσάβραχα, που δεν έχουν την παραμικρή αξία στρατηγικής για οποιονδήποτε. Το Αφγανιστάν είναι μια χώρα, που ουδέποτε κατακτήθηκε, πέραν των ελάχιστων αστικών περιοχών, από κάποιον ξένο εισβολέα. Τα μυθεύματα που καλλιεργήθηκαν περί αγαστής συνεργασίας μεταξύ Ταλιμπάν και Σαουδαράβων βαχαμιστών μέσω της ομάδος του Μπιν Λάντεν, βρίσκονται πέραν πάσης πραγματικότητας και είχαν ως στόχο την προώθηση της προπαγάνδας της ισλαμικής αδελφότητας, στην πορεία της ανάπτυξης του τζιχαντιστικού κινήματος με στόχο την επιβολή του Γ' ΠΠ. Οι ταλιμπάν ουδέποτε εμπιστεύθηκαν την ομάδα του Μπιν Λάντεν, με την οποίαν συνεργάστηκαν αποκλειστικά για την αξιοποίηση κάποιων οίμκονομικών πόρων, χωρίς ποτέ οι οπλισμένες δυνάμεις τους να επιτελέσουν κάποιο ρόλο εκτός του Αφγανιστάν. Ως άκρως λιτοδίετοι και εθισμένοι σε ένα πρωτόγονο τρόπο ζωής, οι Ταλιμπάν δεν μπορούσαν να είναι εξαγοράσιμοι, όπως άλλα φρικιά σε αραβικές χώρες, όπου είχαν διεισδύσει ως ένα βαθμό τα στρεβλά δυτικά καταναλωτικά πρότυπα. Μπορεί να εφάρμοζαν μια πολιτική αυστηρότατων θρησκευτικών ηθών, η οποία να φαίνεται υπερβολική από την σκοπιά ενός δυτικού, εάν όμως λάβει υπ' όψει κάποιος τις απαρχαιωμένες συνθήκες διαβίωσης σε αυτήν την χώρα, τέτοιου είδους ήθη σχετικοποιούνται. Δεν είναι τυχαίο, ότι οι πρώτοι, προς τούς οποίους στράφηκε η κυβέρνηση που σχημάτισαν οι Ταλιμπάν για διπλωματική αναγνώριση και σύναψη σχέσεων, μετά την αποχώρηση των δυτικών από το Αφγανιστάν, ήσαν οι Ρώσοι. Οι Ρώσοι είχαν επιτύχει πλήρως τούς στόχους τους με την εισβολή στο Αφγανιστάν, κι αν άφησαν να κατισχύσει η προπαγάνδα των δυτικών περί οικτράς ήττας των Σοβιετικών εκεί, το έπραξαν για λόγους σκοπιμότητας, σε φάση, που ήθελαν να μεταδώσουν μια ψευδή εικόνα ως προς τις πραγματικές τους ικανότητες. Αυτό το σύμπλεγμα, θα αποτελέσει θέμα μιας μελλοντικής ανάλυσης, με στόχο την συγκεκριμένη τεκμηρίωση των ισχυρισμών που προηγούνται.

Η εξέλιξη των οπλικών συστημάτων και η ανάπτυξη της γενικότερης στρατιωτικής ισχύος των Ρώσων, είχαν καταστήσει πρακτικά κατά την δεκαετία του '80 την ζώνη των χωρών γύρω από την Ρωσία, που είχε προσαρτήσει στο

Σοβιετικό μπλοκ η Σταλινική Ομάδα στα πλαίσια των συμφωνιών μετά των Β' ΠΠ, από γεωπολιτικής και αμυντικής σκοπιάς περιττή και ασύμφορη. Τα σοβιετικά πυρηνικά υποβρύχια όργωναν τις θάλασσες μπροστά από τα χωρικά ύδατα των ΗΠΑ και οι διηπειρωτικοί πύραυλοι είχαν επιβάλλει την λεγόμενη «ισορροπία τού τρόμου». Ο εξοπλισμός τής Ευρώπης από τις ΗΠΑ με πυραύλους μέσου βεληνικούς, στα πλαίσια ηλιθίων θεωριών, που είχαν πλασσάρει οι δυτικές δεξαμενές «σκέψης» περί «περιορισμένου πυρηνικού πολέμου» και τα γιουχαΐσματα για την βόμβα νετρονίου, το μόνον που είχαν πετύχει, ήταν να διογκωθεί ένα αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στην υποτιθέμενη «πυρηνική ομπρέλα», που «πρόσφεραν» οι ΗΠΑ στην Ευρώπη, ως προστασία από μια υποτιθέμενη προέλαση τού σοβιετικού στρατού. Οι ευρωπαίοι αντιμετώπιζαν με αυξανόμενο σκεπτικισμό την στρατηγική των ΗΠΑ, και τήν περίπτωση να διεξαχθεί ένας πυρηνικός πόλεμος επάνω από τα κεφάλια τους, που θα άφηνε τις ΗΠΑ εκτός των πολεμικών θερέτρων. Η εποχή, που διεξάγοντο στην Ευρώπη παγκόσμιοι πόλεμοι, τούς οποίους οι ΗΠΑ παρακολουθούσαν εξ αποστάσεως και συμμετείχαν σε αυτούς μόνον για να κονομάνε και για να αυξάνεται η γεωπολιτική τους επιρροή, είχε παρέλθει μια για πάντα.

Αναφορικά με την σύνθεση των δορυφορικών χωρών τού Συμφώνου τής Βαρσοβίας, αυτές είχαν εκ παραδόσεως συχνά αντιρωσικό προσανατολισμό. Οι Πολωνοί, οι Ουκρανοί και οι Γερμανοί ήσαν από ιστορικής σκοπιάς αντίπαλοι τής Ρωσίας. Κάποιες άλλες χώρες, όπως η Ουγγαρία, η Ρουμανία και η Βουλγαρία ήσαν ενδιάμεσως άχρηστα βαρίδια, που έσερναν οι Ρώσοι στο καρότσι τους χωρίς όφελος. Η εποχή, που οι μεγάλες μάχες, που έκριναν την έκβαση των πολέμων με συγκρούσεις αρμάτων μάχης και μηχανοκίνητου πεζικού σε εκτενείς γεωγραφικές περιοχές, είχαν παρέλθει. Στο μεταξύ πολεμικοί δορυφόροι στο διάστημα σάρωναν την γη σπιθαμή προς σπιθαμή, ενώ οι ειδικοί στα κέντρα τεχνολογικού πολέμου κάθονταν μπροστά σε οθόνες και χειριζόντουσαν πληκτρολόγια και όργανα, που μπορούσαν να αποστείλουν πυραύλους με υψηλή ακρίβεια και ισχυρότατη δύναμη κρούσεως, από απόσταση χιλιάδων χιλιομέτρων σε κάθε μέρος τού πλανήτη. Ο πρώτος πόλεμος στο Ιράκ (που αποκαλέστηκε από τούς δυτικούς «Ασπίδα τής Ερήμου»), είχε επιφέρει μια άγρια προσγείωση στην ανθρωπότητα, καθώς αυτή καθισμένη μπροστά στις

τηλεοπτικές οθόνες των τηλεοράσεων, παρακολουθούσε την δράση οπλικών συστημάτων, που ξεπέρναγε την φαντασία της. Η «μητέρα όλων των μαχών», όπως είχε ονομάσει ο Σαντάμ Χουσεΐν την σύγκρουση μεταξύ χιλιάδων τεθωρακισμένων αρμάτων, είχε σαν αποτέλεσμα να απανθρακωθεί ο βασικός κορμός των αρμάτων του Ιράκ, πολύ πριν αποκτήσουν οι αντιμαχόμενοι οπτική επαφή. Τα κανόνια στα οχήματα της «συμμαχίας των προθύμων» χειριζόντουσαν ειδικοί από το κέντρο ηλεκτρονικού πολέμου στο Τέξας. Τον επίλογο έγραψαν οι μπουλντόζες των δυτικών, όταν έθαψαν κάτω από την άμμο, αυτά που είχαν απομείνει από τα καμένα σίδερα και τις απανθρακωμένες σάρκες. Όπως παρατήρησε με πρωτοφανή ωμότητα ο ψυχανόματος υπουργός «άμυνας» των ΗΠΑ Dick Cheney τότε, „*We won because we had a better software*“. Η διεξαγωγή των πολέμων είχε πάψει να στηρίζεται πλέον κυρίως στον πρωταγωνιστικό ρόλο του ανθρώπινου παράγοντα, παραμεριζόμενος από την τεχνολογία εξελιγμένων πολεμικών συστημάτων και την τεχνική νοημοσύνη. Ολόκληρες πόλεις ήταν δυνατόν πλέον να σβήσουν από τον χάρτη, από αεροσκάφη και πυραύλους, που ήταν εγκατεστημένοι σε τεράστιες αποστάσεις από τους στόχους, παραμερίζοντας τον ρόλο των γεωγραφικών δεδομένων. Μόνον που, «Όσα ξέρει ο νοικοκύρης, δεν τα ξέρει ο μουσαφίρης». Οι δυτικοί δεν ήταν οι μόνοι, που διέθεταν αναπτυγμένη πολεμική τεχνολογία. Οι Ρώσοι διέθεταν επίσης και μάλιστα ποιοτικά ανώτερη από αυτήν των δυτικών. Παρόλο που δεν είχε ωριμάσει ακόμη η ώρα, για να ενημερωθούν σχετικά οι δυτικοί, παίρνοντας ένα πολύ σκληρό μάθημα 22 χρόνια μετά, στα πολεμικά θέρετρα της Συρίας, που ήταν η πιο σκληρή εμπειρία για την καμπάλ, καθότι έκανε στάχτη τα σχέδιά της για επιβολή του τρίτου παγκοσμίου πολέμου. Όμως για τον Ρωσικό γεωπολιτικό σχεδιασμό η ζώνη προστασίας των χωρών γύρω από την Ρωσία, είτε αυτές είχαν προσαρτιστεί στο σοβιετικό μπλοκ μεταπολεμικά βάσει συμφωνιών μεταξύ των νικητών, είτε ήταν ανέκαθεν προσαρμοσμένες στην Ρωσική επικράτεια βάσει της μεγαλορωσικής πολιτικής των τσάρων και των μπολσεβίκων, προκαλούσε μεγαλύτερο κόστος παρά όφελος. Αποτελούσαν εκ των πραγμάτων χώρες υπό κατοχή,, απορροφώντας μεγάλες δαπάνες με την στρατιωτική παρουσία του Ρωσικού στρατού και οργανωτικούς πόρους για την διατήρηση ενός αφύσικου καθεστώτος. Οι

τεμενάδες των Ανατολικογερμανών προς την Ρωσική κατοχή δεν απηχούσαν μια ειλικρινή φιλία μεταξύ των δυο λαών, αλλά ήταν εκδήλωση τής πάγιας δουλοπρέπειας προς την άνωθεν εξουσία πληθυσμών, που είχαν γαλουχηθεί επί αιώνες με την νοοτροπία του Πρωσικού μιλιταρισμού. Η αντισοβιετική δραστηριότητα στις χώρες του πάλαι ποτέ Συμφώνου τής Βαρσοβίας και οι εξεγέρσεις ήσαν μόνιμα φαινόμενα, όπως είχε επανειλημμένα συμβεί στην Ουγγαρία το 56, στο Βερολίνο με την οικοδόμηση του τείχους το 61, στην Τσεχοσλοβακία το 68 και στην Πολωνία με τις εξεγέρσεις των λιμενεργατών και την μόνιμη αναμόχλευση αποσχιστικών τάσεων από τα παπικά κυκλώματα στην δεκαετία του '80. Αυτή η διαδικασία είχε μεγάλο προπαγανδιστικό κόστος σε βάρος τής Ρωσίας σε παγκόσμιο επίπεδο, καθώς οι αντίστοιχες εξατημένες χώρες - δορυφόροι του δυτικού μπλοκ είχαν αποκτήσει στην πορεία όλες κοινοβουλευτικά καθεστώτα, που εξασφάλιζαν κάποια επίφαση δημοκρατίας, και η ικανοποίηση των καταναλωτικών ονειρώξεων πρόσδιδαν εκούσιο χαρακτήρα, στην πρόσδεση των δυτικών χωρών στο ΝΑΤΟ. Σε αυτά τα πλαίσια οι ακατάσχετη προπαγάνδα των δυτικών μέσω έβρισκε γόνιμο έδαφος δαιμονοποιώντας την Ρωσία, που την παρουσίαζε ως πηγή στυγνής, ανελεύθερης επικυριαρχίας, και η οποία καταδίκασε σε ένδρα και υποκατανάλωση όσους εξουσίαζε. Επί πλέον, η άμεση γειτνίαση των σοβιετικών ζωνών επιρροής με τις ευρωπαϊκές χώρες, που ήταν προσδεδεδεμένες στο δυτικό μπλοκ, προξενούσε φοβίες στους πληθυσμούς αυτών των χωρών, σχετικά με κινδύνους Ρωσικής εισβολής, δεδομένου, ότι στην αντίληψή τους, η ανάπτυξη τής Ρωσικής στρατιωτικής μηχανής ήταν ο μόνος τομέας, που η Ρωσία μπορούσε να ανταγωνιστεί αποτελεσματικά την δύση. Η διαμόρφωση αυτής τής φοβίας προσέδιδε πρόσφορο έδαφος στο στρατοκρατικό σύμπλεγμα τής δύσης για προώθηση τεράστιων στρατιωτικών δαπανών και μόνιμη προώθηση νέων εξελιγμένων πολεμικών συστημάτων. Πέραν αυτού, διεξαγόταν στις περιοχές, που τα δυο συστήματα εφάπτοντο μόνιμες συγκρούσεις σε επίπεδο κατασκοπείας και αντικατασκοπείας, που συνεπάγοντο την δαπάνη αξιόλογων πόρων σε οργανωτικό και διοικητικό επίπεδο. Το τεράστιο κόστος τής συνέχισης αυτής κατάστασης, ενώ ήταν αναπόφευκτο για την αμυντική εξασφάλιση τής Ρωσίας για κάποιες δεκαετίες μετά την λήξη του πολέμου, κατά την δεκαετία

του '80 είχε καταντήσει ασύμφορο και περιττό. Η Ρωσική παρουσία όμως στις χώρες της ανατολικής Ευρώπης αποτελούσε ένα διαπραγματευτικό προτέρημα τεράστιας αξίας έναντι των δυτικών. Αυτό το ατού θα αξιοποιούσε ως δόλωμα στην πορεία το ΣΕΚΚ. Για να δέσει χειροπόδαρα την καμπάλ, αφού προηγουμένως πετύχαινε ποιοτική οπλική υπεροπλία έναντι της δύσης και αφού την οδηγούσε σε ευαίσθητη ενεργειακή και επισιτιστική εξάρτηση.

8. Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Το Ρωσικό καθεστώς υπήρξε ανέκαθεν αποκλειστικά κατ' επίφαση κομμουνιστικό. Όπως έχω παραθέσει σε προηγούμενα κείμενά μου και οι τρεις ηγετικές φυσιογνωμίες, που ηγήθηκαν τού πραξικοπήματος, που οδήγησε τις κλίκες που ηγούντο των Μπολσεβίκων στην διακυβέρνηση τής Ρωσίας με το πραξικόπημα τού Οκτωβρίου το 1917 (το οποίο δεν είχε την παραμικρή σχέση με επανάσταση) οι Λένιν, Στάλιν και Τρότσκι, καθοδηγούνταν από αντίρροπα εξουσιαστικά κέντρα με τελείως διαφορετικές και ακραία αντικρουόμενες μεταξύ τους οριοθετήσεις στόχων. Ο Λένιν, ως κλασική περίπτωση κομπλεξικού ανθρωπάκου, διακατεχόταν από ισχυρά σύνδρομα αντεκδίκησης, προσβλέποντας στην κατάλυση τού τσαρικού καθεστώτος, για να εκδικηθεί τον απαγχονισμό τού αδελφού του, που συμμετείχε στην οργάνωση απόπειρας δολοφονίας εναντίον τού Τσάρου από μια αντικαθεστωτική ομάδα (Ναρότνικοι). Επίσης αποσκοπούσε να αντεκδικηθεί και την έμμεση δολοφονία τού πατέρα του, ο οποίος ως εντεταλμένος για την λαϊκή εκπαίδευση είχε καταβάλει τεράστιες προσπάθειες για τον αλφαριθμητισμό των Ρώσων χωρικών.

Ο Στάλιν ήταν μυημένος μέσω της κίνησης των Ρώσων Ορθοδόξων Ζηλωτών και τής Ρωσικής μυστικής αστυνομίας "Οχράνα" στην ύπαρξη τού εωσφορικού γενικού σχεδίου υποδούλωσης τής Ρωσίας, που στην συγκεκριμένη φάση χρησιμοποιούσε τον σιωνιστικό μοχλό για την υποταγή τής Ρωσίας στους σχεδιασμούς τής καμπάλ. Ενταγμένος με πλήρη μυστικότητα στις αστυνομικές υπηρεσίες, ως υψηλότετος και ικανότετος πράκτορας τής Οχράνα, είχε εκκολαφθεί για την διεκπεραίωση αυτού τού ρόλου από τα γεννοφάσκια του. Ο σύζυγος τής μητέρας του Κέκε Τσουγκασβίλι δεν ήταν ο φυσικός του πατέρας. Σε πλείστα όσα ιστορικά εγχειρίδια παρουσιάζεται αυτός εσφαλμένα ως τσαγκάρης. Στην πραγματικότητα ήταν ιδιοκτήτης μιας μικρής μανουφακτούρας υποδηματοποιίας, που συχνά ταξίδευε σε άλλες περιοχές, για να πουλήσει τα υποδήματα που κατασκεύαζε. Μέθυσος, αγροίκος και βάνουσος, προφανώς τού έδωσαν σαν σύζυγο την Κέκε, για να την εξασφαλίσουν οικονομικά. Αυτή ήταν μια νεαρή πεταχτούλα, πολύ χαλαρών ηθών και συνήθιζε να πλέκει ερωτικές εξωσυζυγικές περιπέτειες κατά την διάρκεια τής απουσίας τού μέθυσου.

Πατέρας τού Στάλιν ήταν ο αστυνομικός διευθυντής τής πόλεως Γκόρι στην Οσετία. Είναι πολύ πιθανό, για ένα ανώτερο αξιωματικό τής αστυνομίας να οδηγήσει τον γιό του στην σχολή αξιωματικών αυτού τού σώματος, ώστε να προωθηθεί η αντίστοιχη σταδιοδρομία του. Στην περίπτωση όμως, που ο γιός του είναι νόθος, η μέθοδος που προσφέρεται για καριέρα, είναι να ανέλθει αυτός την ανώτατη κλίμακα τού χαφιεδισμού.

Κανένας από από αυτούς τούς τρεις υποτιθέμενος ηγέτες τού εργατικού κινήματος στην Ρωσία δεν έδινε δεκάρα για τις τύχες τής εργατικής τάξης. Ούτως ή άλλως, η ανάπτυξη τής βιομηχανίας στην Ρωσία στις αρχές τού περασμένου αιώνα ήταν ιδιαίτερα υποανάπτυκτη και ο αριθμός των βιομηχανικών εργατών ήταν ελάχιστος και βρισκόταν κυρίως στις περιοχές εξόρυξης πετρελαίου. Ο κάθε ένας από τούς τρεις αυτούς "προλεταριακούς ηγέτες" είχε στόχο να εκμεταλλευτεί το εργατικό κίνημα για διαφορετικούς σκοπούς, ξένους προς τα ιδιαίτερα συμφέροντα αυτής τής κοινωνικής τάξεως. Ο Τρότσκι ήταν ελευθεροτέκτων και νυμφευμένος με την Ana Baur, κόρη ενός τραπεζίτη στις ΗΠΑ και ήταν εντολοδόχος πράκτορας των μονοπωλίων τής Wall Street και στρατολογημένος αχθοφόρος τής καμπάλ. Το πρόγραμμα, στο οποίο ήταν ενταγμένος, αφορούσε την πάγια στρατηγική των Ρότσιλντ, για την επιβολή μιας ενιαίας αυταρχικής κυβέρνησης και μιας κεντρικής τράπεζας με αποκλειστική κυριαρχία στην Ευρώπη, μέσω τής επιβολής ενός δοτού και ελεγχόμενου κομμουνιστικοφανούς κινήματος. Η καμπάλ είχε θέσει υπό τον έλεγχό της το εργατικό συνδικάτο των Εβραίων στην Ρωσία, το επονομαζόμενο „Bund" και είχε εισχωρήσει στις δυο ομάδες τού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος (μπολσεβίκοι και μενσεβίκοι) με κάποιους πράκτορες της. Πλην όμως η προπαγάνδα, που διαδόθηκε στην πορεία από παραταξιακή τύφλωση, ότι όλα τα βασικά στελέχη τού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος ήταν Εβραίοι και πράκτορες τής καμπάλ (ακόμη και ο Στάλιν) είναι ανιστόρητη και δεν ευσταθεί. Το ίδιο συμβαίνει και με την άποψη, ότι όλα τα στελέχη των μπολσεβίκων, που δολοφονήθηκαν με πρωτοβουλία τού Στάλιν, ήσαν οι Εβραίοι. Στις αρχές τής δεκαετίας τού '30 εκδηλώθηκε μια ευρεία συνωμοσία εντός των μπολσεβίκων, με στόχο την απομάκρυνση τού Στάλιν από την εξουσία. Αυτή δεν είχε καμία σχέση με τις παρασκηνιακές συνωμοσίες τής καμπάλ. Αιτία στάθηκε η βάναυση

απόφαση τής σταλινικής ομάδας, να επιβάλει κολεκτιβοποίηση των αγροτών, εφαρμόζοντας άγρια βία, η οποία κόστισε μόνο στην Ουκρανία 3,5 εκατομμύρια νεκρούς από πείνα. Η Σταλινική Ομάδα έκρινε ως αναπόφευκτη αυτή την πολιτική, για να προωθηθούν πόροι στην οικοδόμηση τής βαριάς, κυρίως πολεμικής βιομηχανίας, με στόχο την σωτηρία τής Πατρίδας από την επερχόμενη ναζιστική εισβολή. Το ΣΕΚΚ είχε σαφή γνώση των αντίστοιχων σχεδίων, τόσο από ενδελεχή μελέτη τής επιστολής του Albert Pyke, όσο και από την ενημέρωση των Ρωσικών μυστικών υπηρεσιών, που ήσαν ανέκαθεν από τις πλέον αποτελεσματικές παγκοσμίως. Κανένας από τούς ηγέτες τής επονομασθείσης από τούς σταλινικούς "δεξιάς αντιπολίτευσης", που σχεδίαζε κατά την διάρκεια τής βίαιης κολεκτιβοποίησης τήν ανατροπή του Στάλιν, Νικολάι Μπουχάριν, Μιχαήλ Τόμσκι και Αλεξέι Κίρωφ, δεν ήταν εβραϊκής καταγωγής. Τουναντίον, αυτοί είχαν προηγουμένως συνεργαστεί στενά με τον Στάλιν για την εκκαθάριση τής εβραϊκής ομάδας στην ηγεσία του ΚΚΣΕ (Τρότσκι, Ζηνόβιεφ, Κάμενεφ) ενώ οι Ζηνόβιεφ και Κάμενεφ είχαν συνεργαστεί με τον Στάλιν για την εξουδετέρωση τής ομάδας του Τρότσκι. Στα πλαίσια τής σύγκρουσης για την επιβολή τής κολεκτιβοποίησης, ο Στάλιν θυσίασε την ίδια του την γυναίκα, η οποία μπροστά στους κρουνούς αίματος αυτοκτόνησε. Για την αδυσώπητη σταλινική συνέπεια στην διαδικασία τής σωτηρίας τής Πατρίδας, δεν υπήρχε τίποτε, που να μπορεί να μπει υπεράνω αυτού τού στόχου.

Είναι κατανοητοί οι λόγοι, σχετικά με την επιλογή των Ρωσικών πατριωτικών δυνάμεων, να κάνουν χρήση του κομμουνιστικού μανδύα, για να επιτύχουν την εκπλήρωση των στόχων τους, κάνοντας χρήση και αυτοί του τεχνάσματος, που είχαν στήσει οι αντιρωσικές ομάδες στα πλαίσια του κομμουνιστικού κόμματος, αντί να βγουν και να μιλήσουν με ειλικρίνεια στον Ρωσικό λαό για τα συνωμοτικά σχέδια που είχαν εξυφανθεί. Ήταν αναγκασμένοι να λειτουργήσουν ενάντια σε ένα πανούργο αντίπαλο, που δρούσε με άκρα μυστικότητα και συγκάλυψη διεθνώς στην πορεία χιλιετιών. Το παγκόσμιο δίκτυό τους ήταν φοβερά ισχυρό και οι μέθοδοί τους άκρως ύπουλοι. Οι πατριώτες λοιπόν, έκριναν σκόπιμο να κινηθούν στο ίδιο μήκος κύματος με τούς αντιπάλους τους, αντιτάσσοντας στην ατέρμονη πονηρία τους, την δική τους ευφυή σκηνοθεσία, που τράβηξε επί δεκαετίες και συνεχίζεται αδιάκοπη μέχρι σήμερα. Η εφαρμογή

τού όλου τεχνάσματος έγκειται στο ότι το ΣΕΚΚ έκρινε σκόπιμο να ενδυθεί τον μανδύα τού εργατικού κινήματος, για να εξουδετερώσει τον Δούρειο Ίππο, που είχε σχεδιάσει και προωθούσε η καμπάλ. Στα πλαίσια αυτής τής έτοιμης κατάστρωσης δεδομένων η Σταλινική ομάδα είχε δυο προτερήματα, που δεν δίστασε να αξιοποιήσει. Μπορούσε να παραλάβει όλο το δυναμικό, που είχε θέσει σε κίνηση η καμπάλ και που δεν ήταν άμεσα ελεγχόμενο από αυτήν. Επί πλέον, στα πλαίσια ενός καθεστώτος με κομμουνιστική επίφαση, μπορούσε άνετα να στήσει ένα αυστηρά ολοκληρωτικό κράτος, με πρόσχημα δήθεν επιβολής “δικτατορίας τού προλεταριάτου”, ώστε να αποτελέσει συνέχιση τής σκληρής απολυταρχίας των Τσάρων. Το σταλινικό καθεστώς δεν δίστασε να κάνει χρήση αδυσώπητης τρομοκρατίας, ώστε να ικανοποιήσει τούς στόχους του, μέσα στα χρονικά πλαίσια, που ήσαν πάρα πολύ περιορισμένα. Κρίθηκε τότε, ότι η στυγνή στρατιωτικοποίηση τής κοινωνίας, κάτω από ένα καθεστώς βάνουσα σκληρής αστυνομοκρατίας, ήταν ο μόνος τρόπος για να επιβιώσει η Ρωσία μπροστά στις τεράστιες απειλές, που αυτή αντιμετώπιζε και που κλήθηκε να διαχειριστεί η Σταλινική Ομάδα. Ο λαός είχε από την ιστορική του παράδοση γαλουχηθεί με έντονα πατριωτικά αισθήματα. Επί πλέον η Ρωσική εκκλησία είχε καλλιεργήσει στους πτωχούς χωρικούς μια ψυχοσύνθεση έντονης καρτερίας και ετοιμότητος να υπομένει, μέσα στις συνθήκες σκληρής υπανάπτυξης, που χαρακτήριζαν την ύπαιθρο. Αυτή η πρακτική από την μεριά τής επίσημης εκκλησίας γινόταν με στόχο την εξυπηρέτηση των απολυταρχικών συμφερόντων τής τσαρικής γραφειοκρατίας και των προνομιούχων, που επάνδρωναν τούς διοικητικούς και οικονομικούς θεσμούς τής ύστερης φεουδαρχίας. Τουναντίον, οι ειλικρινείς ορθόδοξοι ζηλωτές, που αποτελούνταν κυρίως από άκρα αποφασισμένους ασκητές, αφιερωμένους ένθερμα στο μήνυμα και την διδασκαλία των Ευαγγελίων, δεν είχαν άλλα περιθώρια στην διάθεσή τους, από το να στρέφουν τούς ανθρώπους, εκεί που μπορούσαν να έχουν επιρροή, δηλαδή προς τις πνευματικές αξίες, την εσωτερική οδό και την ορθόδοξη διδασκαλία των Πατέρων. Όπως περιέγραψε γλαφυρά ο Φιόντορ Ντοστογιέφσκυ στο μυθιστόρημα “Αδελφοί Καραμαζόφ” η κεντρική ιδεολογική αντιπαράθεση πριν την επικράτηση τού κατ' επίφαση σοβιετικού καθεστώτος, διεξαγόταν μεταξύ των “σλαβόφιλων” και των “δυτικόφιλων”. Οι πρώτοι

θεωρούσαν, ότι η σωτηρία τής Ρωσίας μπορούσε να επιτευχθεί στα πλαίσια τής διάσωσης και ανάπτυξης των παραδοσιακών αξιών, με κέντρο αναφοράς τον πατριωτισμό και την ορθοδοξία. Οι δεύτεροι προπαγάνδιζαν τον δυτικό μιμητισμό και την υιοθέτηση τού δυτικού τρόπου ζωής. Αξίζει να αναφερθεί, ότι η δουλοπαροικία στην Ρωσία καταργήθηκε το 1884 από τον Τσάρο Αλέξανδρο Α΄. Μέχρι τότε, οι καλλιεργητές ήσαν κολλημένοι στην γή που καλλιεργούσαν, όπως τα αρόσιμα ζώα και απαγορευόταν με αυστηρές ποινές να εγκαταλείψουν τα αγροκτήματα. Από την βίαιη προσκόλληση των αγροτών στην γη προέρχονται και οι όροι “κολλήγος”, “κολλέγας”, “κολλέγιο” και “κουλτούρα”. Η αντιδιαστολή αυτών στον Ελληνικού όρο “καλλιέργεια” είναι χαρακτηριστική, για τον τρόπο που ο δυτικός πολιτισμός χειρίζεται την έννοια τής πολιτισμικής συγκρότησης τού ανθρώπου. Όπως υποδηλώνει ο όρος “κουλτούρα”, οι δυτικοί παρέμειναν, όσο αφορά την πολιτισμική εξέλιξη τού ανθρώπου σε σχήματα δουλείας και πνευματικής δουλοπρέπειας. Στην ουσία, ο όρος “κουλτούρα” ως αναφορά σε δεδομένα πολιτισμικών και πνευματικών διαδικασιών, αποτελεί ύβρη.

Πέραν αυτού τα κοινωνικά δεδομένα τής Ρωσίας, μέσα στις συνθήκες τής επέμβασης των δυτικών κρατών, για να καταπνίξουν το νέο (υποτιθέμενα κομμουνιστικό) καθεστώς, αλλά και ο επικείμενος παγκόσμιος πόλεμος, που είχε ως βασικό στόχο την εξόντωση τής Ρωσίας, δεν άφηνε περιθώρια για φιλελεύθερους πειραματισμούς. Η συντριπτική πλειοψηφία τού πληθυσμού αποτελείτο από αναλφάβητους χωρικούς. Οι προσπάθειες αλφαριθμητισμού στην Ρωσική ύπαιθρο υπέστησαν άγρια υπόθαλψη από την τσαρική γραφειοκρατία και τούς υποταγμένους στο καθεστώς τού καισαροπαπισμού καλοταϊσμένους, αντιδραστικούς εκκλησιαστικούς παράγοντες. Ενώ το παλαιό καθεστώς βρισκόταν σε συνθήκες βαθιάς σήψης, τα κυκλώματα, που αποσκοπούσαν στην ανατροπή του, βρισκόντουσαν κάτω από την επιρροή σκοτεινών δυνάμεων τής δύσης και τού εγχώριου εωσφορισμού. Αυτό το αδιέξοδο περιγράφεται επίσης γλαφυρά από τον Φιόντορ Ντοστογιέφσκι, ο οποίος υπήρξε εκείνη την περίοδο ο εκφραστής τής γνήσιας Ρωσικής ψυχής, στο μνημειώδες μυθιστόρημά του “Οι Δαιμονισμένοι”.

Επί πλέον η κεφαλαιοκρατική τάξη στην Ρωσία ήταν ελάχιστα ανεπτυγμένη.

Εξίσου ισχνή αριθμητικά ήταν και εργατική τάξη. Το όλο πλέγμα των πολιτιστικών δομών, όπως οι εφημερίδες, οι κυκλοφορία βιβλίων, οι εκπαιδευτικοί μηχανισμοί, τα θέατρα και οι αίθουσες συναυλιών περιοριζόντουσαν σε λίγες μεγάλες πόλεις και ήταν αποκλειστικό προνόμιο κάποιων μικρών αριθμητικά βολεμένων. Τουναντίον τα ήθη των πολλών στηρίζονταν στην κατανάλωση αλκοόλ και στα λαϊκά έθιμα. Οι τόποι συνάθροισης στην ύπαιθρο ήσαν τα καπηλειά, όπου οι ιερείς με τα λίγα κολιβογράμματα που γνώριζαν, συλλάβιζαν τα κείμενα των Ευαγγελίων. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες ήταν το μορφωτικό επίπεδο τής συντριπτικής πλειοψηφίας τού πληθυσμού ανύπαρκτο και τα ήθη χαρακτηριζόντουσαν από τραχύτητα. Αυτός είναι ένας επί πλέον λόγος, που οι Σταλινική Ομάδα έκρινε, ότι ο μόνος τρόπος, που απέμενε, για να στηρίξει τις δραστηριότητές της ήταν η κοινωνική μηχανική, ο μπιχεβιορισμός, ως μηχανιστικός έλεγχος τής συμπεριφοράς τού πλήθους, η ωμή προπαγάνδα και τα στημένα συνθήματα. Αυτή η πολιτική διατηρήθηκε μέχρι τα τέλη τής σταλινικής περιόδου, που ο τότε κομισάριος για τον πολιτισμό Αντρέι Ζντάνωφ, παρόλο που ο ίδιος διέθετε υψηλή και βαθιά μόρφωση, ως γιός τού πρύτανη στο πανεπιστήμιο τής Πετρούπολης, που κατείχε και την έδρα Ορθόδοξης Θεολογίας, ως εμπειρότατος Ελληνιστής, αναπαρήγαγε το στυγνό προπαγανδιστικό πρότυπο τού "ανθρώπου από ασφάλι", που θεωρήθηκε εν πολλοίς ως το ακραίο κακέκτυπο διαμόρφωσης πολιτισμικών προτύπων.

Η τραχύτητα, που επικρατούσε στην Ρωσική ύπαιθρο περιγράφεται με μελανά χρώματα σε κάποιο διήγημα από τον Ντοστογιέφσκι. Κάποτε επισκέφθηκε το καπηλειό ενός χωριού ένας ιερέας, επιστρέφοντας από μια πόλη. Οι χωρικοί τον ρώτησαν σχετικά με αυτά που είδε και έζησε εκεί. Ο ιερέας τούς είπε με συντριβή, ότι η αμαρτία σε αυτήν την πόλη είχε ξεπεράσει κάθε όριο, αναφερόμενος σε μια γυναίκα που χόρευε γυμνή με μια αρκούδα σε ένα πανδοχείο, ενώ οι θαμώνες μεθυσμένοι ζητωκραύγαζαν. Την επόμενη ημέρα, όταν επισκέφθηκε ο ιερέας το καπηλειό, αυτό ήταν σχεδόν άδειο. Ρωτώντας τον κάπελα, πού βρίσκονταν οι άνθρωποι, αυτός τού απάντησε, ότι οι περισσότεροι είχαν πάει στην πόλη, για να δουν την γυναίκα, που χόρευε με την αρκούδα. Ένα επίσης χαρακτηριστικό γεγονός αναφέρεται σε μια βιογραφία τού Τσάρου

Νικολάου Β'. Στον γάμο του μοιράστηκαν 150 χήνες στους επισκέπτες. Οι χιλιάδες των παρευρισκόμενων ποδοπατήθηκαν βάνουσα μεταξύ τους, στην προσπάθειά τους να αποσπάσουν μια χήνα, με αποτέλεσμα να υπάρξουν δέκα νεκροί από τις βιαιότητες. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες ήταν αδύνατον να λειτουργήσουν στην ύπαιθρο προσπάθειες για πολιτική διαφώτιση και εκλαΐκευση πολιτικών προγραμμάτων. Ο Ρωσικός λαός είχε αντιμετωπισθεί ανέκαθεν με υπέρμετρη βαρβαρότητα από το τσαρικό καθεστώς. Κατά την θεμελίωση της Πετρούπολης ακρωτηριάστηκαν από το καθεστώς τού Τσάρου Πέτρου εκατοντάδες Σουηδοί αιχμάλωτοι κατά την διάρκεια των πασαλοπήξεων μέσα στους βάλτους.

Επί πλέον η Ρωσικές μυστικές υπηρεσίες είχαν σαφή γνώση για τον διπλοπρόσωπο ρόλο τού Κάρλ Μαρξ και την ύπουλα ξεπουλημένη πρακτική του στην καμπάλ στα πλαίσια της ανάπτυξης τού εργατικού κινήματος. Υπάρχει ένα πολύ κατατοπιστικό βιβλίο τού **Roland Hingley**, που πρωτοεκδόθηκε το 1970, σχετικά με τις μυστικές υπηρεσίες τής Ρωσίας με τίτλο **"Η Ρωσική Μυστική Αστυνομία 1565 – 1970"**. Ο συγγραφέας, καθηγητής στην Οξφόρδη και άριστος μελετητής των δεδομένων τής Ρωσίας, παρουσιάζει με πολύ καλή τεκμηρίωση την συνέχεια, που διέκρινε την δράση τής Ρωσικής μυστικής αστυνομίας σε μια πορεία 400 ετών. Βάσει όσων παρουσιάζει ο Hingley στο βιβλίο του η μυστική αστυνομία ήταν ο πλέον συνεκτικός θεσμός διαχρονικά στην Ρωσία. Ο υψηλός βαθμός τής οργανωτικής της ικανότητας, ένεκα των μονίμων απειλών ανατροπής τού τσαρικού καθεστώτος, που καλείτο αυτή να αντιμετωπίσει, τής είχαν προσδώσει μια μεγάλη αυτοσυνειδησία και συνοχή. Έχοντας σαφή συνείδηση τού ιστορικού της ρόλου και με βάση την σκληρότητα, που χαρακτηρίζει την Ρωσική νοοτροπία στην διαδικασία των συγκρούσεων από όλες τούς συμμετέχοντες, είχε αναπτύξει μια εσωτερική αυτονομία και την ικανότητα να αναπαράγεται οργανωτικά στην πορεία τού χρόνου. Οι συνωμοσίες ενάντια στο τσαρικό καθεστώς έχουν μακράιωνη ιστορία. Οι αντίστοιχες ανατρεπτικές ομάδες ανέπτυσαν δραστηριότητες κυρίως στο εξωτερικό με κέντρο βάρους το Παρίσι. Η μυστική αστυνομία ήταν εκ των πραγμάτων υποχρεωμένη, να διατηρεί ισχυρούς πυρήνες στο εξωτερικό. Αυτοί ακολουθούσαν μονίμως μια πρακτική διείσδυσης στις επαναστατικές και

ανατρεπτικές πρωτοβουλίες, ώστε να ελέγχονται οι καταστάσεις από τα μέσα. Χαρακτηριστικό είναι, ότι μετά την κατάληψη της εξουσίας, οι μπολσεβίκοι εκτέλεσαν τον Roman Malinovsky, που ήταν ανώτατο στέλεχος των Μπολσεβίκων και εκδότης της Πράβδα, ως πράκτορα της Οχράνα. Ο Μαλινόφσκυ ήταν πολύ στενός συνεργάτης του άλλου μεγάλου πράκτορα της μυστικής αστυνομίας, Στάλιν. Η Σταλινική Ομάδα τότε, "θυσίασε το άλογο, για να σώσει τον βασιλιά", σύμφωνα με την έκφραση των σκακιστών. Ο εισοδισμός της μυστικής αστυνομίας στους χώρους ανατροπής, της παρείχε την δυνατότητα να έχει μια πολύ εικόνα για τα εσωτερικά δεδομένα και τις ζυμώσεις σε αυτούς. Έτσι, ήσαν σε θέση να γνωρίζει επακριβώς τα καθέκαστα, σχετικά με τον προδοτικό ρόλο του Μαρξ σε βάρος του εργατικού κινήματος. Αυτή η γνώση της αστυνομίας, ήταν πολύ βαθύτερη από τις διάφορες πληροφορίες, που παρουσίασαν στην πορεία οι διάφοροι συνωμοσιολόγοι.

Τα ισχυρότερα πειστήρια σχετικά με τον ύπουλο ρόλο του Μαρξ παρέχει με αδιάσειστο τρόπο ο **Μιχαήλ Μπακούνιν**, που τον γνώριζε από πρώτο χέρι, λόγω της συνύπαρξής τους στα πλαίσια της Α' εργατικής διεθνούς. Ο Μπακούνιν κάθε άλλο παρά ανήκε σε αντίπαλο στρατόπεδο, ώστε να αποσκοπεί σε δυσφήμιση του Μαρξ, για λόγους σκοπιμότητας. Σε ένα κείμενο του 1871 με τίτλο **"Προσωπικές Σχέσεις Με τον Μαρξ"** αναφέρεται αυτός στις άμεσες εμπειρίες του, που είχε αποκομίσει μέχρι τότε από το δούνε και λαβείν με τον Μαρξ. Αφού αποδεχτεί τις σημαντικές θεωρητικές και αναλυτικές ικανότητες του Μαρξ, απαξιώνει στην συνέχεια τόσο την θεωρία του, όσο και τον χαρακτήρα του εν συνόλω. Αναφερόμενος στην αρχομανία του Μαρξ και στον απόλυτο τρόπο που αντιμετώπιζε τις ιδέες του, τον θεωρεί τόσο *"φιλόδοξο και υπερόπτη, που ο χαρακτήρας του ξεπερνάει όλα τα όρια της ρυπαρότητας και της παραφροσύνης"*. Ισχυρίζεται, ότι *"μόνιμη τάση του είναι να περιστοιχίζεται από πρόσωπα χαμηλότατων ικανοτήτων, ώστε να μπορεί να επιπλέει χωρίς έλεγχο των απόψεων και της πρακτικής του, χωρίς όμως να καταφέρνει πάντοτε να απομακρύνει από το περιβάλλον του και κάποια αξιόλογα πρόσωπα. Ο **"μολυσματικός του χαρακτήρας"** τον οδήγησε στην συγκρότηση μιας άκρως αυταρχικής θεωρίας, που θέτει σαν στόχο την υπερσυγκεντρωτική διαχείριση της εξουσίας από ελάχιστα πρόσωπα, προωθώντας την εγκαθίδρυση*

ενός άκρως ολοκληρωτικού μορφώματος". Μέσα σε δυο αποκαλυπτικότερες παραγράφους, ξεσκεπάζει ο Μπακούνιν πολύ εγκαίρως, για όσους είχαν την τάση να ενημερώνονται σφαιρικά, την ύπουλη δραστηριότητα τού Μαρξ:

"Ολόκληρη η εβραϊκή ομήγυρη, που στηρίζεται στην έννοια τού κοινού αίματος και αποτελεί ένα παράσιτο, που καταβροχθίζει τις κοινωνίες, αναπτύσσοντας στενή εσωτερική συνοχή, όχι μόνο πέρα από γεωγραφικά σύνορα, αλλά έχοντας διεισδύσει σε όλες τις κοινωνικές θεωρίες και πολιτικές απόψεις, αυτή η οικουμενική ομοταξία των Εβραίων βρίσκεται ταυτοχρόνως κάτω από την κοινή δικαιοδοσία τού Μάρξ και τού Ρότσιλντ. Είμαι βέβαιος, ότι ο Ρότσιλντ εκτιμά ιδιαίτερα τις υπηρεσίες, που τού παρέχει ο Μαρξ και από την άλλη μεριά για την ενστικτώδη έλξη και τον μεγάλο σεβασμό τού Μαρξ προς τον Ρότσιλντ". (από το βιβλίο Μιχαήλ Μπακούνιν, **"Κρατισμός και επανάσταση"** εκδόσεις „Ullstein", 1981).

Στην συνέχεια γράφει ο Μπακούνιν:

"Το μεγάλο παράδοξο μιλάει από μόνο τού: Τι είναι αυτό, που μπορεί να έχει κοινό ο κομμουνισμός με την εγκαθίδρυση και απόλυτη κυριαρχία μιας μεγάλης κεντρικής τράπεζας; Ο κομμουνισμός τού Μαρξ επιδιώκει την άκρα κεντρική επιβολή ενός κράτους, που μοιραία συνοδεύεται από την κυριαρχία μιας κεντρικής τράπεζας, ώστε η παρασιτική εβραϊκή κλίκα να απομυζά τούς κόπους των λαών".

Είναι χαρακτηριστικό, ότι ενώ ο μαρξισμός εξαπέλυσε σφοδρές καταγγελίες εναντίον των βιομηχάνων, δεν παρέθεσε ούτε μια φράση εναντίον των τραπεζών, που λυμαίνοντο χρηματιστικά σε παρασιτική βάση την οικονομία και τις κοινωνίες με υπέρογκους τόκους και χρηματοδοτούσαν τούς πολέμους (σε πολλές περιπτώσεις χρηματοδοτούσαν ταυτοχρόνως και τα δυο αντιμαχόμενα μέρη) για να γεμίζουν με χρυσό τα θησαυροφυλάκιά τους, ωθώντας τούς πληθυσμούς σε εξαθλίωση.

Οι συνωμοσιολόγοι δεν έκαναν μέχρι σήμερα χρήση τής σημαντικής πληροφορίας, που κατέθεσε ο Μπακούνιν, σχετικά με την οργανική σχέση μεταξύ Ρότσιλντ και Μαρξ (ενώ έχουν ασκήσει σκληρή κριτική στο μαρξιστικό πρόγραμμα για επιβολή κεντρικής αποκλειστικής τράπεζας) προφανώς για

λόγους ιδεολογικών αγκυλώσεων. Η **Nesta Webster**, στην άκρως σημαντική μελέτη της, που δημοσιεύθηκε το 1931, με τίτλο **"Παγκόσμια Επανάσταση το Σχέδιο Εναντίον του Πολιτισμού, της Ανθρωπότητας και του Θεού"**, θεωρεί τον Μπακούνιν ενεργούμενο υποχείριο του Μαρξ.

Η μόνιμη εμμονή από το σύνολο των ετερόκλητων δυνάμεων (Wall Street, Γερμανικό Υπουργείο Εξωτερικών, Οχράνα) που οργάνωσαν το πραξικόπημα τον Οκτώβριο του 1917 για την ανατροπή της κυβέρνησης του Αλέξανδρου Κερένσκι να προσποιούνται τούς μαρξιστές, αγγίζει τα όρια της χονδροειδούς φάρσας. (Χωρίς όμως αυτό να σημαίνει, ότι μεταξύ αυτών δεν υπήρξαν και κάποιοι αγνοί ιδεολόγοι, που χωρίς να μπορούν να κατανοήσουν τι γινόταν ολόγυρά τους, στο τέλος πλήρωσαν την νύφη πανάκριβα, δίχως να φταίνε κάπου). Το προουντσιαμέντο του Οκτωβρίου το 1917 οργανώθηκε χωρίς την παραμικρή συμμετοχή του Ρωσικού λαού. Σε βάση απόλυτης εξαπάτησης ονομάστηκε αυτό "επανάσταση". Κατ' αρχήν δεν είναι δυνατόν, να διεξαχθεί επανάσταση ενάντια σε μια κυβέρνηση, όταν οι ανατροπείς συμμετέχουν στην κυβέρνηση. Οι μπολσεβίκοι συμμετείχαν στην Δούμα, την βουλή, που είχε εγκαθιδρυθεί τον Απρίλιο του 1917 με την ανατροπή των Τσάρων. Οι εχθροπραξίες, που έλαβαν χώρα τον Οκτώβριο, ήταν ελάχιστες. Όπως αναφέρει ο υμνητής των μπολσεβίκων **John Reed** στο βιβλίο **"Οι Δέκα Μέρες που Συγκλόνησαν τον Κόσμο"**, οι νεκροί από τις εχθροπραξίες στην Πετρούπολη κατά την διάρκεια της ανατροπής της νόμιμης κυβέρνησης ήσαν όλοι κι όλοι επτά (οι τέσσερις από το γυναικείο τάγμα Κοζάκων). **Το δε σύνθημα, που προώθησαν οι Λένιν και ο Τρότσκι στα πλαίσια της ανατροπής, "όλη η εξουσία στα σοβιέτ"** ήταν σκέτη εξαπάτηση, επειδή το πρώτο πράγμα, που επέβαλαν στην συνέχεια αυτοί, ήταν η δια νόμου διάλυση των εργατικών ενώσεων., με την "στρατιωτικοποίηση των συνδικάτων", όπως αναλύει ο **Κώστας Παπαϊωάννου**, στο βιβλίο **"Η Γέννηση του Ολοκληρωτισμού"**. Το όλο δράμα δεν ήταν παρά μια παρωδία, που επιβλήθηκε στο όνομα μιας κοινωνικής τάξης, που ήταν τότε σχεδόν ανύπαρκτη στην Ρωσία, ενώ και οι τρεις δυνάμεις, που την επέβαλαν, δεν έδιναν δεκάρα για τα ιδιαίτερα συμφέροντά της. Η Σταλινική Ομάδα δεν δίστασε να φορέσει και αυτή την ίδια ψευδή, δήθεν φιλεργατική μάσκα, όπως οι υπόλοιποι

πραξικοπηματίες, διότι απέδιδε ρόλο κλειδί στην εργατική τάξη. Σε αυτήν ήταν υποχρεωμένη να στηριχθεί στην συνέχεια, ώστε να οργανωθεί σημαντική βαριά βιομηχανία, με στόχο την παραγωγή όπλων για την αντιμετώπιση της σχεδιασθείσης μεγάλης επίθεσης των δυτικών εναντίον της Ρωσίας. Η Σταλινική Ομάδα έκρινε, ότι η σωτηρία της Πατρίδας επέβαλε την άγρια κατάσχεση της παρουσίας των αγροτών, ώστε να επιτευχθεί μια "πρωταρχική συσσώρευση", δηλαδή μεταφορά πόρων από την αγροτική οικονομία στην ενίσχυση της υποανάπτυκτης βιομηχανίας. Η ίδια ανάγκη επέβαλε να τεθεί η εργατική τάξη σε καθεστώς ομηρίας, μέσα σε πλαίσια εξαντλητικής εργασίας με ελάχιστες αμοιβές. Το όλο εγχείρημα συνοδευόταν με ψευδή λενινιστικού τύπου συνθηματολογία, για την "ανάγκη αυταπάρνησης των εργατών στην πορεία οικοδόμησης του σοσιαλισμού", καθόσον ο Στάλιν προωθούσε δήθεν μαρξιστικές θεωρίες, που μετέθεταν την καθιέρωση του σοσιαλισμού, όσο αφορά την διανομή αγαθών, σε μελλοντικές γενεές.

9. ΤΟ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ STATUS QUO ΚΑΙ Η ΥΣΤΕΡΗ ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Η λήξη του Β' ΠΠ. και οι συμφωνίες που ακολούθησαν μεταξύ των συμμάχων, βρήκαν την Σταλινική Ομάδα να έχει επιτύχει στο έπακρο τον μακρόπνοο σχεδιασμό της. Η Ρωσία είχε αναπτυχθεί από καθυστερημένη αγροτική οικονομία σε ισχυρή βιομηχανική δύναμη, έστω κι αν υπολειπόταν δραματικά απέναντι στην δύση στην παραγωγή καταναλωτικών αγαθών. Ουδόλως όμως απασχολούσε αυτό στην συγκεκριμένη φάση το ΣΕΚΚ. Αυτά, που είχε θέσει ως κύριο, αν όχι και μοναδικό στόχο την έξοδο της ως νικηφόρα δύναμη από την επίθεση των ναζιστών, ήσαν η συγκρότηση μιας ισχυρότατης πολεμικής μηχανής και η γεωγραφική ασπίδα στην σοβιετική επικράτεια, μέσω μια ζώνης χωρών κάτω από αυστηρή Ρωσική ποδηγέτηση. Το επόμενο μέλημά της, που θα της εξασφάλιζε στην τρέχουσα φάση την επιβίωσή της, ήταν η απόκτηση πυρηνικών όπλων. Πέραν όμως του δικού της επιστημονικού δυναμικού, το οποίο είχε με ιδιαίτερη επιμέλεια να οργανώσει άριστα το καθεστώς,, το μοίρασμα των επιστημόνων, που συμμετείχαν στην εξέλιξη νέων οπλικών συστημάτων της ηττημένης Γερμανίας, της εξασφάλιζε και σε αυτόν τον τομέα την δυνατότητα να μην προκύψει προβάδισμα των δυτικών. Μπορεί το κόστος σε ανθρώπινες ζωές και καταστροφές, που είχε επιφέρει ο πόλεμος, να ήταν τεράστιο. Μεγάλου μεγέθους καταστροφές είχε υποστεί επίσης όλη η Ευρώπη, με αποτέλεσμα οι ΗΠΑ, που είχαν εξέλθει αλώβητες από τον πόλεμο, να αναλάβουν την διεκπεραίωση του ρόλου επιβολής της παγκόσμιας κυριαρχίας, μέσω της κυριαρχίας των θαλασσών, που διεκπεραίωνε προηγουμένως η Αγγλία. Το ΣΕΚΚ είχε συνείδηση, ότι ένας ανταγωνισμός σε αυτό το επίπεδο από την μεριά των Ρώσων δεν ούτε εφικτός, ούτε σκόπιμος. Έτσι, η στρατηγική που ακολούθησε, ήταν να αφήσει πλήρως την πρωτοβουλία της συγκρότησης μιας τεράστιου κόστους στρατιωτικής παρουσίας στα μήκη και στα πλάτη της υφηλίου στους δυτικούς. Τα ποσοτικά δεδομένα δεν ήσαν στην συγκεκριμένη φάση υπέρ της Ρωσίας. Οι ποσοτικοί εξοπλισμοί μπορεί να επιτελούσαν καθοριστικό ρόλο στα δεδομένα της διεξαγωγής του Β' ΠΠ και σε αυτήν την κούρσα η Ρωσία είχε καταφέρει να ανταποκριθεί. Η στρατηγική επιλογή της

ΣΕΚΚ επικεντρωνόταν πλέον σε ποιοτική βάση. Η Ρωσία έπρεπε να αναπτύξει πολεμικές τεχνολογίες αιχμής. Αυτές επικεντρώνονταν στα πυραυλικά συστήματα και στην στρατιωτικοποίηση του διαστήματος με ένα πλέγμα δορυφόρων. Σε αντίθεση με την αδηφάγα επιθετική πολιτική, που χαρακτήριζε τις στρατηγικές επιλογές της Δύσης, η Ρωσία ήταν υποχρεωμένη να εφαρμόσει στρατηγικές επιβίωσης. Και το ένστικτο της επιβίωσης λειτουργεί συνήθως πολύ καλύτερα από ότι τα άγρια ένστικτα της θηριωδίας.

Η Ρωσία χρειαζόταν χρόνο, ώστε να μπορέσει το ΣΕΚΚ να προωθήσει μέχρι τελικής ολοκλήρωσεως τα σχέδιά του. Ο πόλεμος, που είχε τελειώσει πρόσφατα, είχε επιφέρει τεράστια κόπωση στους λαούς. Όμως, η επιθετικότητα των δυτικών ήταν από την φύση της αστάθμητη και η συγκρουσιακή της διάθεση παρέμενε αμείωτη. Έτσι πολύ γρήγορα προσδόθηκαν στην ειρήνη, που είχε εγκαθιδρυθεί τα χαρακτηριστικά του "ψυχρού πολέμου", κρατώντας σε βραδυφλεγή κατάσταση τα δυο μπλοκ, που είχαν προκύψει. Το ΣΕΚΚ έκρινε τότε, ότι εφόσον είχαν εκπληρωθεί οι στόχοι με την αδυσώπητα σκληρή πρακτική του Στάλιν, η διατήρηση ενός τόσο σκληρού καθεστώτος στο μέλλον λειτουργούσε τελείως ανάστροφα, τόσο απέναντι στην επιθετικότητα και τις φοβίες των δυτικών, όσο και για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης, απέναντι στους λαούς εντός των ορίων της ΣΕ, που είχαν εξουθενωθεί από την σκληρή σταλινική πολιτική και τον πόλεμο. Ο Στάλιν είχε επωμιστεί την διεκπεραίωση μιας πολύ βρώμικης δουλειάς, με βασικό στόχο την σωτηρία της πατρίδας. Μπορεί μεν η νίκη στον Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο και η υπέρμετρη προπαγάνδα καλλιέργειας μιας άνευ προηγουμένου προσωπολατρίας, να τού είχαν προσδώσει μια μεγάλη αίγλη μεταξύ εκατομμυρίων ανθρώπων. Όμως τα στυγνά εγκλήματα, που είχαν διαπραχθεί, ασχέτως τού λόγου, που αυτά είχαν κριθεί αναπόφευκτα, ήταν αδύνατο να κρυφτούν κάτω από το χαλί. Στα πλαίσια των εξοντώσεων ανθρώπινων υπάρξεων είχαν δολοφονηθεί ή εκτελεσθεί εκατοντάδες πιστά και έντιμα μέλη τού κομμουνιστικού κόμματος, με μοναδική αφορμή, ότι είχαν εκφράσει αντιρρήσεις προς τις εκάστοτε πολιτικές επιλογές. **Απόλυτο καθήκον όλων κατά την σταλινική περίοδο, ήταν η άκρα υπακοή στις άνωθεν εντολές. Η κρισιμότητα των στιγμών ήταν τέτοια, που δεν επέτρεπε να σχηματισθούν αντιπολιτευτικές ομάδες σε κανένα**

χώρο. Εάν οι Σταλινικοί είχαν κάνει χρήση τής επιλογής, να επεξηγήσουν και να τεκμηριώσουν με πραγματικά επιχειρήματα τις πολιτικές τους επιλογές, το πιθανότερο ήταν, η πλειοψηφία των εκτελέσεων να μην είχε καταστεί αναγκαία. Όμως το μακρόπνοο σχέδιο του ΣΕΚΚ ήταν αναγκαίο να διαφυλαχθεί με μυστικότητα. Όσο κι αν ήταν απροσμέτρητα σκληρή και απάνθρωπη η μεθοδολογία που εφαρμόστηκε, οι στοχεύσεις, που αυτή υπηρετούσε ήταν αναμφισβήτητα θεμιτές. Ο Ρωσικός λαός διακρίνεται για τον πατριωτισμό και την καρτερία του και ήταν ανέκαθεν πρόθυμος να υποστεί τεράστιο κόστος για το καλό τής πατρίδας. Όμως ήταν εκ των πραγμάτων αδύνατον, να αποκαλύψει η Σταλινική Ομάδα τις πραγματικές της προθέσεις, το πραγματικό της πρόσωπο και τούς μακροπρόθεσμους σχεδιασμούς της. Μια τέτοια αφελής πρακτική, έστω κι αν διεπόταν από εξωτερική ειλικρίνεια, θα εξέθετε τα σχέδια των Σταλινικών στους εχθρούς, με αποτέλεσμα αυτοί να λάβουν εγκαίρως αντίμετρα και να οδηγηθεί η όλη προσπάθεια σε παταγώδη αποτυχία. **Ολόκληρη η Ομάδα, αλλά και ο Στάλιν, προτίμησαν να επωμισθούν ένα άνευ προηγουμένου ονειδισμό, ώστε για λόγους συγκάλυψης, να φαίνεται το όλο εγχείρημα ως αποτέλεσμα ενός αιμοδιψούς παράφρονα και μιας κλίικας βρώμικων καθαρμάτων, που είχε στρατολογήσει αυτός ως περίγυρο, με στόχο την επιβολή μιας ολοκληρωτικής πολιτικής, που πήγαζε αποκλειστικά από την νοσηρή ανωμαλία των ψυχών τους και τον διεφθαρμένο τους χαρακτήρα.** Πράγματι, συχνό κριτήριο για την επιλογή ανθρώπων, που λειτουργούσαν στο άμεσο περιβάλλον του Στάλιν, ήταν ο στρεβλός χαρακτήρας τους και η τυφλή τους υποταγή σε αυτόν. Ο Στάλιν δεν χρειαζόταν δίπλα του ανθρώπους, που να μπορούν να σκέπτονται, με ελάχιστες εξαιρέσεις. Τέτοιες εξαιρέσεις ήσαν ο κομισάριος εξωτερικών Βιάτισλαβ Μολότοφ και ο κομισάριος για τον πολιτισμό Αντρέι Ζντάνοφ. που λειτούργησαν δίπλα σε πληθώρα απόλυτα αφοσιωμένων εντολοδόχων. Σε αυτά τα πλαίσια επιβλήθηκε βίαια και η εκκαθάριση υψηλά ιστάμενων ανθρώπων, μόνον για προληπτικούς λόγους, χωρίς αυτοί να έχουν διαφωνήσει κάπου με την "γραμμή", ή να σχεδίαζαν την παραμικρή αντιπολιτευτική ενέργεια. Η Σταλινική Ομάδα ως κέντρο του σκληρού πυρήνα των μυστικών υπηρεσιών, τις οποίες έλεγχε απολύτως, είχε μόνιμη φοβία

ενάντια στον στρατό, ο οποίος ήταν ο άλλος θεσμός, που ήταν εν δυνάμει σε θέση να εξασκήσει βία. Φυσικά ο στρατός ήταν ένας μηχανισμός τελείως απαραίτητος και ο ρόλος του ήταν άμεσα ζωτικός. **Όμως η περίπτωση μιας πιθανής αυτονόμησης κάποιων κέντρων του, ήταν ο μόνιμος πονοκέφαλος τής Σταλινικής Ομάδας.** Μόλις αυτή διέκρινε, ότι η αίγλη και η δημοτικότητα κάποιου υψηλά ιστάμενου στρατιωτικού αύξανε πολύ, αυτός ήταν λόγος για την άμεση και άνευ άλλης αιτίας απομάκρυνσή του. Σε αυτή την βάση προέβησαν οι Σταλινικοί σε τελείως άδικους αποκεφαλισμούς αξιολογότατων στρατιωτικών στελεχών. Αυτή η διαδικασία εξακολούθησε μέχρι και πρόσφατα. Η κακή διαχείριση τού πολέμου στο Αφγανιστάν και στην Τσετσενία, σε συνδυασμό με την εικόνα διάλυσης, που μετέδιδε η Ρωσική ηγεσία και η διοικητική μηχανή, οδήγησαν κατά την δεκαετία τού '90 σε έντονη δυσαρέσκεια στις τάξεις των ανώτερων στρατιωτικών. Τότε ο χαρισματικός στρατηγός **Αλεξάντερ Λέμπεντ,** αποφάσισε να εμπλακεί στην πολιτική διαδικασία, ιδρύοντας ένα πολιτικό κόμμα. Η επιχειρηματολογία τού Λέμπεντ ήταν στην εξωτερική σφαίρα των γεγονότων περισσότερο από ορθή. Μόνον, που αυτός δεν ήταν γνώστης των σχεδίων, που αφορούσαν την τρέχουσα φάση και το μέλλον του ΣΕΚΚ. Το αποτέλεσμα ήταν η πτώση τού αεροπλάνου, που επέβαινε και ο θάνατός του. Το ίδιο συνέβη και με τον αδελφό του, που ήταν επίσης στρατιωτικός. Η πρακτική τής Σταλινικής Ομάδας ήταν ανέκαθεν ανελέητη και είχε σαν αποκλειστικό γνώμονα την εφαρμογή τού σχεδίου, χωρίς παρεκκλίσεις. Σε όλες τις χώρες συνηθίζει η πολιτική ηγεσία να ικανοποιεί τούς στρατιωτικούς με διάφορα διάσημα, αστέρια, σειρήνια, λοφία και τα τοιαύτα, κρατώντας τους εκτός των χώρων τής λήψεως αποφάσεων.

Η αποσταλινοποίηση, που ακολουθήθηκε μετά τον θάνατο τού Στάλιν, ήταν ένα σκόπιμο βήμα, που οργάνωσε η Σταλινική Ομάδα, όταν οι συνθήκες επέβαλαν αυτόν ντον ελιγμό. Δεν αμφιβάλω, ότι ο πρώτος που θα συμφωνούσε με αυτό το σκηνικό, θα ήταν ο Στάλιν. Πρόκειται για μια τελείως σκηνοθετημένη ρύθμιση, στον σχεδιασμό και την προετοιμασία τής οποίας υποθέτω, ότι συμμετείχε ενεργά και με πρωταγωνιστικό ρόλο και ο ίδιος. Το έργο τού Σταλινισμού είχε τότε ολοκληρωθεί, **συμπεριλαμβανομένου και ενός σημαντικότετου βήματος, που πέρασε τελείως απαρατήρητο.**

Στόχος τού Σταλινισμού ήταν να αποσοβηθεί ο κίνδυνος από την επίθεση εναντίον τής Ρωσίας στα πλαίσια διεξαγωγής τού Β' ΠΠ. Ενώ οι δυτικοί απέτυχαν στον στόχο καταστροφής τής Ρωσίας, κατάφεραν να επιτύχουν την διεκπεραίωση των δυο άλλων βασικών στόχων, που είχαν θέσει με την επιβολή τού πολέμου. Ο πρώτος ήταν η εγκαθίδρυση τής παγκόσμιας ηγεμονίας των ΗΠΑ και ο παραμερισμός τής ηγεμονίας των Αγγλογάλλων. Με αυτόν τον τρόπο θα μεταβίβαζε το παγκόσμιο διευθυντήριο την ηγεμονία του σε ένα και μόνον κέντρο, το οποίο σε αντίθεση με τα σύνθετα δεδομένα τής Ευρωπαϊκής πολιτικής, εκτιμούσε, ότι θα μπορούσε να καθορίζει ολοσχερώς. Όπως αποκάλυψαν όμως οι εξελίξεις με γλαφυρό τρόπο τα τελευταία χρόνια, η παντοδυναμία των προτεσταντών και των σιωνιστών στις ΗΠΑ, που χρησιμοποιήθηκαν από την καμπάνια ως μοχλός επιβολής, δεν στάθηκε δυνατόν να είναι απόλυτη και οι ρωγμές, που σχηματίσθηκαν, οδήγησαν το κατεστημένο εκεί σε ήττα κατά κράτος. Ο δεύτερος στόχος που επιδιώχθηκε και επιτεύχθηκε, ήταν η ίδρυση τού κράτους τού Ισραήλ. Το ίδρυση τού κρατιδίου αυτού, ήλθε για να εξυπηρετήσει δυο σκοπούς, ένα μεσοπρόθεσμο και ένα μακροπρόθεσμο. Ο μεσοπρόθεσμος αφορούσε την άσκηση ελέγχου και επιβολής στις πετρελαιοπαραγωγές χώρες τής Μέσης Ανατολής. **Η επιβολή τής καύσης υδρογονανθράκων ως βασικής μορφής ενεργειακού ανεφοδιασμού, είχε στρατηγικό χαρακτήρα, για την επιβολή τού κατεστημένου.** Οι "επτά αδελφές" πολυεθνικές εταιρείες στις ΗΠΑ, σε αгаσθή συνεργασία με τις Αγγλοολανδικές εταιρείες, που ελέγχουν την παραγωγή πετρελαίου συν τοις άλλοις στην Βόρειο Θάλασσα, κρατούσαν σε ενεργειακή ομοιρεία την οικουμένη. Ο μακροπρόθεσμος στόχος τής ίδρυσης τού Ισραήλ, σχετιζόταν με την προετοιμασία και μελλοντική επιβολή τού Γ' ΠΠ, ως παγκόσμιας σύγκρουσης μεταξύ χριστιανικών και μουσουλμανικών χωρών, όπως προβλεπόταν από την επιστολή τού Albert Pyke.

Ο Στάλιν, ως πολιτικός ηγέτης, είχε αναδειχθεί σε αιχμή τού δόρατος, που εξουδετέρωσε τον βασικότερο στόχο τού Β' ΠΠ. **Πλην όμως η περιώνυμη επιστολή προέβλεπε ένα παγκόσμιο πόλεμο ακόμη. Αυτό ήταν λίαν καλώς γνωστό στον Στάλιν και την Σταλινική Ομάδα. Αυτό που πέρασε απαρατήρητο, όχι μόνον από την κοινή γνώμη, αλλά και από τις**

συστοιχίες των δεξαμενών σκέψης, την πληθώρα των ιδρυμάτων σοβιετολογικών μελετών και τις τεράστιου μεγέθους, κόστους και τεχνογνωσίας μυστικές υπηρεσίες τής δύσεως, ήταν ο τρόπος, που ο Στάλιν πριν πεθάνει σε συνεργασία με την Σταλινική Ομάδα, έβαλε τις βάσεις, για την επικράτηση εκείνης τής πολιτικής προσωπικότητας πρωτοφανούς παγκοσμίου μεγέθους, που θα ματαιώνει την διεξαγωγή του Γ' ΠΠ. Αυτός είναι ο Βλαδίμηρος Πούτιν, ο οποίος είναι άμεσο πολιτικό τέκνο του Ιωσήφ Στάλιν και τής Σταλινικής Ομάδας. Σε αυτό το ζήτημα θα αναφερθώ, όταν η επί τροχάδην αυτή εξιστόρηση των διαδικασιών μέσα από το προσωπικό μου πρίσμα, φθάσει χρονικά στην περίοδο τής επικράτησης του Βλαδίμηρου Πούτιν στο ηδάλιο τής Ρωσίας.

Ο Στάλιν πέθανε από φυσικό θάνατο, παρά τούς ισχυρισμούς που προβλήθηκαν κατά καιρούς και από πολύ δόκιμους ιστορικούς, ότι δολοφονήθηκε. Προφανώς πέθανε μέσα σε συνθήκες ψυχικής ισορροπίας, παρά το τεράστιο βάρος των απίθανα μεγάλων εγκλημάτων, που βάραιναν στους ώμους του και την μόνιμη εσωτερική και εξωτερική ένταση μιας ζωής μέσα συνθήκες μόνιμης υπερβολικής έντασης και εγρήγορσης. Κάτω από το βάρος των διαρκών εντάσεων, φυσικών και ψυχικών, ως καταναλωτής μεγάλων ποσοτήτων ταμπάκου και αλκοόλ, ώστε να μπορέσει να ανταποκριθεί στην πίεση των μόνιμων προκλήσεων, ξεψύχησε μέσα από συνεχή κατάρρευση των φυσικών του δυνάμεων. Ήδη το 1945 ο Στάλιν υπέστη το πρώτο εγκεφαλικό ή καρδιακό σημαντικό επεισόδιο και εξαφανίστηκε τελείως από το προσκήνιο για ένα μήνα. Από τότε μείωσε δραστικά τις δραστηριότητές του, περιοριζόμενος προφανώς στον γενικό έλεγχο και στις ρυθμίσεις μεγάλης αιχμής. Έκτοτε και μέχρι τον θάνατό του, που επήλθε στις 3 Μαρτίου του 1953 μετά από ένα πολύ ισχυρό εγκεφαλικό επεισόδιο, ήταν πολύ επιλεκτικά ενεργός. Σχετικές λεπτομέρειες με μεγάλη ακρίβεια παραθέτουν στο βιβλίο τους **"Ο Άγνωστος Στάλιν"** οι **Ζορές και Ρόι Μεντβέντιεφ**, που εκδόθηκε στο Λονδίνο το 2003. Το εγκεφαλικό επεισόδιο οδήγησε σε πλήρη παράλυση τής μιας πλευράς, ενώ η δυνατότητα να επικοινωνεί ο Στάλιν με το περιβάλλον με νοήματα παρέμεινε ως το τέλος, καθώς η δυνατότητα να αναπνέει περιοριζόταν σταδιακά. Λίγο πριν χάσει τις αισθήσεις του, ενώ κάποια μέλη τής ηγεσίας βρισκότουσαν κοντά

του, σήκωσε το χέρι του με εμμονή ψηλά, δείχνοντας με τον δείκτη προς τα επάνω. Η κίνηση αυτή ερμηνεύτηκε από κάποιους παρευρισκόμενους, ως νόημα, ότι ο Θεός γνώριζε τα πραγματικά του κίνητρα, που ήταν θεμιτά και ότι εν τέλει θα τον δικαίωνε.

10. Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΝΙΚΗΤΑ ΧΡΟΥΣΤΣΟΦ

Μετά τον θάνατο τού Στάλιν επιλέχθηκε σκόπιμα ένα από τα πιστά στελέχη τού άμεσου περίγυρου του στην ηγεσία. Ο Νικήτα Χρουστσόφ ήταν ένας άνθρωπος με αναμφίβολες οργανωτικές ικανότητες, όχι μόνον στον τομέα τής γεωργίας, όπως τονίζεται στην σχετική βιβλιογραφία, που η σημασία του στην συγκεκριμένη φάση είχε ιδιαίτερη αξία. Μετά την απίθανα σκληρή περίοδο τής Σταλινικής περιόδου και την επίτευξη των βασικών στόχων της, δεν υπήρχε πλέον νόημα να συνεχιστεί η υπερβολική ταλαιπώρηση των λαών εντός τής ΕΣΣΔ και έπρεπε να επέλθει μια στοιχειώδης χαλάρωση, τόσο αναφορικά με την λήξη τής ισχυρής πίεσης μιας έντονης συνθηματολογίας, όσο και με την ικανοποίηση των αναγκών τους με στοιχειώδη καταναλωτικά αγαθά, πρώτιστα στον τομέα τής διατροφής και τής στέγασης.

Η επιλογή από την Σταλινική Ομάδα στην διαδοχή από ένα στυγνό εντολοδόχο τής σταλινικής πολιτικής, που ήταν αγράμματος, δεδομένου ότι αυτός δεν είχε τελειώσει ούτε το δημοτικό σχολείο, είχε διπλή στόχευση. Από την μια έπρεπε να κρατηθεί η συνέχεια στον αυστηρό έλεγχο τού κρατικού μηχανισμού, από την άλλη έπρεπε να μεταδοθεί η εντύπωση στην δύση, ότι η Ρωσία πλέον οδηγείτο από μινόρες β' διαλογής, σε πλαίσια, που όλοι είχαν μπουχτίσει από την μόνιμη στράτευση ενάντια στην δύση, που είχε επιβάλει ο Στάλιν. Σε αυτά τα πλαίσια στήθηκε και όλη η σκηνοθεσία τής αποσταλινοποίησης που ακολούθησε.

Είναι άκρως χαρακτηριστικό, ότι όλη η σταλινική φρουρά των ανώτατων στελεχών διατήρησε τις θέσεις της, με μια και μόνη εξαίρεση. Αυτός που κατατομήθηκε σχεδόν αυτομάτως με την αποσταλινοποίηση ανήκε στα πλέον πιστά στελέχη τού Στάλιν. Η συγκεκριμένη επιλογή φωνάζει, σχετικά με ότι αυτή ήταν στημένη και υπηρετούσε αποκλειστικά λόγους σκοπιμότητας, με αποκλειστικό στόχο να προξενηθεί βαθιά αίσθηση και να εξαπατηθεί η δύση. Ο Λαβρέντι Μπέρια, η εκτέλεση τού οποίου ανακοινώθηκε από το πολιτικό γραφείο, ήταν επικεφαλής τής μυστικής αστυνομίας. Επρόκειτο για το πλέον κακόφημο στέλεχος, από τούς ανθρώπους, που περιστοίχιζαν τον Στάλιν. Κτηνώδη βία εφάρμοζαν στην πορεία δεκαετιών και όλοι οι υπόλοιποι ανώτατοι

σταλινικοί υποτακτικοί, ως εκτελεστικά όργανα, που το βασικό τους προσόν ήταν να εκτελούν χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό τις εντολές. Όμως όλες οι αμαρτίες τού παρελθόντος ήταν εύκολο να φορτωθούν στον Μπέρια, που ήταν επικεφαλής τής μυστικής αστυνομίας. Η μελέτη των πολιτικών δεδομένων απασχολεί τούς ελάχιστους των ελαχίστων, που αρκούνται να ικανοποιούνται με μυθεύματα, σλόγκαν, διαδόσεις που κυριαρχούν και προκαταλήψεις που προωθούνται σκοπίμως. Για τούς οπαδούς τού Σταλινισμού, ο Στάλιν ήταν ο αδιαμφισβήτητος πατερούλης και οδηγός τού παγκόσμιου προλεταριάτου. Κατά συνέπεια, τα στελέχη που τον περιέβαλαν, δεν μπορεί παρά να ήσαν αγνοί ιδεολόγοι και συνεπείς κομμουνισταί. Κάποιος από αυτούς μπορεί να υπερέβαλε σε ζήλο, λόγω στρεβλώσεως τού χαρακτήρος και να είχε προβεί σε ακρότητες. Οπότε έπραξαν πολύ καλά οι υπόλοιποι, που τον παραμέρισαν, από την στιγμή που αυτός είχε χάσει το βασικό στήριγμά του, ώστε να επέλθει κάποιος εξορθολογισμός τής κατάστασης. Για τούς φανατικούς αντικομμουνιστές, στους οποίους ανήκαν και τα επωασμένα από την καμπάλ μέλη των δεξαμενών σκέψεις και οι καθηγητάδες των ινστιτούτων τής δύσεως, ο Στάλιν ήταν το απόλυτο κομμουνιστικό κτήνος. Οπότε ήταν επόμενο, το φανατικότερο και πλέον ειδεχθές κάθαρμα τού περιβάλλοντός του, να αντιδράσει ενάντια στην πρακτική αποκαθής τού πρώην αρχηγού στα πλαίσια τής αποσταλινοποίησης. Επειδή όμως πάντοτε υπάρχουν και κάποιοι, που μπορούν να γνωρίζουν κάποιες λεπτομέρειες, όπως κάποιοι ειδικοί των μυστικών υπηρεσιών, οι οποίοι μπορούν να κάνουν χρήση κάποιου περιορισμένου αριθμού των εγκεφαλικών τους κυττάρων και επειδή τα πράγματα πρέπει να παρουσιάζονται στην επιφάνεια με μια σχετική αληθοφάνεια, όπως προαναφέρθηκε, η επιλογή κατατόμησης τού Μπέρια δεν ήταν τυχαία, από τούς ιθύνοντες τής Σταλινικής Ομάδας, που δρούσε στα παρασκήνια και ήταν υπεύθυνη για όλες τις σημαντικές αποφάσεις. Μπορεί μεν όλοι τής κουστωδίας, που περιέβαλε τον Στάλιν να ήσαν στυγνοί και αδίστακτοι διεκπεραιωτές των εντολών του. Ο Μπέρια όμως ξεχώριζε ιδιαίτερα ως ακραία καθαυματική φυσιογνωμία. Πέρα τής άκρας δουλικότητας απέναντι στον αρχηγό σε βάση απόλυτης κομματικής πειθαρχίας, χαρακτηριζόταν και ο ίδιος από ένα έντονα σαδιστικό χαρακτήρα στην προσωπικές του επιλογές. Ήταν σεξουαλικά

ανώμαλος σε υπερβολικό βαθμό και εκμεταλλευόμενος την δύναμη τής θέσεώς του, υποχρέωνε κυρίως νέες γυναίκες υπό την απειλή εξόντωσης, να συμμετέχουν σε σαδομαζοχιστικές σεξουαλικές πρακτικές με αυτόν. Μπορεί όλοι προς τα έξω να παρουσίαζαν την ψευδή πρόσοψη ενός καλού οικογενειάρχη. Όμως η εξάσκηση βίας συχνότατα στρεβλώνει τον χαρακτήρα και οδηγεί στα σκοτεινά μονοπάτια τού σαδομαζοχισμού, όπως καταγράφεται γλαφυρά από μια περίπτωση, που εξακολουθεί να απασχολεί έντονα την ελλαδική κοινή γνώμη. Σχετικά με αυτές τις πρακτικές τού Μπέρια υπάρχουν κατά την γνώμη τεκμηριωμένες αναφορές στην πλέον ολοκληρωμένη βιογραφία τού Στάλιν, που εκπόνησε ο **Simon Sebag Montefiore**, ένα πολυσέλιδο δίτομο έργο με τίτλο **"Ο Νεαρός Στάλιν"** (πρώτος τόμος) και **"Η Αυλή τού Κόκκινου Τσάρου"** (δεύτερος τόμος) στις εκδόσεις "Ποταμός". (Στο γου tube υπάρχουν πολύ κατατοπιστικές βιντεοσκοπήσεις τού συγγραφέα περί Στάλιν).

Η απομάκρυνση τού Λαβρέντι Μπέρια από την διοίκηση τού Νικήτα Χρουστσόφ και η εκτέλεσή του ενώπιον όλων των στελεχών τού σταλινικού πολιτικού γραφείου είχε σαν στόχο να παραμεριστεί ο σκληρότερος όλων των "φυσικών" διαδόχων και να νουθετηθούν οι υπόλοιποι, ώστε να μην αντιδράσουν στην αποπομπή τους από πολιτικά δρώμενα, που ακολούθησε.

Ενάντια στον Μπέρια δεν απαγγέλθηκε ποτέ κάποια συγκεκριμένη κατηγορία, στον βαθμό που αυτός ήταν μέλος τού ιδίου οργανισμού με τούς υπολοίπους και σε τελευταία ανάλυση για την σύνολη πρακτική που εξασκήθηκε, υπήρχε συλλογική ευθύνη. Ο **Νίκος Βεργίδης** στο βιβλίο του **"Η Διπλή Δολοφονία τού Στάλιν"**, παραθέτει μια σχετική δήλωση τού Χρουστσόφ σχετικά με την εκτέλεση τού Μπέρια:

"Η θέση μας ήταν εξαιρετικά δύσκολη, γιατί δεν είχαμε δικονομικά στοιχεία που να δείχνουν ατράνταχτα την ενοχή του. Επειδή όμως αφ' ενός είμαστε βέβαιοι για την ενοχή του, κι αφ' εταίρου δεν είχαμε τις απαραίτητες μαρτυρίες για να τον δικάσουμε δημόσια, αποφασίσαμε να τον τουφεκίσουμε αμέσως...".

Οπότε ο συγγραφέας εξάγει στην συνέχεια το συμπέρασμα: *"Αυτό που προκύπτει από τις φλυαρίες τού Κρούτσεφ, είναι πως ο Μπέρια τουφεκίστηκε σχεδόν αναίτια"*.

Η ριζική αλλαγή προσώπων στην κορυφή τού κόμματος και τής κυβερνήσεως,

με άκρως συνοπτικές και εν τέλει πραξικοπηματικές διαδικασίες, είχε δυο βασικούς στόχους. Ο πρώτος αφορά την αλλαγή πλεύσης στην πρόσοψη των συνολικών πολιτικών επιλογών που ακολούθησαν. **Αυτή η αλλαγή πλεύσης, όσο σημαντική κι αν ήταν, δεν άγγιξε την ουσία του καθεστώτος, η οποία καθοριζόταν από πρόσωπα, στα οποία δεν ανήκαν μεν οι ανώτατοι επιτελικοί του σταλινικού πολιτικού γραφείου, αλλά ακολουθούσε ένα γενικό σχέδιο, το οποίο βρισκόταν υπό εξέλιξη αρκετές δεκαετίες πριν την αποσταλινοποίηση και εξακολούθησε να αναπτύσσεται στην συνέχεια αδιάκοπα μέχρι σήμερα. Ο ακαριαίος παραμερισμός των ανώτατων πολιτικών στελεχών, αποδεικνύει, ότι όλοι αυτοί δεν διέθεταν την παραμικρή ουσιαστική δύναμη.** Είναι βεβαίως γνωστό, ότι ο Στάλιν λειτουργούσε άκρως αυταρχικά και ήταν ο μόνος, που έπαιρνε όλες τις σημαντικές αποφάσεις. **Πλην όμως, γεννάται το ερώτημα, ποιος ήταν εν τέλει ο φορέας τής πραγματικής εξουσίας στα παρασκήνια, που κατόρθωσε να καθορίσει τις εξελίξεις σε χρόνο μηδέν και χωρίς να εκδηλωθεί η παραμικρή αντίδραση μετά τον θάνατο του Στάλιν; Σχετικά με αυτό το ερώτημα δεν υπάρχουν απαντήσεις στην συνολική σχετική βιβλιογραφία, σε αντίθεση με κάποιες σποραδικές επισημάνσεις, που πράγματι εμφανίζονται εκεί αναφορικά με τον παραμερισμό του Χρυστσόφ στην πορεία των εξελίξεων. Αυτό το δεδομένο καταδεικνύει, ότι στα παρασκήνια λειτουργούσε κάποιο κέντρο εξουσίας, σε συνθήκες απόλυτης μυστικότητας, στο οποίο είναι προφανές, ότι συμμετείχε ο Στάλιν, ως βασικός διεκπεραιωτής του γενικού σχεδίου στην επιφάνεια.** Αυτό το κέντρο έχω προσδιορίσει με την επωνυμία "Σταλινική Ομάδα". Επειδή όμως αυτό το κέντρο λειτουργούσε από την περίοδο πριν την ενηλικίωση του Στάλιν, χωρίς όμως να μπορώ να προσδιορίσω τις απαρχές του και τον τρόπο που αυτό είχε συσταθεί, αλλά αυτό εξακολουθεί να επιτελεί τον καθοριστικό ρόλο μέχρι σήμερα στα πολιτικά δρώμενα τής Ρωσίας, **προτιμώ τον όρο "ΣΕΚΚ", δηλαδή "συνωμοτικά εμπορούμενο καθοδηγητικό κέντρο".** Εκτιμώ, ότι στον βαθύτερο ιδεολογικός πυρήνας στην διαδικασία διαμόρφωσης αυτού του κέντρου συμμετείχαν κάποιοι ζηλωτές ορθόδοξοι μοναχοί και ιερείς. Προφανώς, στην

πρώιμη φάση συμμετείχε καθοριστικά και ο επίσκοπος **Σέργιος Νείλος**, ο οποίος έδωσε στην δημοσιότητα για πρώτη φορά τα **"Πρωτόκολλα των Σοφών τής Σιών"**. Δεν θεωρώ τον σιωνισμό πηγή όλων των κακών, ή κεντρικό άξονα του εωσφορισμού. Οι σιωνιστές είναι, κατά την εκτίμησή μου, ένας από τους βασικούς μοχλούς, όχι όμως ο καθοριστικός. Το φαινόμενο τής κρόνιας λατρείας προηγείται χρονικά του σιωνισμού και συνδέεται σε σημαντικό βαθμό με την διάχυση των Ατλάντων σε ευρύτερες περιοχές τής οικουμένης μετά την λήξη του Ατλαντικού Πολέμου. Πλην όμως, το όλο ζήτημα υπέχει πολύ μεγαλύτερο βάθος, σχετίζεται με την όλη πορεία του ανθρώπου και την διαμόρφωση των κοινωνιών από την πρωτόγονη περίοδο μέχρι σήμερα και άπτεται τής διαμόρφωσης του ανθρωπίνου ψυχισμού. Στο ζήτημα τής διάχυσης των Ατλάντων ανάρτησε πρόσφατα ο **ΕργΔημΕργ (Εργοδότης Δημοσίων Έργων)** μια πολύ αξιόλογη και κατατοπιστική σειρά άρθρων. Η ευρύτητα και το βάθος του θέματος, σε συνδυασμό με τον πολύ βασική επίδραση αυτής τής διαδικασίας στην όλη ιστορική πορεία, καθιστά επί πλέον αναγκαία την εκπόνηση σειράς εκτενών μελετών, που πέραν τής ανίχνευσης ιστορικών γεγονότων, αρμόζει να στηρίζεται στην μελέτη τής θρησκευολογίας.

Οι Ρώσοι ορθόδοξοι ζηλωτές κατεύθυναν καθοριστικά και τις αναζητήσεις σημαντικών στελεχών τής Ρωσικής μυστικής αστυνομίας Οχράνα, σχετικά με την πορεία εφαρμογής σχεδίων, που είχαν ως στόχο την καταστροφή τής Ρωσίας. Αυτά τα στελέχη με την βοήθεια των ζηλωτών συγκρότησαν στην πορεία τον πρώτο πυρήνα του ΣΕΚΚ. Η ανίχνευση αυτής τής πορείας θα αποτελέσει θέμα μελλοντικής μελέτης. Η στενή σύνδεση και οι δεσμοί του ΣΕΚΚ με την Ορθοδοξία, οδήγησαν, κατά την εκτίμησή μου, στην άδεια που παρείχε ο Στάλιν το 1943 στην Εκκλησία τής Ρωσίας, να λειτουργήσει νομίμως. Χαρακτηριστικό είναι, ότι ένας από τους τρεις πλέον στενούς συνεργάτες του Στάλιν, ο Μαλένκοφ, ασπάστηκε δημόσια μετά την απομάκρυνσή του από την πολιτική την Ορθόδοξο Πίστη και η κόρη του ως αρχιτέκτων σχεδίασε την οικοδόμηση πολλών εκκλησιών στην Ρωσία.

Η απομάκρυνση των μελών του σταλινικού πολιτικού γραφείου από τον Χρουτσόφ, έγινε για να εξυπηρετηθεί η σκοπιμότητα κατευνασμού τής δύσης. Αυτός θέτοντας το προβάδισμα στην παραγωγή καταναλωτικών αγαθών,

διακηρύσσοντας την “ειρηνική συνύπαρξη” με τις δυτικές δυνάμεις, και τον “κομμουνισμό που στόχευε κυρίως στην αύξηση του μαγειρεμένου κοκκινιστού κράτος” (“κομμουνισμός γκούλας”) κλήθηκε να αντιμετωπίσει ένα πολύ επικίνδυνο φαινόμενο, που αυξανόταν με ένταση στα επιτελεία και τις δεξαμενές σκέψης των δυτικών. Η δύση τότε υπερτερούσε ακόμη στρατιωτικά έναντι των σοβιετικών και οι δυνάμεις, που υποστήριζαν την συνέχιση του πολέμου, με στόχο την πολεμική κατίσχυση σε βάρος της Ρωσίας, “όσο ήταν ακόμη καιρός”, επιχειρούσαν να καθορίσουν τις πολιτικές επιλογές. Όπως περιγράφει διεξοδικότατα στο βιβλίο που προαναφέρθηκε ο Γκεόργκι Αρμπάτοφ, που είχε έντονη συμμετοχή στα διεθνή φόρα, οι δυνάμεις της θερμής σύγκρουσης είχαν αυξήσει πολύ την επιρροή τους στα κέντρα λήψης αποφάσεων, στα πλαίσια μιας ασταθούς ισορροπίας. Ο πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ στην Ρωσία **George Kennan**, ως καλώς γνώστης των μεταρρυθμίσεων της διοίκησης Χρουστσόφ, ήταν αυτός, που έπεισε τον πρόεδρο των ΗΠΑ Άιζενχάουερ, να εγκαταλειφθεί η προοπτική της θερμής σύγκρουσης. Τον λόγο του Άιζενχάουερ με την σχετική ανακοίνωση, έσπευσε να δημοσιεύσει την επόμενη ημέρα η Ισβέστια. Ο Χρουστσόφ έφτασε στην συνέχεια να προτείνει με λόγο στον ΟΗΕ τον πλήρη αφοπλισμό στα πυρηνικά όπλα, προφανώς για λόγους δημιουργίας εντυπώσεων. Η κρίση με την μεταφορά πυραύλων στην Κούβα, ήλθε να ανακόψει τις αυταπάτες των επιτελείων των ΗΠΑ, ότι μια ενδεχόμενη πυρηνική επίθεση, μέσω πυραύλων, που είχαν εγκαταστήσει στις ευρωπαϊκές χώρες, θα μπορούσε, λόγω σύντμησης των χρονικών δεδομένων ανταπόκρισης, να τους αφήσει έξω από το πεδίο της σύγκρουσης. Το δόγμα όμως του “περιορισμένου πυρηνικού πολέμου” δεν έπαψε ποτέ να επανέρχεται στον πολεμικό σχεδιασμό των ΗΠΑ.

Η επιλογή του Χρουστσόφ από το ΣΕΚΚ έγινε βάσει πολύ συγκεκριμένων κριτηρίων. Η Διοίκησή του μπορεί να αναδείχθηκε σε κήρυκα του περιορισμού των στρατιωτικών δαπανών και σε προπαγανδιστή της στροφής της σοβιετικής οικονομίας στα καταναλωτικά προϊόντα, στα πλαίσια εγκατάλειψης της σκληρής πολιτικής απέναντι στην δύση, **εμμένοντας όχι στην διάδοση του κομμουνισμού παγκοσμίως, αλλά στην ειρηνική συνύπαρξη με το αντίπαλο, μέσω της οικοδόμησης μέτρων εμπιστοσύνης από κοινού.**

Μπορεί το πρόσωπο, που επιδείκνυε εξωτερικά ο Χρουστσόφ να ήταν αυτό τού αποφασισμένου υποστηρικτή των ειρηνικών διαδικασιών και τής αποκατάστασης ενός στοιχειώδους προβαδίσματος στην ικανοποίηση των καταναλωτικών αγαθών των έντονα από την ανέχεια και την αδιάκοπη αμυντική επαγρύπνηση των λαών τής Σοβιετικής Ενώσεως. **Όμως αυτό το πρόσωπο δεν απηχούσε τον πραγματικό του χαρακτήρα και το βάθος των εμπειριών τού. Στην ουσία ήταν το προσωπίο, που χρησιμοποίησε μια φοβερή μάχιμη προσωπικότητα, με ισχυρότατη συμβολή στην επιτυχή έκβαση τού Μεγάλου Πατριωτικού Πολέμου. Πρόκειται για ένα προσωπίο, τού οποίου έκανε σώφρονα χρήση ένας άνθρωπος, που είχε παρασημοφορηθεί δυο φορές για τις ανδραγαθίες του με το υψηλό παράσημο ανδρείας τετάρτης τάξεως κατά την διάρκεια τού πολέμου.** Όταν οι γερμανοί είχαν επιτεθεί από τέσσερα διαφορετικά μέτωπα εναντίον τής ΣΕ, σημείωναν τεράστιες πολεμικές επιτυχίες, ενώ κάποια μέτωπα στην Ουκρανία και τον Καύκασο βρίσκονταν υπό κατάρρευση, καθώς ο γερμανικός στρατός πλησίαζε πολύ κοντά στην Μόσχα. **Οι υπεράνθρωπες προσπάθειες τού Νικήτα Χρουστσόφ σε συνεργασία με τον συναγωνιστή του Λέονιντ Μπρέζνιεφ, έπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο, ώστε να μην καταρρεύσει το μέτωπο στην Ουκρανία. Ο Στάλιν γνώριζε πολύ καλά ποιος ήταν ο Νικήτα Χρουστσόφ, όταν τον εκτόξευε στα ανώτερα κυβερνητικά πόστα, ώστε να αναλάβει ένα σημαντικό ρόλο κλειδί την κατάλληλη στιγμή. Ο Χρουστσόφ δεν λησμόνησε ποτέ το ψυχολογικό σύνδρομο τού κινδύνου κατάρρευσης τού μετώπου τής Ουκρανίας και γνώριζε σε βάθος την σωτηρία, που μπορούν να επενεργούν το μέγιστο ήθος και η πολεμική ετοιμότητα.** Έστω κι αν περιόρισε σε κάποιο ποσοστό τις πολεμικές δαπάνες, εργάστηκε ακούραστα, αποφασιστικά και άκρως στοχευμένα για την ανάδειξη της έρευνας και την ανάπτυξη τής προηγμένης τεχνολογίας στα πολεμικά συστήματα. Πέρα από τα φιλειρηνικά χαμόγελα και τις κατευναστικές διακηρύξεις, αυτό τεκμηριώνουν τα γεγονότα, με κορυφαίο γεγονός τον διαστημικό θρίαμβο τής ΣΕ, όταν αυτή κατάφερε πρώτη να στείλει άνθρωπο στο διάστημα. Για τις επιφανειακές αντιλήψεις τής κοινής γνώμης, ήταν ο Νικήτα Χρουστσόφ ένας χοντράνθρωπος των γραφειοκρατικών μηχανισμών, που

φορούσε στολή Άι Βασίλη. Όσοι όμως ερευνήσουν λίγο βαθύτερα, μπορεί να διαπιστώσουν, ότι κάτω από το κόκκινο εορταστικό παντελόνι, αυτός φόραγε σορτσάκι πυγμάχου, όχι τής κλάσεως μύγας ή φτερού, αλλά τής κλάσεως λέοντος.

11. Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΛΕΟΝΙΝΤ ΜΠΡΕΖΝΙΕΦ

Ακόμη πιο χαρακτηριστική, για την μεθοδική ενορχήστρωση των εξελίξεων από το ΣΕΚΚ είναι περίπτωση τής Διοίκησης υπό τον Λέονιντ Μπρέζνιεφ, που σύμφωνα με ισχυρισμούς ανέτρεψε την Διοίκηση Χρουστσόφ το 1967. **Ελάχιστοι γνωρίζουν όμως, ότι οι δυο αυτοί υποτιθέμενοι βροντόσαυροι τής γραφειοκρατίας ήσαν δυο μπαρουτοκαπνισμένα αδέρφια, που είχαν ατσαλωθεί ο ένας δίπλα στον άλλον μέσα στα πολεμικά χαρακώματα, μοιραζόμενοι τις τελευταίες γουλιές νερού στο παγούρι, πριν δώσουν το σύνθημα για γιουρούσι.**

Όπως αναφέρει ο κατά τα άλλα άριστα ενημερωμένος σχετικά με τα δεδομένα των υψηλότατων κλιμακίων τού κόμματος και των κρατικών μηχανισμών **Αρμπάτοφ (Das System)** ο Μπρέζνιεφ ήταν ένας ανίκανος για οτιδήποτε άνθρωπος, που στην εποχή του δεν προχώρησε τίποτε σημαντικό, με εξαίρεση τούς πολεμικούς εξοπλισμούς, σε καθεστώς πλήρους γενικότερης στασιμότητας. Πλην όμως, ως μέλος μιας συμβουλευτικής ομάδος τής κεντρικής επιτροπής, που είχε οργανώσει στον άμεσο περίγυρό του ο **Γιούρι Αντρόποφ**, παρέχει μια άκρως σημαντική πληροφορία, σχετικά με αυτούς που στήριξαν και οργάνωσαν το εν λόγω "παλατιανό πραξικόπημα", δηλαδή την άνοδο τού Μπρέζνιεφ στην προεδρία τού Κόμματος και τού Κοσσίγκιν στην προεδρία τού υπουργικού συμβουλίου. Αυτός που κατονομάζεται, είναι ο **Σουσλόφ**, ο οποίος ανήλθε τότε στην θέση τού κεντρικού θεωρητικού για ζητήματα προπαγάνδας τού κόμματος. Παρόλο που θεωρώ τον Σουσλόφ πρόσωπο κλειδί στις εξελίξεις και εικάζω ότι ανήκε στον πολύ στενό πυρήνα τού ΣΕΚΚ, δεν είναι αυτός που αποτελεί το πρόσωπο ακραίου ενδιαφέροντος στον εντοπισμό τού Αρμπάτοφ. **Αυτό το πρόσωπο τεκμηριώνει την πρωτοκαθεδρία τού ΣΕΚΚ αναφορικά με τον ρόλο του ως αποκλειστικού παρασκηνιακού φορέα όλων των σημαντικών των αποφάσεων, που εντάσσονταν στο γενικό σχέδιο. Πρόκειται για τον Νικολάι Μιρόνοφ, που έδωσε βασική στήριξη στον προώθηση τού Μπρέζνιεφ στην προεδρία.** Ο Μιρόνοφ μπορεί μεν να ήταν ένα πρόσωπο, που διέφυγε τελείως τής προσοχής ως μέλος τού ανώτατου στελεχικού δυναμικού τής σοβιετικής γραφειοκρατίας. Οι τεράστιες εξουσίες

όμως, που συγκέντρωνε αυτός λόγω των αρμοδιοτήτων του, τού προσδίδουν ρόλο κλειδί στις εξελίξεις. Ήταν προκαθήμενος τού τμήματος τής κεντρικής επιτροπής, που ήταν επιτετραμμένο με τον έλεγχο τού στρατού, τής ΚGB, τού **υπουργείου εσωτερικών, τού δικαστικού σώματος και των εισαγγελικών αρχών. Ήταν δηλαδή ο αρχιελεγκτής όλου τού κρατικού μηχανισμού, με εξαίρεση των οικονομικό κλάδο. Η φοβερή αυτή συγκέντρωση υπερεξουσιών με αθόρυβο τρόπο σε ένα και μόνον πρόσωπο, τεκμηριώνει την συνέχιση των εσωτερικών δομών τής σταλινικής περιόδου κατά την φάση τής μετασταλινικής εποχής.** Το ΣΕΚΚ υπήρξε ανέκαθεν ο αθέατος ρυθμιστής όλων των βασικών επιλογών, όπως αυτές προβλέπονταν από το γενικό σχέδιο, μέσω ανθρώπων, που ήσαν άμεσα προσαρτημένοι σε αυτό και στους οποίους είχαν ανατεθεί σημαντικότερες αρμοδιότητες. Η συγκέντρωση αυτών των αρμοδιοτήτων σε ελάχιστα πρόσωπα αιχμής αποτέλεσε βασική επιλογή τού ΣΕΚΚ αναφορικά με την στρατηγική του, να παραμένει αυτό κατά το δυνατό καλυμμένο στα παρασκήνια. Κρίνοντας από τον **άκρως λιτό τρόπο ζωής** εκείνων των ιθυνόντων (Αντρόποφ, Σουσλόφ) οι οποίοι **έκαναν ελαχιστότατη χρήση των προνομίων, που η θέση τους σε κυβερνητικά πόστα τους εξασφάλιζε** και που εκ των πραγμάτων μπορούμε να υποθέσουμε με βεβαιότητα, ότι είτε ανήκαν στον κεντρικό πυρήνα (που είναι το πιθανότερο) είτε ήσαν σε άμεση επαφή με αυτόν, διαπιστώνεται πέραν από την πλήρη αφοσίωση τους στο σχέδιο και μια ασκητικού τύπου πρόσληψη τής ζωής. Από αυτήν την διαπίστωση συνάγεται, ότι ένα πολύ σημαντικό τμήμα αυτού τού πυρήνα ήσαν επί διαχρονικής βάσεως ιερωμένοι και ασκητές, επιφορτισμένοι με το καθήκον, **να διαμορφώνουν και να αναπαράγουν την πνευματική συγκρότηση των μελών, αλλά να προΐστανται και ενός εσωτερικού, επίσης αθέατου κύκλου ασκητών, οι οποίοι μέσω τής προσευχής και δυναμικών ενορατικών διαδικασιών, να στηρίζουν το εγχείρημα τού γενικού σχεδίου στην υπερβατική σφαίρα.** Αυτοί προφανώς οι πνευματικοί ηγέτες τής κατάνυξης και τής ταπεινότητας δεν αντιμετώπισαν μονοσήμαντα τον ρόλο τους, δεδομένου, ότι όπως θα δούμε στην συνέχεια, ανάλογα ενορατικά καθήκοντα ανατέθηκαν και σε σαμάνους τής Σιβηρίας, η οποία είναι η κατ' εξοχήν περιοχή "δύναμης" στην Ρωσία, λόγω των

γεωγραφικών της ιδιοτήτων.

Αυτά τα δεδομένα τής συγκεντρωτικής ρύθμισης των σχεδιασμών και τής προώθησης των δρώμενων, από ένα άκρως πεφυλαγμένο συμπαγή ολιγομελή οργανισμό, με συγκροτημένο επιμερισμό των ενεργών αρμοδιοτήτων στις σφαίρες τής νόησης και τής πρακτικής δράσεως, πέρασαν προφανώς τελείως απαρατήρητα από τις δομές “ειδημόνων” τής δύσεως, εφ’ όσον ελάχιστοι ήσαν αυτοί, που τα γνώριζαν, ακόμη και εντός τής Ρωσίας. Οι δυτικοί ήσαν διαποτισμένοι από τις αγκυλώσεις τής προπαγάνδας τους, που η συνεχής επανάληψη την είχε ανάγει σε τρόπο οπτικής θεώρησης των πραγμάτων. Για τούς δυτικούς “ειδήμονες” η Ρωσία βρισκόταν έτσι κι αλλιώς κάτω από την κυριαρχία ενός βάνουσα ολοκληρωτικού καθεστώτος, τού οποίου η δράση και η αναπαραγωγή στηριζόταν στην φιλαρχία των διαφόρων γραφειοκρατικών ομάδων, που στερούντο ολοσχερώς από την αντίληψη τής προόδου και στήριζαν την επιβολή τους αποκλειστικά στους μηχανισμούς επιβολής βίας και καταστολής. Σε αυτήν την βάση τής ομαδοποίησης συμφερόντων, με στόχο την ικανοποίηση των εξουσιαστικών ενστίκτων και την απολαβή αποκλειστικών προνομίων σε βάρος μιας βάνουσα καταπιεσμένης κοινωνικής πλειοψηφίας, η αναρρίχηση μπορούσε να επιτευχθεί μόνον βάσει τής άκρας προσαρμογής στο καθεστώς και την μετατροπή τού μέσου πολίτη σε καταδότη σε βάρος των συνανθρώπων του σε συνθήκες απόλυτης αστυνόμευσης. Γι όσους εξέφραζαν αντιρρήσεις, οι κυρώσεις ήταν αδυσώπητες, με εγκλεισμούς σε ψυχιατρεία, εκτοπίσεις και τα τοιαύτα. Όσο αφορά τις ζυμώσεις στην κορυφή, αυτές μπορούσαν να συντελούνται, λόγω ελλείψεως διαφάνειας και δημοκρατικών διαδικασιών, μόνον στην βάση τής ίντριγκας και των παλατιανών πραξικοπημάτων, στα οποία επιβάλλονταν οι περισσότερο καπάτσοι στις υποχθόνιες πρακτικές και ποτέ οι πραγματικά ικανοί. Μέσα από αυτό το πρίσμα οι δυτικοί χρησιμοποιούσαν τον “κομμουνισμό” προπαγανδιστικά ως αντίπαλο δέος, χωρίς να αισθάνονται, ότι έχουν στην πράξη κάποιον ουσιαστικά ποιοτικό αντίπαλο, που θα μπορούσε να αμφισβητήσει την ουσία τού εξουσιασμού, που επέβαλαν στα μήκη και τα πλάτη τού πλανήτη. **Θεωρούσαν τούς σοβιετικούς, όχι ουσιαστικούς αντιπάλους, αλλά ανταγωνιστές στην διαδικασία επιβολής παγκόσμιας ηγεμονίας. Επί πλέον θεωρούσαν, ότι**

παρά τις βίαιες, αντικοινωνικές και απάνθρωπες πρακτικές τους, διέθεταν τα όλα τα βασικά συγκριτικά πλεονεκτήματα έναντι των σοβιετικών. Αυτά ήσαν κυρίως η εξάπλωση τού καταναλωτισμού δυτικών προϊόντων, η επίφαση τής δημοκρατικότητας με την επιφανειακή εγγύηση των ελευθεριών, αλλά και ο απόλυτος έλεγχος τής παγκόσμιας κουλτούρας, μέσω τού καθορισμού τής μόδας, τού κινηματογράφου, τής τηλεόρασης, αλλά και τής δισκογραφίας, που έστηνε πρότυπα και διαμόρφωνε αντιλήψεις για τον τρόπο ζωής. Πέραν αυτών όμως, έσφαλαν και σε δυο μοιραίες εκτιμήσεις, σχετικά με τα συγκριτικά τους πλεονεκτήματα, έναντι των σοβιετικών. Στην ουσία πρόκειται για μια πολύ σκληρή παγίδα, που είχε στήσει σε αυτούς το ΣΕΚΚ, με αποτελέσματα, που οδήγησαν στην πορεία σε ασφυξία το δυτικό σύστημα.

Η πρώτη μοιραία αυταπάτη των δυτικών, ήταν ότι έλεγχαν κατά βάση επαρκή ενεργειακά αποθέματα, που εξασφάλιζαν μακροπρόθεσμα την αδηφάγα σε ενεργειακή βάση ανάπτυξη τού συστήματος. Ενώ οι ίδιοι είχαν συγκεντρώσει στην κατοχή τους την δημιουργία τεχνογνωσίας και έλεγχαν τις βασικές παραγωγικές μονάδες παγκοσμίως, ήσαν πολύ πτωχοί σε δικούς τους ενεργειακούς πόρους. Η τεράστια πολεμική μηχανή όμως που είχαν αναπτύξει, θεωρούσαν ότι τούς εξασφάλιζε την απρόσκοπτη παροχή υδρογονανθράκων. **Η δεύτερη αυταπάτη, που είχαν αναπτύξει, ήταν ότι διέθεταν το απόλυτο τεχνολογικό προβάδισμα σε όλους τούς τομείς, συμπεριλαμβανομένου και αυτού τής παραγωγής όπλων.** Εάν ήσαν σε θέση να εκτιμήσουν το απλό δεδομένο, ότι όλοι οι δορυφόροι τους έκαναν χρήση ρωσικών κινητήρων, ίσως να είχαν μπορέσει να κάνουν ένα βήμα προς την κατεύθυνση τού ρεαλισμού. Οι σοβιετικοί όμως επέτρεπαν να κατισχύουν διεθνώς αυτές οι αντιλήψεις, οι οποίες σε αρκετές περιπτώσεις συνέβαιναν στην επιφάνεια των πραγμάτων, ώστε να αποκοιμίσουν τούς δυτικούς. Καθότι, οι ζυμώσεις κάτω από την επιφάνεια ήσαν άκρως διαφορετικές, εξυπηρετώντας ένα σχέδιο, που προέβλεπε την βήμα προς βήμα αναίρεση τής κυριαρχίας των δυτικών. Αυτή η διαδικασία καταγράφεται με γλαφυρό τρόπο από τούς πραγματικούς λόγους τής επιλογής τού Λεονίντ Μπρέζνιεφ στην Προεδρία τής ΣΕ. Και όσα η Διοίκησή του επενέργησε και πέτυχε σε μια μακρά πορεία, από το 1964 μέχρι το 1982. Στην διάρκεια αυτών

των ετών η ΣΕ αναδείχθηκε σε στρατιωτικό επίπεδο τουλάχιστον ισάξια των ΗΠΑ, σχηματίζοντας μαζί με αυτές το δίδυμο των λεγόμενων δυο υπερδυνάμεων. Με το overkill, που είχε καθιερωθεί, είχε πλέον καταγραφεί, ότι η στρατιωτική επικράτηση του ενός σε βάρος του άλλου, δεν μπορούσε να γίνει χωρίς την ταυτόχρονη καταστροφή όλων.

Ο Λέονιντ Μπρέζνιεφ μπορεί να θεωρήθηκε από την συντριπτική πλειοψηφία της κοινής γνώμης ως ένας από τους πλέον βαρετούς και μονόχρωτους πολιτικούς, γνήσιο παράγωγο μιας γραφειοκρατικής κάστας, που ενεργούσε με μόνο γνώμονα την στασιμότητα και την δική της καλοπέραση. Από τις λίγες στιγμές, που φάνηκε ο Μπρέζνιεφ να χαμογελάει χλιαρά, ήταν όταν σήκωνε το ποτήρι του αφρώδους οίνου σε προπόσεις. Όμως για ποιον λόγο φρόντισε ο ίδιος ο Στάλιν να ανέλθει αυτός στα υψηλά κλιμάκια της κομματικής ιεραρχίας με γοργά άλματα; Την απάντηση δεν την δίνουν οι αναλυτές, που γνωρίζουν τα πολιτικά καθέκαστα του Κρεμλίνου εκ των έσω (αν ακόμη και ο Αρμπάτωφ υποστηρίζει, ότι βασικός υποστηρικτής του Μπρέζνιεφ στην προεδρεία ήταν ο στρατός) αλλά κάποιοι, που έχουν μελετήσει στρατιωτική ιστορία και τα αντίστοιχα στρατιωτικά αρχεία. Ο **Μιχαήλ Μορόζοφ** στο βιβλίο "**Die Falken des Kremli**" ("**Τα Γεράκια του Κρεμλίνου**") που συνέγραψε το 1982 στο Αμβούργο, χωρίς να δίνονται βιβλιογραφικές αναφορές για τον ρόλο του, αποκαλύπτει με μια σειρά εκτενή στοιχεία, περιγράφοντας τα δεδομένα του στρατού της ΣΕ. από το 1917 μέχρι τότε, ότι το όνομα Λεωνίδας, που δόθηκε από το πεπρωμένο στον Μπρέζνιεφ, ήταν καρμικό σημάδι, για την ηρωική και άκρως σημαντική συμμετοχή του, καθ' όλη την διάρκεια της ζωής του, στα στρατιωτικά και πολεμικά γεγονότα, που σφράγισαν την ΣΕ. **Πρόκειται για μια από τις λίγες μεγάλες προσωπικότητες, που οικοδόμησαν τις προϋποθέσεις για την νίκη της ΣΕ. στον Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο.**

Ο Λεωνίδας γεννήθηκε σε μια οικογένεια, που ήταν εδώ και τρεις γενιές μεταλλουργοί, στην βιομηχανική πόλη Δνιπροντσερσίνσκ, που ήταν ταυτοχρόνως και κέντρο τεχνικής παιδείας, έχοντας ένα σημαντικό τεχνικό πανεπιστήμιο. Το μέταλλο είναι ένα από τα κύρια συστατικά του πολέμου. Όταν ζυμωθούν το μέταλλο με το θειάφι στον γονότυπο ενός ανθρώπου, αποτελούν τις καλύτερες ασυνείδητες προϋποθέσεις, για να αναδειχθεί αυτός σε στέλεχος

των σιδηρόφρακτων. Αρχικά σπουδαστής τής αγρονομίας, μεταπήδησε στην συνέχεια και αποφοίτησε στον κλάδο θερμικών μηχανών, από όπου αποφοίτησε ως αριστούχος, ζυμωμένος με την λάβα, που μετατρέπει το σίδηρο σε ασάλι. Επί δεκαετίες υπηρέτησε στον στρατό, σε μόνιμη σχέση με τούς ιθύνοντες τής πολεμικής βιομηχανίας. Αφού αποφοίτησε από το πανεπιστήμιο, τελείωσε την σχολή αξιωματικών στα τεθωρακισμένα και εισερχόμενος το 1931 στο κόμμα αναδείχθηκε το 1936 σε πολιτικό κομισάριο στις τεθωρακισμένες δυνάμεις. Το 1941 τού ανατέθηκε το καθήκον τής γοργής μετατροπής μονάδων καταναλωτικών προϊόντων σε μονάδες παραγωγής όπλων. Με ακούραστη επιμονή κατάφερε τότε ο Μπρέζνιεφ να μετατρέψει σε μικρό χρονικό διάστημα παραγωγικές μονάδες που κατασκεύαζαν μαχαιροπήρουνα σε μονάδες μαζικής παραγωγής εκτοξευτήρων για οβίδες.

Καθώς το 1941 οι ορδές τής Βέρμαχτ πλησίαζαν στις βιομηχανικές περιοχές τής Ουκρανίας, αποφασίστηκε η μεταφορά των βιομηχανικών μονάδων στον Βόλγα και τα Ουράλια, ενώ κηρύχθηκε γενική επιστράτευση. Για τούς 150.000 νεοσύλλεκτους υπήρχαν μόνον λιανοντούφεκα και όλμοι. Με πρωτοβουλία τού Μπρέζνιεφ χύθηκαν τότε τόνοι βότκας, που είχε παρασκευάσει τα τοπικά εργοστάσιο, ώστε να χρησιμοποιηθούν τα μπουκάλια για κοκτέιλ μολότοφ. Ακούραστα ο Μπρέζνιεφ συντόνιζε τίες ομάδες των γυναικών, που έσκαβαν χαρακώματα. Το μέτωπο τής Ουκρανίας έσπασε και η πόλη που γεννήθηκε ο Λεονίντ μετατράπηκε από τούς ναζι σε ερείπια. Αυτή η τραυματική εμπειρία σφράγισε τότε ανεξίτηλα την ψυχοσύνθεσή του. Στην συνέχεια με ανέλαβε τον ρόλο τού πολεμικού αγκιτάτορα στην πρώτη γραμμή των μετώπων, που κινδύνευαν να σπάσουν. Μετά την Ουκρανία μετέβη στον Καύκασο, όπου το μέτωπο ήταν υπό κατάρρευση. **Από τότε πίστευε, ότι ο μόνος Θεός, που μπορούσε να σώσει την Ρωσία, ήταν ο θεός τού πολέμου. Και αυτός μπορούσε να υπηρετηθεί μόνον με όπλα και οπλικά συστήματα.**

Δεν ήταν λοιπόν τυχαίο, ότι την άνοδό του στην προεδρία στήριξαν ένθερμα οι ανώτατοι στρατιωτικοί. Όμως ο Μπρέζνιεφ κατάφερε να γεφυρώσει ένα πολύ σημαντικό χάσμα, **αποκαθιστώντας την ενότητα τής κομματικής ηγεσίας με τον στρατό.** Το τεράστιο χάσμα, που είχε ανοίξει η σταλινική πολιτική, με τις συνεχείς εκκαθαρίσεις των ανώτερων και ανώτατων αξιωματικών από τον

Στάλιν και με την μόνιμη καχυποψία του έναντι τής ηγεσίας τού στρατού είχε πλέον αποκατασταθεί. Ο στρατός ήταν αυτός που έπρεπε να εξασφαλίσει την απόλυτη υπεροπλία στην Ρωσία έναντι τής δύσης, βάσει τού γενικού σχεδίου. Ο Στάλιν απέφευγε τα στρατιωτικά παράσημα με κάθε τρόπο. Κάποιοι γέλασαν, όταν είδαν σε προχωρημένη γεροντική ηλικία τον Μπρέζνιεφ να γέρνει κάτω από το βάρος τής σωρείας των παρασήμων, που είχε καρφισώσει στο παλτό του. Θεώρησαν, ότι πρόκειται για ένα ξιπασμένο υπέργηρο γραφειοκράτη, που το μόνο που μπορούσε να επιδείξει πλέον, ήταν αυτά. Πολύ λίγοι κατανόησαν όμως, ότι το κάθε τι εξυπηρετούσε συγκεκριμένες σκοπιμότητες, βάσει ενός προκαθορισμένου σχεδίου.

Στην πράξη δεν υπήρχε ούτε ένας από τούς ηγετικούς παράγοντες στα ανώτατα κυβερνητικά κλιμάκια τής ΣΕ. που να μην ήταν με τον ένα ή άλλο τρόπο ζυμωμένος με τις πολεμικές διαδικασίες, ή που να μην έχει σφραγισθεί η ζωή του από τις πολεμικές δοκιμασίες, ώστε να υπηρετεί ολόθερμα τα σχέδια απόκτησης υπεροπλίας έναντι τής δύσεως, έστω με έμμεσο τρόπο, από το ιδιαίτερο πόστο τού. Ο Αντρέι Γκρομικό διετέλεσε υπουργός εξωτερικών τής Ρωσίας επί 28 έτη, μέχρι το 1989, όταν σήμανε το προανάκρουσμα τής εκούσιας διάλυσής τής ΣΕ. Στα απομνημονεύματά του, που εκδόθηκαν ένα χρόνο πριν αυτός απέλθει από την ενεργό δράση, δηλώνει με υπερηφάνεια, ότι ανέκαθεν ήταν υπέρ μιας ήπιας και εξισορροπημένης πολιτικής τής ΣΕ έναντι των δυτικών, με αποτέλεσμα να έχει συμβάλει αποφασιστικά στην σύναψη 61 συμφωνιών με αυτούς τους. Πλην όμως, στα ίδια απομνημονεύματα αναφέρει τον τρόπο, που τον σημάδεψε με ανεξίτηλο τρόπο σε νεαρή ηλικία ο πόλεμος. Στην αρχή τού πολέμου σκοτώθηκαν οι δυο μεγαλύτεροι αδελφοί του σαν αξιωματικοί τού κόκκινου στρατού στις μάχες τής Βαλτικής. Στην συνέχεια τραυματίστηκε βαριά και ο μικρότερος αδελφός του, δρώντας στα πλαίσια τής αντίστασης, που είχε αναπτυχθεί στα μετόπισθεν. Οι δυο αδελφοί τής μητέρας του σκοτώθηκαν επίσης προασπιζόμενοι την Μόσχα, ενώ η σύζυγός του συχνά αναφερόταν στον αδελφό της, που είχε σκοτωθεί πολεμώντας.

12. Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΓΙΟΥΡΙ ΑΝΤΡΟΠΟΦ

Μετά την προεδρεία τού Λεονίντ Μπρέζνιεφ ανήλθε στην ηγεσία ο Γιούρι Αντρόποφ, που ήταν ήδη σε προχωρημένη ηλικία. **Ο Αντρόποφ ήταν επιφορτισμένος με την μετάβαση τής Ρωσίας στην νέα περίοδο, που σήμαινε σημαντικό άνοιγμα σε δημοκρατικές διαδικασίες, που θα έστρωναν την οδό προς την Περestroika.** Το εγχείρημα στηρίχθηκε στην διακηρυχθείσα **πολιτική τής “Διαφάνειας” Glasnost.** Πέρα από τις σχετικές ελευθερίες, που παραχωρήθηκαν στα συνδικάτα και τα πειράματα να μπουν σε καθεστώς αυτοδιαχείρισης οι παραγωγικές μονάδες σε κάποιες περιοχές τής ΣΕ, η πολιτική τής “Διαφάνειας” στηρίχθηκε σε κτύπημα τής διαφθοράς και καταστολή τής εγκληματικότητας. Ο Αντρόποφ ως οργανικό μέλος τής KGB από νεαρή ηλικία και ως πρόεδρος της κατά το διάστημα 1967 μέχρι το 1982, ήταν ο κατάλληλος άνθρωπος για τέτοιου είδους εκστρατείες, γνωρίζοντας από πρώτο χέρι τα καθέκαστα σε όλη την χώρα.

Μπορεί οι λόγοι που εκφωνούσε, να διαπνέονταν από αναφορές στον ανθρωπισμό και να θεωρήθηκε ο διανοούμενος τής παρέας, ακολουθώντας ένα ευσυνείδητο και ταπεινό τρόπο ζωής. Πλην όμως, ποτέ δεν έπαψε ο Αντρόποφ να είναι ένας αδυσώπητα σκληρός, διεκπεραιωτής τού γενικού σχεδίου με ανυποχώρητη προσήλωση στην προώθησή του. Μπορεί μιν να ήταν αυτός, που το 1961, ως ένας από τούς γραμματείς τής κεντρικής επιτροπής, συγκρότησε γύρω του την ομάδα εργασίας, που αποτελείτο από φιλελεύθερους διανοούμενους, οι οποίοι επέμεναν στην αναγκαιότητα δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων τού συστήματος, όπως επίσης να ήταν αυτός, που σαν επικεφαλής τού κόμματος και τού κράτους προώθησε τον πρώτο άνεμο εκδημοκρατισμού στις σκληρές απολυταρχικές δομές του, **πλην όμως ήταν επίσης ένας άνθρωπος με συγκεκριμένο ηρωικό στρατιωτικό παρελθόν, έχοντας οργανώσει την αντίσταση ενάντια περιοχή τής ΣΕ, που συνορεύει με την Φινλανδία, από την οποία καταγόταν.** Επίσης ήταν αυτός που τοποθετήθηκε το 1954 πρεσβευτής στην Ουγγαρία, στην φάση, που η KGB διαπίστωσε να διενεργούνται εκεί ισχυρές ζυμώσεις ενάντια στο σοβιετικό καθεστώς. **Κι όταν εκδηλώθηκε το 1956 η εξέγερση των Ούγγρων**

εργατών στην Βουδαπέστη, αυτός ήταν που διηύθυνε την αδυσώπητα βίαιη καταστολή τους.

Ένας από τούς βασικούς ανθρώπους που προώθησε ο Αντρόποφ στα ανώτατα κομματικά κλιμάκια, ήταν ο **Γέγκορ Λιγκατσόφ. Αυτός ήταν αεροναυπηγός και πολύ βασικό αστέρι στην προώθηση των νέων πυραυλικών συστημάτων, με έδρα το Νοβοσιμπίρσκ.** Αξίζει να σημειωθεί η επιλογή τού συγκεκριμένου γεωγραφικού χώρου, για την εγκαθίδρυση βασικών δομών (όχι όμως όλων) που διεξήγαν την έρευνα στην πολεμική τεχνολογία αιχμής. Το Νοβοσιμπίρσκ εξελίχθηκε στην πορεία ως η τρίτη μεγάλη πόλις τής Ρωσίας, μετά την Μόσχα και την Πετρούπολη. **Η Σιβηρία είναι μια περιοχή, που χαρακτηρίζεται από ιδιαίτερες συνθήκες, που επηρεάζουν κάποιες εγκεφαλικές λειτουργίες, που σχετίζονται με την διαίσθηση.** Ο σημαντικότερος θρησκευολόγος **Mircea Eliade** αναλύει στο έργο του **"Σαμανισμός"** την επίδραση που έχουν κάποιες συχνότητες τού φωτός, στις βόρειες περιοχές, όπου τόσο κατά την διάρκεια τής ημέρας, όσο και κατά την διάρκεια τής νύχτας, κυριαρχεί ημίφως. Εκεί εμφανίζεται συχνά και το Βόρειο Σέλας. **Αυτές οι συχνότητες ενισχύουν την λειτουργία τής επίφυσης, που στην παραψυχολογία αποκαλείται "τρίτο μάτι". Σε αυτές τις περιοχές εμφανίζεται το φαινόμενο τού σαμανισμού.** Στην Σιβηρία υπήρχαν πριν μερικές δεκαετίες ελάχιστοι σαμάνοι. Σήμερα, προφανώς με παρέμβαση τού ΣΕΚΚ, αυτοί αριθμούν μερικές εκατοντάδες. Είναι οργανωμένοι σε ομάδες και λειτουργούν μεθοδικά.

Για όποιον επιθυμεί να ασχοληθεί περισσότερο με το αυτό το θέμα, εκτός από το βιβλίο τού Mircea Eliade, που είναι εύκολο να βρεθεί στο διαδίκτυο, προτείνω το βιβλίο τού **Marc Seifer, Ph. D. „ TRASCENDING THE SPEED OF LIGHT, Conciousness, Quantum Physics and the Fifth Dimension"**, στον κάτωθι σύνδεσμο:

https://books.google.de/books?id=D14oDwAAQBAJ&pg=PT289&lpg=PT289&dq=Lyne,+William.+Occult+Ether+Physics.+Creatopia+Productions&source=bl&ots=KRQrHxpJro&sig=ACfU3U3MrqpCASNzC-0r38n5NgPnTW_iBg&hl=de&sa=X&ved=2ahUKewiJweakg6noAhVS_aQKHTIQA144ChD_oATAFegQIChAB#v=onepage&q=Lyne%2C%20William.%20Occult%20Ether%20Physics.%20Creatopia%20Productions&f=false

Εάν εισέλθει κάποιος στην ιστοσελίδα του Τεχνικού Πανεπιστημίου του Νοβοσιμπίρσκ, μπορεί να διαπιστώσει, ότι αυτό το ίδρυμα έχει αναδειχθεί σε πραγματικό κυνηγό ταλέντων. Για τα προγράμματα σπουδών των προικισμένων νέων προσφέρονται εκεί ιδιαίτερα άνετοι τόποι διαμονής, πολύ καλές δυνατότητες για αναψυχή και εξαιρετικές βιβλιοθήκες. Είναι προφανές, ότι εκεί δρουν ισχυρά επιτελεία επιστημόνων, που αναλαμβάνουν την εκπαίδευση των ταλαντούχων, ώστε να τούς εκτοξεύσουν στην συνέχεια σε συγκεκριμένους τομείς ερευνών.

13. Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝ ΤΣΕΡΝΙΕΝΚΟ

Μετά τον θάνατο του Αντρόποφ ανήλθε το 1984 στην προεδρεία σε προχωρημένη ηλικία ο Κονσταντίν Τσερνιένκο, ο οποίος ήταν ο πλέον έμπιστος συνεργάτης του Μπρέζνιεφ. Ο Τσερνιένκο προήδρευσε για το σύντομο διάστημα ενός χρόνου. Ο Τσερνιένκο ήταν αναμφίβολα, όπως και όλοι υπόλοιποι συνάδελφοί του πριν και μετά αυτόν, άμεσα ενταγμένος στον στενό περίγυρο του ΣΕΚΚ. Αυτό πιστοποιείται από το δεδομένο, ότι ο Στάλιν τον είχε διορίσει το 1948 υπεύθυνο στην κεντρική επιτροπή για ζητήματα προπαγάνδας. Οι δυτικοί αναλυτές και τα μαζικά μέσα εκτίμησαν την άνοδο του Τσερνιένκο στην εξουσία ως προσπάθεια της γραφειοκρατίας να επέλθει εκ νέου στήριξη στις αρτηριοσκληρωτικές δομές, ενάντια στην πολιτική της διαφάνειας "γκλασνοστ", που είχε προηγηθεί. Τότε έκαναν λόγο για "γεροντοκρατία" στο Κρεμλίνο, που αδυνατούσε να εφαρμόσει μεσοπρόθεσμα κάποια πολιτική ανανέωση. **Κατά την εκτίμηση μου, η προώθηση του Τσερνιένκο, ενός σχεδόν ετοιμοθάνατου, άρρωστου γέροντα στην προεδρεία, για μια πολύ σύντομη χρονικά θητεία, αποτελούσε ένα ακόμη έξυπνο τέχνασμα του ΣΕΚΚ.** Για την περίοδο μετά τον Τσερνιένκο, είχε προγραμματιστεί η απογείωση της πολιτικής των μεταρρυθμίσεων, που είχε αποτολμήσει με περιορισμένα βήματα η γκλασνόστ, μέσω της προώθησης της **Περεστρόικα**. Έπρεπε λοιπόν τότε να δημιουργηθεί η ψευδής εντύπωση στην δύση, ότι αυτή η πορεία των τεράστιων αλλαγών, που ξεκίνησε με την προεδρεία του Αντρόποφ και συνεχίστηκε με την προεδρεία του **Μιχαήλ Γκορμπατσόφ**, δεν συντελέστηκε χωρίς ισχυρές τριβές και έντονες αντιδράσεις από την γραφειοκρατία. **Τόσο οι συντηρητικοί, όσο και οι μεταρρυθμιστές ήταν οι δύο όψεις ενός και του ίδιου νομίσματος, βάσει ενός ενιαίου σχεδίου που προωθούσε το ΣΕΚΚ.** Η Περεστρόικα ήταν σκόπιμο να παρουσιαστεί προς τα έξω ως μια βαθιά τομή στο καθεστώς, που ανέτρεπε ποιοτικά τα προηγούμενα δεδομένα. **Το καθεστώς είχε επιτύχει ενδιάμεσως την ποιοτική υπεροπλία έναντι της δύσεως και δεν χρειαζόταν πλέον από αμυντική στρατηγική σκοπιά την γεωγραφική ασπίδα των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης.** Το "Σύμφωνο

τής Βαρσοβίας” είχε ολοκληρώσει τούς στόχους του και ήταν πλέον εμπόδιο για την προγραμματισθείσα ενεργειακή και την γενικότερη εξαγωγική διείσδυση τής Ρωσίας στις δυτικές χώρες. Αυτή όμως προωθήθηκε επίσης βάσει ενός πολύ καλά μελετημένου σχεδίου, με το οποίον η Ρωσία αποπροσανατόλισε τα δυτικά κατεστημένα σχετικά με τις πραγματικές της δυνατότητές της μακροπρόθεσμα, αλλά και τούς στρατηγικούς της στόχους, που αφορούσαν τις επόμενες δεκαετίες.

Ο Γκορμπατσόφ πλασαρίστηκε ως ο απόλυτος ανθρωπιστής, που θα έκανε φύλλο και φτερό ένα ολόκληρο μη λειτουργικό μπλοκ, που περιλάμβανε την μισή Ευρώπη, καταργώντας ακόμη και αυτό, που θεωρείτο ως το οσιότερο όλων για το κομμουνιστικό καθεστώς τής Ρωσίας. Δηλαδή τον ίδιο τον κομμουνισμό. Όταν ήμουν μαθητής στο γυμνάσιο, έτυχε να παρακολουθήσω κάποια σεμινάρια για τον κινηματογράφο. Αυτό που κράτησα ως πολύτιμη επίγνωση μέχρι σήμερα, ήταν η παρατήρηση τού εισηγητού, ότι *“το σημαντικότερο κατά την πρόσληψη ενός έργου τέχνης είναι να μεταβαίνουμε από τα σημαίνοντα στα σημαινόμενα”*. Το κυριότερο, που αρμόζει να κατανοηθεί στην όλη πορεία τού Γκορμπατσόφ, είναι, ότι οι βασικοί υψηλά ιστάμενοι στο Κρεμλίνο, που προώθησαν με ιδιαίτερη έμφαση την προεδρία του, ήταν ο σιδηρούς καγκεμπίτης Γιούρι Αντρόποφ καθώς και ο Γέγκορ Λιγκατσόφ, ο συνδετικός κρίκος δηλαδή τής ηγεσίας με τα επιτελεία έρευνας και παραγωγής πολεμικών μέσων με υψηλή τεχνολογία αιχμής. Ο τρίτος που υποστήριξε την άνοδο τού Γκορμπατσόφ, ήταν ο υπουργός άμυνας στρατάρχης Ντιμίτρι Ουστίνοφ. Και αυτή η στήριξη λέει επίσης πάρα πολλά. Στην επιφάνεια των πραγμάτων ο Γκορμπατσόφ πρόσφερε στους δυτικούς τα πάντα στο πιάτο, με αποτέλεσμα να απογοητευτεί η πλειοψηφία των αριστερών παγκοσμίως, με πρώτους αυτούς, που πίστευαν στον Σταλινισμό. **Στην ουσία όμως ο Γκορμπατσόφ, θα ήταν ίσως ο πονηρότερος και ο πλέον προικισμένος από τα πιστά πνευματικά τέκνα τού Στάλιν, εάν δεν εμφανιζόταν στην συνέχεια ένας ακόμη πιο υποχθόνιος και καπάτσος πολιτικός, ο Μπόρις Γέλτσιν, ως ο ικανότερος όλων διεκπεραιωτής τής σταλινικής εξαπάτησης.** Εάν αυτοί που δίνουν τα βραβεία όσκαρ κατείχαν τα άδυστα τής υποκριτικής τέχνης, θα έπρεπε να βραβεύσουν τον Γέλτσιν, ως τον μεγαλύτερο ηθοποιό όλων των αιώνων.

Κατά την περίοδο του Γκορμπατσόφ φάνηκε να διαλύεται στην κυριολεξία η στρατιωτική ικανότητα της Ρωσίας. Έφτασαν να λιποτακτούν από τον στρατό εκατοντάδες κληρωτοί, διότι το στράτευμα δεν ήταν σε θέση να τους παρέχει ούτε τροφή. Αυτά τα φαινόμενα αφορούσαν όμως μόνον την εξωτερική πλευρά των πραγμάτων. Μπορεί μεν οι αμυντικές δαπάνες να περικόπηκαν δραστικά. Όμως από τα ποσά, που εξακολουθούσαν να επενδύονται, ένα σημαντικό μέρος εξακολουθούσε χωρίς διακοπή να παρέχεται στην έρευνα και στην παραγωγή οπλικών συστημάτων αιχμής. Ειδικά η έρευνα παραμένει για τους έξωθεν ιστάμενους μη αντιληπτή. Τα επιτεύγματά της όμως μπορούν γρήγορα να μπουν σε παραγωγή. Ο Γκορμπατσόφ μπορεί να μοίραζε ολόγυρα χαμόγελα και φιλοφρονήσεις. Ο Λιγκατσόφ όμως εξακολουθούσε να δρα με βάση την παροιμία, "όποιος γελάει τελευταίος, γελάει καλύτερα".

Η Ρωσία παρουσιαζόταν τότε ως μια χώρα υπό διάλυση. Το ποσοστό των διαζυγίων ανήλθε στο 50%, ο αλκοολισμός γνώρισε πρωτόγνωρη έξαρση, το προσδόκιμο της ζωής εμφάνισε αρνητικούς ρυθμούς, η οικονομία και κυρίως η παραγωγή τροφίμων έπεφτε με καλπάζοντα τρόπο. Η Ρωσία δεν ήταν πλέον καν σε θέση να θρέψει τον πληθυσμό της. Ενώ ο πληθωρισμός έτρεχε, η αστικοποίηση που είχε επέλθει, δημιουργούσε τεράστια προβλήματα εφοδιασμού του πληθυσμού με βασικά αγαθά. Το 1930 ο πληθυσμός των πόλεων αριθμούσε 40 εκατομμύρια, ενώ κατά την δεκαετία του '80 είχε ανέβει στα 190 εκατομμύρια. Οπωσδήποτε, ο Γκορμπατσόφ ήταν ο ειδικός της ηγεσίας για την αγροτική παραγωγή. Και στην δεκαετία του '70 είχε επιτύχει με νέες μεθόδους και έξυπνους πειραματισμούς να αυξηθεί σε κάποιες περιοχές η αγροτική παραγωγή, διαδικασία, που αύξησε την επιρροή του. Όμως την περίοδο που ανέλαβε αυτός την προεδρία, η αγροτική παραγωγή είχε δραματικά προβλήματα. Το 1984 ήταν ένα έτος με δραματικές εξελίξεις στην αγροτική σοδειά. Η παραγωγή δημητριακών ήταν 170 εκατομμύρια τόνοι και υπολειπόταν του προγραμματισμού κατά 70 εκατομμύρια. Η ΣΕ ήταν τότε υποχρεωμένη να εισάγει 50 εκατομμύρια τόνους δημητριακά. Η προσφυγή στις τράπεζες των Ρότσιλντ ήταν αναπόφευκτη. Οι δυτικοί έτριβαν τα χέρια τους από ικανοποίηση. Ο δανεισμός μιας υπό διάλυση μεγάλης αυτοκρατορίας, που είχε όμως τεράστια ενεργειακά αποθέματα για να υποθηκεύσει, ήταν ότι καλύτερο για την

κυριαρχία των δυτικών.

Η διαδικασία, που έμοιαζε όμως να εξυπηρετεί τα μακροπρόθεσμα σχέδια των δυτικών, ήταν οι αποσχιστικές τάσεις, κυρίως στις ισλαμικές περιοχές. Αυτό όμως, που οδήγησε σε πελάγη ευτυχίας τούς δυτικούς, ήταν η αδυναμία των σοβιετικών να ελέγξουν την κατάσταση στο Αφγανιστάν. Μόνο κατά το έτος 1985 ενέκρινε το κογκρέσο στις ΗΠΑ ένα ποσό 470 εκατομμυρίων δολλαρίων για την ενίσχυση των Ταλιμπάν. Η "βοήθεια" αυτή ξεπληρωνόταν βέβαια με την ροή τής ηρωίνης, που ενίσχυε το βαθύ κράτος και περιόριζαν βήμα προς βήμα την πραγματική οικονομία από το οικονομικό γίγνεσθαι, ωθώντας τον έλεγχο τού οικονομικού γίγνεσθαι στα κυκλώματα ξεπλύματος χρήματος και βαθαίνοντας την ανηθικότητα και τον εκπεσμό στις δυτικές κοινωνίες. Η ΣΕ ήταν τότε υποχρεωμένη να αυξήσει τον στρατό κατά 10 ταξιαρχίες, ενώ το ηθικό και οι ετοιμότητα των κληρωτών και των κατώτερων αξιωματικών έπεφτε συνεχώς. Αυτές οι διαδικασίες κρίθηκαν ως άκρως πολύτιμες από τις δυτικές "δεξαμενές σκέψεις". Το γενικό σχέδιο των δυτικών, όπως αυτό αποκαλύφθηκε στην επιστολή Ryke, πρόβλεπε την επιβολή ενός 3. ΠΠ μέσω τής σύγκρουσης ισλαμικών και χριστιανικών εθνών. Για ποια όμως ισλαμικά έθνη επρόκειτο; Αυτός που συνορεύει με ισλαμικές περιοχές είναι Ρωσία και όχι το Τέξας. Στην ουσία επρόκειτο για ένα σχέδιο καταστροφής τής Ρωσίας (αλλά και τού συνολικού πολιτισμού πάνω στον πλανήτη, όπως έχω αναλύσει σε άλλα κείμενα). Αυτό, που δεν μπόρεσαν να κατανοήσουν ποτέ τα παιδοβούβαλα των δυτικών δεξαμενών σκέψης, ήταν δυο πραγματικότητες. Αφ' ενός το Αφγανιστάν είναι μια χώρα, που είναι αδύνατο να κατακτηθεί από ξένο εισβολέα, με εξαίρεση τις αστικές περιοχές και τον μείζονα περίγυρό τους. Τα τρία τέταρτα τής χώρας αποτελούν δύσβατες περιοχές, με ολοκληρωτική έλλειψη οδικού δικτύου, ηλεκτροδότηση και υδροδότηση και είναι προσιτές αποκλειστικά σε πεζοπόρους και ημιόνους. Το δεύτερο δεδομένο είναι, ότι το ΣΕΚΚ φρόντισε να ανδρωθούν στα μέτωπα τού Αφγανιστάν νέοι στρατιωτικοί, αποκτώντας πολύτιμη πολεμική εμπειρία, που θα αξιοποιούσε στην συνέχεια στα επιτεύγματα τού μέλλοντος.

Με την εικόνα διάλυσης τής Ρωσίας, που σκόπιμα φρόντισε το ΣΕΚΚ να επικρατήσει στις εκτιμήσεις των δυτικών, οι δεύτεροι πήραν μια φόρα άνευ

προηγούμενου. Το 1991 διακήρυξε ο ανθρωποχασάπης Τζορτζ Μπους, επάνω σε ένα πολεμικό πλοίο κοντά στην Μάλτα (που είναι το συμβολικό κέντρο ιστορικά των εωσφοριστών ιπποτών και τού αντίστοιχου αποκρυφιστικού τάγματος) την "Νέα Τάξη Πραγμάτων", παρουσία τού Μιχαήλ Γκορμπατσόφ. Ήταν σαν τού λέει "θα αρπάξεις το ξύλο τής ζωής σου και θα πεις και ευχαριστώ". Ο Γκορμπατσόφ σήκωνε με το γνωστό χαζοχαρούμενο χαμόγελο το ποτήρι με την σαμπάνια, ψιθυρίζοντας μέσα του "*Παλιοτόμαρο, πίσω έχει η αχλάδα την ουρά*". Μετά από αυτό ξεχύθηκε η δύση σε ένα όργιο απαντών επιθετικών πολέμων εναντίον μικρότερων χωρών, ενώ το βλαμμένο των νέοκονς Φράνσις Φουκουγιάμα διακήρυσσε το "τέλος τής ιστορίας". Ταυτοχρόνως στα άδυστα τού ΣΕΚΚ. πελεκούσαν την άκρη στο πασσαλάκι, που θα κάρφωναν κατά τις επόμενες τρεις και κάτι δεκαετίες στην καρδιά τού βρυκόλακα.

Δεν μπορώ όμως να αποκρύψω από τούς αναγνώστες, παρά τα έντονα φιλορωσικά μου αισθήματα, επειδή αρέσκομαι να προσπαθώ να καταθέτω αυτά που θεωρώ άξια λόγου χωρίς εκπώσεις, κάποιες σκέψεις μου σχετικά με την βλάβη, που έγινε το 1986 στον πυρηνικό αντιδραστήρα στο Τσερνομπίλ. Για τον Μιχαήλ Γκορμπατσόφ είχε πει κάποιος, ότι ξέρει να χαμογελάει, αλλά ξέρει και να δαγκώνει. Μήπως αυτή η ιδιότητα οδήγησε στην πυρηνική έκρηξη τού Τσερνομπίλ σαν παγίδα ενάντια στην δυτική πολιτική;

Όπως προανέφερα, οι πολυεθνικές πετρελαίου είχαν σχεδιάσει στημένες διαρροές ραδιενέργειας σε πυρηνικούς αντιδραστήρες των ΗΠΑ, όπως σε αυτούς στο Harrisburg και στο Three Mile Island, που παρουσίασαν ως ατυχήματα, με στόχο να προκύψει σκεπτικισμός απέναντι στην χρήση πυρηνικών για ηλεκτροπαραγωγή. Λαμβάνοντας υπ' όψιν το ποσοστό τής συμμετοχής των πυρηνικών στην παραγωγή ενέργειας σε κάποιες χώρες, μπορούμε να διαπιστώσουμε, ποιοι κύκλοι ήσαν αυτοί, που προωθούσαν με έμφαση την χρήση αντιδραστήρων. Το ποσοστό αυτό είναι στις ΗΠΑ 11%, ενώ στην Γαλλία ανέρχεται στο 70%. Ενώ οι ΗΠΑ κυριαρχούνται από τις πολυεθνικές πετρελαίου, οι βιομήχανοι στην Ευρώπη στόχευαν σε μια σχετική εξισορρόπηση, μέσω των πυρηνικών εργοστασίων. Αυτήν την προσπάθεια ισοπέδωσε στην πορεία το οικολογικό κίνημα, το οποίο καθοδηγείτο από τις

πολυεθνικές πετρελαίου και την καμπάλ γενικότερα, εάν κρίνουμε από την εξέλιξη των “πρασίνων”, όταν αυτοί πέταξαν τις μάσκες και αποκαλύφθηκαν ως συστημική πέμπτη φάλαγγα. Φυσικά δεν μπορεί να αμφισβητηθεί η συμμετοχή σε αυτό το κίνημα και αρκετών αγνών ιδεολόγων, που όμως απομονώθηκαν στην πορεία και στην συνέχεια πρακτικά εκδιώχθηκαν, καταγγέλοντας το όλο φιάσκο με τούς δήθεν “οικολόγους”.

Εάν λάβουμε επίσης, ότι το αποτέλεσμα τής έκρηξης στον αντιδραστήρα τού Τσερνομπίλ έγινε στις 1:30 την νύκτα, όταν έλλειπε σχεδόν όλο το προσωπικό από εκεί και ότι προξενήθηκαν μόνον δυο θάνατοι, από το προσωπικό ασφαλείας, που βουτηγμένοι με μπότες μέσα σε ραδιενεργό πίσσα, ματαίωσαν με απaráμιλλη αυτοθυσία την καταστροφή τής σκεπής, αλλά και τις τιμές τής ραδιενέργειας, που έκκλήθηκε στην κεντρική Ευρώπη, οι οποίες κορυφώθηκαν μόνον για διάστημα λίγων ημερών ΚΑΙ ΔΕΝ ΞΕΠΕΡΑΣΑΝ ΣΤΙΣ ΠΛΕΙΣΤΕΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΩΝ ΤΑ ΕΠΙΤΡΕΠΤΑ ΟΡΙΑ, όπως επίσης ότι και ο άνεμος όταν εκδηλώθηκε η έκρηξη έπνεε βορειοανατολικά, μπορεί να εξαχθεί άνετα το συμπέρασμα, ΟΤΙ ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ή “ΑΤΥΧΗΜΑ” ΣΤΟ ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ ΕΙΧΕ ΜΕΝ ΣΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΝ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΜΙΑΣ ΤΕΡΑΣΤΙΑΣ ΨΥΧΩΣΗΣ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΑΛΛΑ ΣΧΕΔΟΝ ΑΝΥΠΑΡΚΤΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. Η διοίκηση Γκορμπατσόφ φρόντισε να εκκενωθεί η περιοχή σε διάμετρο 30 χιλιομέτρων και να εγκατασταθούν οι κάτοικοί της σε άλλες περιοχές, σχεδόν αμέσως μετά το ατύχημα.

Εκ των πραγμάτων συνάγεται το συμπέρασμα, ότι η υπερβολική (κατά την εκτίμησή μου) ψύχωση που καλλιεργήθηκε τότε, μπορεί μεν να οδήγησε σε κάθετη άνοδο τού οικολογικού κινήματος στην Ευρώπη, που επέβαλε την πλήρη κατάργηση των πυρηνικών εργοστασίων στην Γερμανία στην συνέχεια, όμως οι συνέπειες, που προέκυψαν σε βάρος τής υγείας ανθρώπων δεν ήσαν άξιες λόγου. Αυτή η διαδικασία, είτε το θέλουμε, είτε όχι διευκόλυνε την εξάρτηση των Ευρωπαίων από τούς Ρωσικούς υδρογονάνθρακες μεσοπρόθεσμα. Χωρίς να επιθυμώ να εξαγάω ένα τελικό συμπέρασμα, κατά πόσο η έκρηξη στον πυρηνικό αντιδραστήρα τού Τσερνομπίλ ήταν σκόπιμη, ή κατά πόσον ήταν πράγματι ατύχημα, δηλώνω ότι, για όσους αμφισβητούν τα στοιχεία που προηγούνται, διαθέτω αρκετό υλικό για εμβάθυνση στο θέμα, τόσο μέσω τού βιβλίου τού

Μιχαήλ Γκορμπατσόφ "Αναμνήσεις", όσο και από βιβλιογραφία, που εκδόθηκε το 1986 λίγο με την έκρηξη, που βρίσκεται στην διάθεσή μου. Στην περίπτωση που πρόκειται για σκόπιμη ενέργεια, δηλώνω ότι, είμαι βέβαιος, ότι πέρα από την ψυχική ταλαιπωρία εκατομμυρίων ανθρώπων, δεν προέκυψαν ουσιαστικά προβλήματα υγείας για σημαντικό αριθμό. Εξ άλλου, είναι γνωστή από την σταλινική περίοδο η επιλογή της Ρωσικής ηγεσίας, να θυσιάζονται κάποιοι άνθρωποι, στην προσπάθειά τους να σωθούν υπερπολλαπλάσιοι και η ανθρωπότητα. Πέραν αυτού, η χρήση των πυρηνικών για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας είναι έντονα επιβλαβής για την υγεία των ανθρώπων, λόγω του προβλήματος της αποθήκευσης των πυρηνικών αποβλήτων. Και ο σκεπτικισμός, που προξένησε το Τσέρνομπιλ, οδηγώντας στον μεσοπρόθεσμο μερικό περιορισμό των πυρηνικών εργοστασίων, είναι αναμφίβολα θετικός. Μπορεί μεν οι πολυεθνικές πετρελαίου να ωφελήθηκαν προσωρινά από αυτόν. Όμως, όπως έδειξε στην συνέχεια η πορεία των εξελίξεων, η χαρά τους ήταν μικρής διάρκειας, αφού η προώθηση των υδρογονανθράκων της Ρωσίας έγινε μοχλός για την εξουδετέρωση της καμπάλ.

14. Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΜΠΟΡΙΣ ΓΕΛΤΣΙΝ

Εάν ο Γκορμπατσόφ ήταν ο συμπαθής άνθρωπος με το χαμόγελο, που πλάσαρε το εμπόρευμα, ο Γέλτσιν, ήταν αυτός που ανέλαβε το όπως όπως το ξεπούλημά του σε τιμές κάτω τού κόστους. Σχεδόν τα χάριζε όλα. Οι δυτικοί μυρίζοντας φτηνούς υδρογονάνθρακες, έπαθαν παραλήρημα. Ένας μέθυσος και σακάτης, έχοντας χάσει σε νεαρή ηλικία δυο δάκτυλα παίζοντας με μια χειροβομβίδα, ανελάμβανε τότε να απασφαλίσει την χειροβομβίδα, που ονομαζόταν επιστροφή τού καπιταλισμού στην Ρωσία. Ο Γκορμπατσόφ, που ψόφαγε για μεταρρυθμίσεις, αξιοποίησε τον άνθρωπο τού μέλλοντος. Αυτός θα προωθούσε στην Ρωσική οικονομία τούς ολιγάρχες. Τι ωραία!, σκέφτηκαν οι δυτικοί. Σε λίγο θα εξαγόραζαν τα πάντα, που θα γινόντουσαν κατ' ευθείαν δικά τους. Εξ άλλου, ο Γέλτσιν τούς πρόσφερε πλουσιοπάροχα μεγάλα μερίδια στις νέες εταιρείες, που συστάθηκαν. Δεδομένου, ότι όλα αυτά χρειάζονταν έντονη χρηματοδότηση και αυτοί διέθεταν τα απαραίτητα κεφάλαια. Βέβαια, πάντοτε υπό μορφή δανείων με ληστρικούς όρους. Οι διεθνείς τραπεζίτες έβαλαν το ΔΝΤ να ζεσταίνει τις μηχανές του για μια επικείμενη έφοδο στην Ρωσία. Έτσι ξεκίνησε η χοντρή εξάρτηση τής οικονομίας των δυτικών από τούς Ρωσικούς υδρογονάνθρακες.

Παρόλο, που τα γεράκια τής δυτικής γεωστρατηγικής και των πολυεθνικών έλεγχαν μια ζωή το χοντρεμπόριο των σκληρών ναρκωτικών, δεν είχαν δαπανήσει ούτε μια ώρα από τον χρόνο τους στις πιάτσες, που τα βαποράκια σπρώχνουν το λιανεμπόριο. Εάν είχαν αυτήν την στοιχειώδη εμπειρία, θα είχαν κατανοήσει και την βασική μέθοδο, που εφαρμόζαν τα ντηλέρια στις πιάτσες τής δυστυχίας για την προσέλευση νέων πελατών στην κατανάλωση τού δηλητηρίου. Οι πρώτες δόσεις δίνονται πάντοτε τζάμπα. Μέχρι το υποψήφιο θύμα να καλομάθει και να αρχίζει να υποκύπτει στον εθισμό. Και παρότι τα κοράκια τής παγκόσμιας χρηματιστικής επιβολής είχαν και την ιδιοκτησία των μεγάλων καζίνων, αγνοούσαν ένα από τον βασικούς νόμους, που είχαν εφεύρει κάποιοι έξυπνοι από παλιά. Στην συντριπτική τους πλειοψηφία οι γκρουπιέρηδες εργάζονται για να πλουτίσει το καζίνο. Υπάρχει όμως και μια εξαίρεση. Κάποιοι το παίζουν καλά παιδιά, μέχρι να αυτονομηθούν. Τότε βγάζουν από την κάλτσα

το μπιστόλι και αφού το ακουμπήσουν επάνω στην πράσινη τσόχα, λένε με ένα ανυπόφορο χαμόγελο, "μάγκες χάσατε όλοι από χέρι". Τότε ένας μικρόσωμος καμπούρης από την απέναντι μεριά τούς κλείνει το μάτι και βγάζοντας ένα σακούλι ξεκινάει να μαζεύει όχι μόνον όλες τις μάρκες, αλλά και τα πορτοφόλια των θαμώνων. Ενώ αυτοί ξεκινούν να διαμαρτύρονται έξαλλοι, ο γκρουπιέρης τούς λέει, χαϊδεύοντας το μπιστόλι: "Ηρεμήστε, έχετε κάθε δικαίωμα να διαμαρτυρηθείτε εγγράφως στην διεύθυνση τού καταστήματος". **Αυτό, που δεν μπόρεσαν να αξιολογήσουν οι λεγόμενοι, ήταν ότι τον Γέλτσιν προώθησε μεν ο Γκορμπατσόφ, αλλά ο βασικός υποστηρικτής του ήταν για μια ακόμη φορά ο πάπας τής πολεμικής βιομηχανίας Γέγκορ Λιγκατσόφ.** Όταν ήμουν έφηβος, στις αρχές τής δεκαετίας τού 70, υπήρχε μια διαφήμιση, που έλεγε "35 κατασκευαστές πλυντηρίων συνιστούν το Skip". Αυτή διαφήμιση θα μπορούσε να παραλλαχτεί στα δεδομένα τής Ρωσίας κατά το δεύτερο μισό τής δεκαετίας τού '80 με την μορφή "3.500 κατασκευαστές πυραύλων παντός βεληνεκούς συνιστούν τον Γέλτσιν". **Δεν είναι καθόλου τυχαίο, ότι ο Γέλτσιν ήταν αυτός, που προώθησε στην συνέχεια τον Βλαδίμηρο Πούτιν στην προεδρεία.** Όμως το παιχνίδι έπρεπε να συνεχιστεί, διότι δεν είχε φθάσει ακόμη η ώρα, για να μπει στο καζίνο λουκέτο. Οι δυτικοί παίκτες μπορεί να είχαν χάσει όλα τα χρήματά τους, όμως είχαν ακόμη τα ρούχα, τα κοσμήματα και τα βαριά ρολόγια τους. Και έπρεπε, όταν έφθανε η ώρα να κλείσει μια για πάντα το καζίνο, και οι δυτικοί να το εγκαταλείψουν γυμνοί. Τότε στράφηκε προς αυτούς ένας ενεργούμενος από το πάντοτε φιλεύσπλαχνο προς τους δυτικούς ΣΕΚΚ. "Μην στενοχωριέστε", τούς είπε, "το παιχνίδι συνεχίζεται. Θα σάς δώσουμε χρήματα γι αυτό εμείς. Περάστε τώρα εάν επιθυμείτε στον χώρο, που βρίσκεται η ρουλέτα". Οι καθησυχασμένοι θαμώνες χαμογέλασαν με χαρά, όταν διανεμήθηκε σε κάθε ένα από αυτούς ένα σοβαρό ποσό. Οι σερβιτόροι έφεραν από το μπαρ επάνω σε ασημένιους δίσκους κρυστάλλινα ποτήρια, που μέσα είχε τοποθετηθεί το καλύτερο πετρέλαιο από την Κασπία. Οι θαμώνες το κατέβασαν μονορούφι. Η μυρωδιά του και μόνον τούς έφτιαξε την διάθεση. Ο γκρουπιέρης τους κάλεσε να ερευνήσουν κάτω από το τραπέζι τής ρουλέτας, ώστε να πειστούν, ότι δεν υπήρχε ο παραμικρός μαγνητικός μηχανισμός. Ο γκρουπιέρης, για να πιστοποιήσει την εντιμότητα τής

διαδικασίας, ρώτησε τούς παίκτες, εάν κάποιος είχε κατά τύχη μαζί του ένα μπαλάκι ρουλέτας, για να παίξουν με αυτό. Τότε μια ευτραφής κυρία, έβγαλε την μασέλα της και αφαίρεσε ένα δόντι. “Θα παίξουμε μα αυτό”, είπε με στόμφο. “Ρίξτε το εσείς με τα χέρια σας στον μηχανισμό περιστροφής και μετά περιστρέψτε τον, όπως επιθυμείτε”, τής είπε με χαμόγελο ο γκρουπιέρης. Όταν έπεσε όμως το δόντι στην χοάνη, τότε παρατήρησαν όλοι οι παίκτες με έκπληξη, ότι πάνω από όλες τις 37 θέσεις τής χοάνης αναγραφόταν ένα και το αυτό νούμερο, και αυτό ήταν το μηδέν. Οι θαμώνες εξοργίστηκαν και αποτραβήχτηκαν για να σκεφτούν τι θα κάνουν. “Είστε απαράδεκτοι, είπε ο εκπρόσωπός τους. Η ρουλέτα είναι πειραγμένη. Θα επιβάλουμε στο καζίνο κυρώσεις και θα φέρετε νέα, κανονική ρουλέτα”. Ο γκρουπιέρης χαμογέλασε. “Πολύ ευχαρίστως”, τούς απάντησε, “αλλά στην άλλη ρουλέτα γίνονται αποδεκτά μόνο ρούβλια, που έχουν ισοτιμία σε χρυσό”.

Για την δράση τού Βλαδίμηρου Πούτιν κατόπιν δεν χρειάζεται να αναφερθούν πολλά. Τα καθέκαστα είναι σχετικά πρόσφατα και είναι λίγο ως πολύ γνωστά. Οι δυτικοί διαπίστωσαν στην Συρία τουλάχιστον από το 2015, ότι η τεχνολογία των ρωσικών οπλικών συστημάτων είναι από ποιοτική σκοπιά πολύ ανώτερη των δικών τους. Αναγκάστηκαν να αποδεχθούν την ήττα τους εκεί, ενώ τα στίφη εκατοντάδων χιλιάδων πωρωμένων τζιχαντιστών, που είχαν στρατολογήσει και εξοπλίσει η δυτικοί, με στόχο την επιβολή τού Γ' ΠΠ. εξολοθρεύτηκαν δίχως έλεος.

15. ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΑΛΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Υπάρχει ένα παλιό βιβλίο, χωρίς ημερομηνία εκδόσεως, στο οποίο όμως υπάρχει μια σφραγίδα κάποιας συνοικιακής κρατικής βιβλιοθήκης τού Βερολίνου, ότι αυτό εκποιήθηκε από το σύνολο των βιβλίων της ως παρωχημένο το 1958, οπότε αυτό πρέπει να είναι αρκετά παλαιότερο. Από το περιεχόμενό του συνάγεται, ότι αυτό εκδόθηκε πριν τον 2.ΠΠ και από κάποιες αναφορές στον πρόλογο φαίνεται να έχει εκδοθεί στα μέσα τής δεκαετίας τού 20. Τίτλοφορείται **"Das Geheimnis des Westens" ("Το Μεγάλο Μυστικό τής Δύσεως")** και συγγραφέας του φέρεται να είναι κάποιος Ρώσος, με το όνομα D. Mereschkowski. Δεν είναι όμως ο συγγραφέας, που προώθησε το βιβλίο σε έκδοση, αλλά αυτός, που μετέφρασε το βιβλίο στα γερμανικά από κάποιο χειρόγραφο. Το βιβλίο ασχολείται με τον πρώτο ΠΠ. και τον επερχόμενο δεύτερο ΠΠ. Αποτελείται από δύο μέρη, με τίτλους αντίστοιχα **"Η Ατλαντίδα"** και **"Οι Θεοί τής Ατλαντίδας"**. Ο συγγραφέας φαίνεται να έχει πολύ βαθιές γνώσεις αρχαιογνωσίας, όπως και τής λογοτεχνίας τής εποχής του. Οι αναφορές του στην Αρχαία Ελληνική Γραμματεία είναι πάρα πολλές στο βιβλίο, όσο και οι αναφορές στους πρώιμους εκκλησιαστικούς συγγραφείς, ενώ η πρωτοτυπία, με την οποίαν χειρίζεται μια σειρά χορεία είναι μοναδική από πλευράς οξυδέρκειας. **Ήδη από την αρχή τού Βιβλίου αναφέρεται με έμφαση στα έργα τού Πλάτωνος, που πραγματεύονται την Ατλαντίδα, τον "Τιμαίο" και τον "Κριτία"**. Σχετικά με τον "Τιμαίο", αναφέρεται στην ερώτηση, που απευθύνει ο ο Σωκράτης στους τρεις συνομιλητές του, τον Τιμαίο, τον Κριτία και τον Ερμοκράτη, ρωτώντας τους, που βρίσκεται ο τέταρτος συνομιλητής, που αναμενόταν να λάβει μέρος στην συζήτηση. Ο συγγραφέας ισχυρίζεται, ότι η εν λόγω αναφορά τού Σωκράτους αποτελεί έμμεση καλυμμένη μνεία στα τελετουργικά αίματος, στην βάση ότι οι τρεις Κορύβαντες σκότωσαν σε ανθρωποθυσία τον τέταρτο αδελφό τους. Στην συνέχεια αναφέρει, ότι ο Πλάτων άφησε ημιτελή τον Κριτία, διότι, όταν συνειδητοποίησε το μέγεθος των μυστικών, που κρύβει ο μύθος τής Ατλαντίδας, έπαθε ένα τόσο ισχυρό σοκ, που δεν μπόρεσε να το διαχειριστεί ψυχικά, με αποτέλεσμα να πεθάνει.

Όσοι όμως έχουν μελετήσει σε κάποιον βαθμό τον Πλάτωνα και διαθέτουν μια

στοιχειώδη εξοικείωση προς την σκέψη και την ιδιοσυγκρασία του, κατανοούν αμέσως, ότι το ενδεχόμενο, που ισχυρίζεται ο συγγραφέας, δεν είναι δυνατόν να έχει συμβεί. Εάν προσέξει κάποιος το περιεχόμενο τού βιβλίου, ο συγγραφέας είναι άριστος γνώστης τής γαλλικής γλώσσας, έχοντας συμπεριλάβει πλείστες όσες παραπομπές σε γαλλικές πραγματείες, ενώ από τις παραπομπές του φαίνεται να γνωρίζει επίσης πολύ καλά Αρχαία Ελληνικά, Λατινικά και Αγγλικά, έχοντας συμπεριλάβει στο βιβλίο πολλά χωρεία από αρχαία συγγράμματα στα αρχαία Ελληνικά, στα λατινικά, αλλά και από μεταγενέστερη βιβλιογραφία στα γερμανικά και στα αγγλικά. **Η ευρύτητα των γνώσεων τού συγγραφέως παραπέμπει στο ότι δεν πρόκειται για μεμονωμένο άτομα, αλλά για άριστα οργανωμένη ομάδα πολιτικών μελετητών και αναλυτών, που έχουν ξεκοκαλίσει στην κυριολεξία όλα τα συναφή πεδία γνώσεως.** Παρ' ότι ασκείται περιθωριακά κάποια κριτική και στην Ρωσία, την οποία κατατάσσει ο συγγραφέας στις φιλοπόλεμες δυνάμεις, προφανώς για λόγους σκοπιμότητας, επειδή το βιβλίο απευθύνεται στο γερμανόφωνο κοινό, με στόχο να το προειδοποιήσει για τον επερχόμενο πόλεμο και τις παρασκηνιακές δυνάμεις, που προωθούν την αντίστοιχη διαδικασία και που είναι τα κρόνια ιερατεία, εκτιμώ, ότι την εκπόνηση αυτού τού βιβλίου οργάνωσε και προώθησε το ΣΕΚΚ. **Αυτή η διαπίστωση έχει τεράστια σημασία, διότι ο Πλάτων, αναφερόμενος στον μύθο τής Ατλαντίδας, παραθέτει, ότι οι Αθηναίοι και οι σύμμαχοί τους νίκησαν μεν τούς Άτλαντες, αλλά δεν μπόρεσαν να αποφύγουν και την δική τους καταστροφή, διότι έκαναν χρήση όπλων τής ίδιας ποιότητας με αυτά των Ατλάντων.**

Ως είναι κατανοητό, το ΣΕΚΚ γνώριζε καλώς, έχοντας μελετήσει σε βάθος την επιστολή τού Albert Pyke, ότι ο επερχόμενος Β' ΠΠ. δεν πρόκειται να είναι ο τελευταίος στον σχεδιασμό των κρόνιων ιερατειών, για την επίτευξη των σχεδίων τους, αλλά σε αυτά έχει προγραμματισθεί μια ακόμη παγκόσμια σύγκρουση. Όπως έχω αναλύσει με την σειρά αναρτήσεων **“Ναυαγός τού Χρόνου”** στην ιστοσελίδα μου **“Μποτίλια στο Πέλαγος”** (**bostopel.blogspot.com**) τις οποίες ανάρτησα αρχής γενομένης τον Σεπτέμβριο τού 2012 (πρώτο μέρος) μέχρι τον Οκτώβριο τού 2012 (τέταρτο

μέρος) η ανθρωπότητα υφίσταται μια ανακύκλωση στα πλαίσια μιας σπειροειδούς εξέλιξης τού χρόνου. Σε κάθε τελική φάση ενός κύκλου καταστρέφεται βίαια ο υπάρχον πολιτισμός και η ανθρωπότητα επιστρέφει σε συνθήκες πρωτογονισμού, υποχρεωμένη να ανακαλύψει εκ νέου την φωτιά και τον τροχό. Τα διάφορα "ιερά κείμενα" παρουσιάζουν ως αιτία τής καταστροφής τού εκάστοτε πολιτισμού κάποιες τεράστιου μεγέθους φυσικές καταστροφές. **Η πραγματική αιτία βρίσκεται όμως σε πολέμους πλανητικής κλίμακας με φοβερά καταστροφική ένταση.** Οι εκπεσόντες άγγελοι, τούς οποίους υπηρετούν τα κρόνια ιερατεία, φροντίζουν να μην αναπτυχθεί η ανθρωπότητα πέραν ενός ορίου, διότι τότε θα κατανοήσει, αφ' ενός ότι είναι δέσμια εντός ενός συστήματος, που της επιβάλλεται έξωθεν, αφ' ετέρου θα αναγνωρίσει τούς δεσμώτες, που την σκλαβώνουν. Στο ίδιο συμπέρασμα με αυτό των αναρτήσεών μου καταλήγουν και οι συγγράψαντες το βιβλίο, επικεντρώνοντας όμως αυτό το συμπέρασμα μόνον στον Ατλαντικό πόλεμο.

Έχοντας μελετήσει λοιπόν το ΣΕΚΚ τα προϊστορικά δεδομένα τής ανθρωπότητας, ήταν επόμενο να εξάγει τα απαραίτητα συμπεράσματα σχετικά με τα όπλα διαφορετικού, τουτέστιν ανώτερου τύπου, που είναι αναγκαία, για να μπορέσει να σταθεί έναντι των επιθέσεων, που οργανώνουν τα κρόνια ιερατεία στα πλαίσια κλιμακώσεως τού 3.ΠΠ. Είναι λογικό, ότι αυτά τα όπλα δεν μπορεί παρά να στηρίζονται σε άλλες αρχές, από αυτά των κρονίων. Σε αυτήν την προοπτική αξιοποίησε με συγκεκριμένο τρόπο το ΣΕΚΚ την διεύρυνση των νοητικών και πνευματικών δυνατοτήτων, που προάγονται στην γεωγραφική περιοχή τής Σιβηρίας. Έτσι εγκατέστησε εκεί αφ' ενός επιστημονικά κέντρα ερευνών στους νευραλγικούς τομείς τής διαστημικής και τής βαλλιστικής τεχνολογίας, όπως και στον τομέα τής έρευνας νέων υλικών, που μπορούν να αξιοποιηθούν σε νέα οπλικά συστήματα. Ταυτοχρόνως αξιοποίησε οργανωμένα την δραστηριότητα των σαμάνων τής Σιβηρίας. Χαρακτηριστικά απένειμε το Ρωσικό κράτος στον διαστημικό επιστήμονα Grigori Grabonoi από την Σιβηρία, περισσότερα διπλώματα ευρεσιτεχνίας, για ανακαλύψεις, που βρίσκονται τελείως έξω από τα πλαίσια τής συμβατικής λογικής. Αυτά αφορούν συν τοις άλλοις και την επισκευή αεροπλάνων, που ίπτανται, χωρίς να τα ακουμπήσει ανθρώπινο χέρι, αποκλειστικά μέσω μαθηματικών εκφράσεων, που

σημειώνονται σε μια κόλλα χαρτί. (Για τον Grigori Grabonoi υπάρχει πληθώρα βιντεοσκοπήσεων στο youtube).

Επί πλέον εικάζω, ότι η εξορία στην Σιβηρία, που επέβαλαν οι σταλινικοί στον αστροφυσικό επιστήμονα Nikolai Kozyrev, παρόλο που αυτός ο άνθρωπος ουδέποτε εκδήλωσε αντικαθεστωτικές τάσεις, είχαν την σκοπιμότητα, να δοθεί η δυνατότητα σε μια μοναδικής αξίας διάνοια, να δημιουργήσει επιστημονικά μέσα σε ένα πολύ σύμφоро γεωγραφικό περιβάλλον. Ο Nikolai Kozyrev έχει εκπονήσει πολύ προωθημένες θεωρίες για τον χώρο και τον χρόνο και οι συσκευές που επινόησε βρίσκονται πέραν των ορίων τής συμβατικής επιστήμης. Μετά την αποκατάσταση τού Kozyref από το σοβιετικό καθεστώς ουδέποτε ανακοίνωσε αυτό, προφανώς για λόγους σκοπιμότητας, ότι έχει προβεί η Ρωσία σε ισχυρή χρήση των ανακαλύψεών και των εφευρέσεών του.

Ο τρόπος που χειρίζεται ο συγγραφέας τού “Μυστικού τής Δύσεως” την αιτία θανάτου τού Πλάτωνος ανάγει έντονα στην “πονηρία”, ή άλλως πώς, στον έξυπνα καλυμμένο τρόπο, ο οποίος είναι χαρακτηριστικός για πολλές εκφάνσεις τού ΣΕΚΚ, που αφήνει ένα σωρό υπονοούμενα γι αυτούς, που μπορούν να διαβάζουν ανάμεσα στις γραμμές. Με αυτόν τον τρόπο προφανώς, θέλησε το ΣΕΚΚ να αποδώσει τεράστια βαρύτητα, που έχει η διακοπή τής ολοκλήρωσης τού “Κριτία” από τον Πλάτωνα, τονίζοντας, ότι αυτή η διακοπή αφορούσε ζητήματα στην κυριολεξία ζωής και θανάτου. Αφήνει δηλαδή ο συγγραφέας με αυτόν τον τρόπο την αιχμή, ότι ο Πλάτων όχι μόνον έφτασε την συγγραφή τού Κριτία μέχρι το πέρας τού έργου, χωρίς όμως να επιθυμεί να καταστήσει το δεύτερο μέρος του προσβάσιμο στην δημοσιότητα, αλλά ολοκλήρωσε όλη την τριλογία, συγγράφοντας και το τρίτο βιβλίο με τίτλο “Ερμοκράτης”. Τόσο όμως το δεύτερο μέρος τού “Κριτία”, όσο και ολόκληρο τον “Ερμοκράτη” κατέστησε μάλλον ο Πλάτων προσβάσιμο μόνον σε λίγους μυημένους, που ανήκαν στον στενό του κύκλο. Δημοσιεύοντας το πρώτο μέρος τού “Κριτία” πριν αποβιώσει ο Πλάτων, θέλησε να κατισχύσει η εντύπωση, ότι το έργο δεν στάθηκε δυνατόν να ολοκληρωθεί.

Στους Πλατωνικούς Διαλόγους η επιλογή των ονομάτων των προσώπων, που συμμετέχουν σε αυτούς, είναι ιδιαίτερα στοχευμένη. Ο Τιμαίος ο Λοκρός προερχόταν από μια πόλη, που ήταν περιώνυμη για την δίκαιη νομοθεσία

της και τούς θεσμούς της, που λειτουργούσαν άριστα. Άρα, το πρώτο μέρος τής τριλογίας, αφορά μια ευταξία σχετικά με το υπό πραγμάτευση θέμα, που είναι σκόπιμο να έχει ως παραλήπτη κάθε καλοθελητή. Ο “Κριτίας” αφορά, ως υποδηλώνει το όνομα, την κριτική προσέγγιση τού θέματος. Και η μεν πρώτη κριτική προσέγγιση, μπορεί να αφορά πολλούς, η βαθύτερη όμως κριτική προσέγγιση διαφυλάσσεται για κάποιους επιλέκτους. Ο “Ερμοκράτης” αφορά ερμητική, δηλαδή καλυμμένη γνώση, η οποία καθίσταται προσβάσιμη μόνον σε βαθιά μυημένους, μέσω αποκαλύψεώς της. Κρίνω, ότι ο τρόπος που αναφέρεται ο συγγραφέας στο ζήτημα, επιτρέπει να διαφανεί στον διορατικό αναγνώστη, ότι το ΣΕΚΚ διαθέτει ολόκληρο το κείμενο τής τριλογίας, το οποίο περιέχει έντονα ζωτικές πληροφορίες για την επιβίωση τού ανθρώπου κατά τις επερχόμενες δεκαετίες και των οποίων είναι αποφασισμένο να κάνει χρήση το ΣΕΚΚ.

Προσεχώς σχεδιάζω να κάνω μια εκτενή αναφορά σε αυτό το βιβλίο, τόσο λόγω των επί μέρους προσεγγίσεων, που περιλαμβάνει, όσο και των συμπερασμάτων που εξάγει.

16. ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΟΥΤΙΝ. ΕΝΑΣ ΑΤΣΑΛΙΝΟΣ ΗΓΕΤΗΣ ΠΟΥ ΚΥΟΦΟΡΗΣΕ ΩΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟ ΔΙΑΔΟΧΟ Ο ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΑΤΣΑΛΙΝΟΣ.

Η κυριότερη ρύθμιση του ΣΕΚΚ. ήταν η κυοφορία ενός σιδερένιου ηγέτη, που θα μάζεε ότι είχε ξεχειλώσει, όταν ωρίμαζε η κατάλληλη φάση. Υπάρχει πληθώρα αναφορών “στον υπαλληλάκο τής ΚGB, που κατάφερε να ανέλθει στο υψηλότερο αξίωμα του Κρεμλίνου”. Κάποιοι θεωρούν τις διαδικασίες ανόδου του προϊόν συγκυριών, με βάση την αρχή, ότι είναι φυσικό να επιβάλλονται αυτοί που είναι υπό την μια ή άλλη έννοια ισχυρότεροι. Όσο όμως αφορά τους βασικούς άξονες, που καθορίζουν την πορεία τής ιστορίας, δεν υφίστανται τυχειότητες, ούτε οι συμπτώσεις συμβάλλουν αποφασιστικά στην διαμόρφωσή της. Ο Βλαδίμηρος Πούτιν κυοφορήθηκε από το ΣΕΚΚ από τα γεννοφάσκια του. Αυτή ήταν και η τελική φάση του Σταλινικού Δράματος. Ο Στάλιν πέθανε τον Μάρτιο του 1953, ενώ ο Πούτιν γεννήθηκε τον Οκτώβριο του 1953. Η ακριβής χρονική ακολουθία των δυο αυτών γεγονότων είναι εύλογη. Ως ένας ατσάλινος ηγέτης να παραδίδει μέσω τής κύησης την σκυτάλη σε κάποιον μελλοντικό διάδοχό του, όταν επέλθει το πλήρωμα του χρόνου.

Ο Στάλιν ήταν ένας άνθρωπος, που ενημερωνόταν και μελετούσε συνεχώς. Από νεαρή ηλικία είχε φροντίσει η Οχράνα να τον τοποθετήσει υπάλληλο στο αστεροσκοπείο τής Τιφλίδας. Όμως αυτή η ιστορία δεν σχετίζεται διόλου με το μυθιστόρημα “Ένα παιδί μετράει τ’ άστρα”, δεδομένου ότι, απέναντι από το αστεροσκοπείο βρισκόταν η βιβλιοθήκη τής πόλης. Η Οχράνα είχε φροντίσει, αφού ο Στάλιν είχε παρακολουθήσει όλα τα φροντιστήρια στα ιερατικά σεμινάρια σχετικά με τους εωσφοριστές, να έχει μονίμως μια πολύ ικανή πνευματική και θεωρητική καθοδήγηση και ταυτοχρόνως να διεξάγει μια εντατική αυτομόρφωση, με βιβλία που δανειζόταν από την βιβλιοθήκη. Ένα από τα πολύ βασικά και πολύτιμα βιβλία, που είχαν κυκλοφορήσει στην Γερμανία κατά την δεκαετία του 20 ήταν **“Η Πτώση του Δυτικού Πολιτισμού” (“Der Untergang des Abendlandes) τού Oswald Spengler**, το οποίο είχαν προφανώς μελετήσει σε βάθος, τόσο τα θεωρητικά κλιμάκια του ΣΕΚΚ, όσο και ο ίδιος ο Στάλιν, ως εξέχον μέλος τους.

Ο Σπένγκλερ είναι, κατά την εκτίμησή μου, ένας από τους πλέον προικισμένους διανοούμενους και συγγραφείς τής Ευρώπης. Επειδή η γραφή του δεν υπήρξε ευχάριστη για την συντριπτική πλειοψηφία, υπάρχουν μεν κάποιοι, που τον γνωρίζουν κατ' όνομα, όμως πολύ ελάχιστοι έχουν μελετήσει το έργο του. Αυτός σπούδασε φυσική και μαθηματικά και υπήρξε δεινός γνώστης τού πολιτισμού και τής φιλοσοφίας τόσο τής αρχαίας Ελλάδας, όσο και τής Άπω Ανατολής, καθώς και τής Ευρωπαϊκής σκέψης. Η εντριβή στις θετικές επιστήμες τού πρόσδωσε ένα ισχυρό ρεαλιστικό υπόβαθρο, ενώ η ευρυμάθειά του, τού άνοιξε πολύ πρωτότυπους ορίζοντες προβληματικής. Δεδηλωμένος θαυμαστής τού Ελληνικού Πνεύματος και ελιτιστής, με σαφή επίγνωση τής αποστολής, που χαρακτηρίζει μια υψηλή διάνοια, ο Spengler κήρυξε τον πόλεμο ενάντια σε κάθε είδους επιρροή των Αγγλοσαξόνων, εμμένοντας στην ελληνοστρεφή γερμανική σκέψη. **Παρ' ότι το όλο που το πνευματικό έργο διαποτίζει ο τονισμός τής ανάγκης σωτηρίας τής Ευρώπης μέσω ενός ισχυρού ηγέτη**, απέρριψε κάθε προσπάθεια των εθνικοσοσιαλιστών να τον προσεταιριστούν και συγκρούστηκε με αυτούς. **Τόσο οι θέσεις του, ότι η δύση με την παρούσα μορφή της είναι καταδικασμένη σε πλήρη παρακμή, όσο και η επιταγή του για ένα ισχυρό ηγέτη, που θα έσωζε το μέλλον τής Ευρώπης, ταίριαζαν αποφασιστικά στην ιδεολογική συγκρότηση τού ΣΕΚΚ, που εμφορείτο από την ιδεολογία τού Ρωσικού απολυταρχισμού, αλλά και από την εσχατολογικού τύπου σωτηριολογία ενός επερχόμενου χαρισματικού ισχυρού ηγέτη. Ο ηγέτης αυτός εγκαλείτο, όχι μόνον να σώσει την Αγία Ρωσία και την Ευρώπη, αλλά και την σύνολο ανθρωπότητα από την αγγλοσαξονική λαίλαπα, αλλά επίσης να αποκαθαρίσει με τις μελλοντικές του επιλογές την Ρωσική αύρα από τα σταλινικά εγκλήματα, αποκαλύπτοντας τις σωτήριες πλευρές των σταλινικών επιλογών, που είχαν καταστήσει αναπόφευκτα αυτά τα εγκλήματα στο ιστορικό διηνεκές.**

Η άμεση σχέση τού Βλαδίμηρου Πούτιν με το περιβάλλον τού Στάλιν είναι απτά δεδομένη. **Ο παππούς του Σπυρίδων Πούτιν ήταν μάγεις τού Στάλιν αρχικά στο Κρεμλίνο και κατόπιν στην ντάτσα έξω από την Μόσχα που αυτός διέμενε.** Για ένα άκρως απολυταρχικό ηγέτη, που η άνευ

ορίων σκληρή πολιτική του επιφέρει μια τέτοια κατάσταση, που ποτέ αυτός δεν μπορεί να γνωρίζει ποιοι είναι πράγματι φιλικά διακείμενοι προς αυτόν και ποιοι συνωμοτούν για να τον εξοντώσουν, το σημαντικότερο πρόσωπο, **αλλά και το πλέον έμπιστο στο άμεσο περιβάλλον του** δεν μπορεί παρά να είναι ο μάγειράς του. Ο κίνδυνος μια απόπειρας δολοφονίας μέσω δηλητηρίων στην ήταν άμεσος. Μέσω της μακροχρόνιας συγκατοίκησης του Σπυρίδωνος Πούτιν με τον Στάλιν είναι αυτονόητο να εξελίχθηκε μια πολύ ισχυρή σχέση εμπιστοσύνης. Το γεγονός, ότι ο Σπυρίδων δεν συμμετείχε άμεσα σε κάποιες πολιτικού περιεχομένου διαδικασίες, αλλά ανήκε στο υπηρετικό προσωπικό, είναι επόμενο, να βοήθησε να κρατηθεί αυτή η ισχυρή σχέση εμπιστοσύνης μακριά από την προσοχή άλλων. Ο Στάλιν ήταν ένας παμπόνηρος άνθρωπος και είχε μνηθεί στους συνωμοτικούς κανόνες από πολύ νεαρή ηλικία, ώστε να διαφυλάξει αυτή την σχέση, με στόχο να την αξιοποιήσει κατάλληλα. Απέναντι σε όλα τα μέλη του πολιτικού γραφείου είχαν εγερθεί από τον Στάλιν κατά καιρούς υποψίες. Ο Στάλιν ακολουθούσε την μέθοδο να στρέφει τους υψηλά ιστάμενους διεκπεραιωτές της πολιτικής του τον ένα ενάντια στον άλλον, ώστε να έχει αυτός αποκλειστικά τον έλεγχο της κατάστασης, ως μοναδικός φορέας των αποφάσεων στην κορυφή του κόμματος και του κράτους. Ο Κομισάριος των εξωτερικών Βιάτσεσλαφ Μολότοφ είχε δηλώσει χαρακτηριστικά μετά το θάνατο του Στάλιν, ότι όταν πήγαιναν τα μέλη του πολιτικού γραφείου να συνεδριάσουν μαζί του, κανείς δεν γνώριζε, εάν θα έβγαινε ζωντανός από αυτήν την συζήτηση. Με την οικογένεια του Μολότοφ είχε αναπτύξει στενές σχέσεις οι οικογένεια του Στάλιν κατά την πρώιμη περίοδο. Τα διαμερίσματα, που έμεναν στο Κρεμλίνο ήταν πολύ κοντά το ένα στο άλλο και δειπνούσαν μαζί. Παρ' όλα αυτά, ο Στάλιν δεν δίστασε προς το τέλος της ζωής του, να φυλακίσει την σύζυγο του Μολότοφ, που ήταν Εβραία, διότι θεώρησε ότι αυτή συμμετείχε σε μια πλεκτάνη σε βάρος του. Θεωρώ αυτονόητο, ότι ένα μεμονωμένο πρόσωπο είναι αδύνατον να διατηρήσει ένα τόσο υπερβολικά προσωποπαγές τρομοκρατικό καθεστώς, που έθετε υπό συνεχή αμφισβήτηση ακόμη και τους στενότερους συνεργάτες του, εάν δεν στηρίζεται στα μετόπισθεν από ένα ισχυρότατο αφανή οργανισμό. Αυτός ο οργανισμός ήταν, κατά την γνώμη μου, το ΣΕΚΚ, το οποίο συμπεριλάμβανε στα μέλη του παλαιά ηγετικά

στελέχη τής Οχράνα, που εξασκούσαν ολοκληρωτικό έλεγχο των μυστικών υπηρεσιών. Αυτοί αστυνόμευαν τούς πάντες και τα πάντα, στήνοντας ένα αδιαπέραστο προστατευτικό κλοιό γύρω από τον Στάλιν. Εφόσον, λοιπόν εκ των πραγμάτων, δεν ήταν δυνατόν να δομήσει ο Στάλιν ουσιαστικές σχέσεις απολύτου εμπιστοσύνης με τα ηγετικά στελέχη τού περιβάλλοντός του, ήταν επόμενο να αναζητήσει αλλού πρόσωπα, που θα μπορούσε να τούς εμπιστευθεί κάποιες πολύ ευαίσθητες διεργασίες απολύτου σημασίας.

Η ιστορική εμπειρία παρέχει κάποιες πολύ χρήσιμες πληροφορίες προς αυτήν την κατεύθυνση. Στο βιβλίο τού **Ludwig Friedlaender** με τίτλο **"Ιστορία των Ηθών στη Αρχαία Ρώμη"** ("Sittengeschichte Roms") υπάρχει ένα ολόκληρο κεφάλαιο, που αναφέρεται στους ευνούχους τής αυτοκρατορικής αυλής. Συχνά, τόσο στο στην αρχαία Ρώμη, όσο και στο Βυζάντιο ανατέθηκαν από τούς αυτοκράτορες πολύ σημαντικά καθήκοντα και αρμοδιότητες σε ευνούχους. Αυτή η επιλογή των αυτοκρατόρων, δεν σχετιζόταν με κάποιες εξαιρετικές ικανότητες, που μπορεί να διέθεταν, ή να μην διέθεταν, οι ευνούχοι. Η καθημερινή στενή επαφή των αυτοκρατόρων με τούς ευνούχους, επειδή αυτοί ήσαν ενταγμένοι στα άμεσο περιβάλλον τους, οδηγούσε στο να προκύψουν σχέσεις μεγάλης εμπιστοσύνης με αυτούς. Υπάρχει μια παροιμιώδης έκφραση, που λέει, ότι "σε ένα πλοίο όλοι έχουν ένα φίλο, εκτός από τον καπετάνιο". Ο μόνος στον οποίον μπορεί να εξομολογείται τον πόνο του άφοβα ένας καπετάνιος, είναι ο καμαρότος, όταν τού φέρνει τον καφέ. Μέσα από το πρίσμα καθίσταται κατανοητό, βάσει ποιας διαδικασίας εμπιστεύθηκε ο Στάλιν στον Σπυρίδωνα Πούτιν την κυοφορία τού μελλοντικού αστάλινου ηγέτη τής Ρωσίας. Αυτή η διαπίστωση δεν συνεπάγεται, ότι αποκλειστικά λόγοι απόλυτης εμπιστοσύνης οδήγησαν στην κυοφορία τού Πούτιν, ως τού μελλοντικού ισχυρού ηγέτη.

Οι ικανότητες τού Προέδρου Πούτιν και η όλη ανθρώπινη ακτινοβολία του είναι τεραστίου μεγέθους και βρίσκονται πολύ υπέρ άνω αυτών, που μπορεί να διαθέτει το υπηρετικό προσωπικό ενός μονάρχη σε τυχαία βάση. Η όλη διαδικασία αποτελεί ένα από τούς πλέον σύνθετους γρίφους τής σύγχρονης ιστορίας, που μόνον ίσως ο πολύ στενός πυρήνας τής ηγεσίας τού ΣΕΚΚ. θα μπορούσε να επισκοπεί, εάν βρίσκονται ακόμη εν ζωή οι ελάχιστοι

άνθρωποι, που σχεδίασαν, όχι μόνον την ανάδειξη του Προέδρου Πούτιν στην ηγεσία, διότι σε αυτήν συμμετείχε το σύνολο του ΣΕΚΚ, αλλά την συγκεκριμένη επιλογή ενός ανθρώπου με άκρως εξαιρετικά χαρακτηριστικά. Προσωπικά διαπιστώνω έντονες ομοιότητες μεταξύ του Προέδρου Πούτιν και του Ιουλίου Καίσαρος. Αυτές αφορούν τόσο τα φυσιολογικά χαρακτηριστικά των δυο αυτών ηγετών παγκοσμίου εύρους, όσο και σημαντικά στοιχεία του χαρακτήρα τους. Ο Ιούλιος Καίσαρ θεσμοθέτησε δίκαιο. Ο Βλαδίμηρος Πούτιν σπούδασε νομικά. Ο Καίσαρ υπήρξε ένας αριστοτέχνης των συμβιβασμών. Η περίφημη διακήρυξη "**Vedi, vidi, vici**", „**Ἦλθον, εἶδον, νίκησα**". Αναφέρεται στην νίκη του Καίσαρος επί του Πομπήιου στην σύγκρουση τῆς Ισπανίας. Τότε ο Καίσαρ, εφαρμόζοντας ένα μοναδικής ευφυΐας ελιγμό, κατάφερε να ηττηθεί ο Πομπήιος, χωρίς να δοθεί μια αιματηρή εμφύλια μάχη. Έντονα συμβιβαστική τακτική εφάρμοσε ο Πούτιν στον πόλεμο τῆς Συρίας. Όσες καθεστωτικές δυνάμεις παραδινόντουσαν λάμβαναν αμέσως αμνηστία, παρά τα εγκλήματα που είχαν διαπράξει. Εάν λάβουμε υπ' όψει, ότι ένα σημαντικό τμήμα των αντικαθεστωτικών δυνάμεων στην Συρία, ἦσαν Σύριοι, με αυτήν την ρύθμιση, αποφεύχθηκε το περαιτέρω βάθεμα μιας εμφύλιας σύγκρουσης. Τα "κέντρα συνθηκολόγησης" (reconciliation centers) που καθιερώθηκαν με Ρωσική πρωτοβουλία στην Συρία, αποτελούν μια τελείως νέα ρύθμιση στα σύγχρονα χρονικά. Ανάλογη ανεκτική πολιτική απέναντι σε αιχμαλώτους και σε στρατιώτες που παραδόθηκαν εφάρμοσε ο Ρωσικός στρατός στις στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Ουκρανία. Ακόμη και οι αιχμάλωτοι, που ανήκαν στα ναζιστικά τάγματα, που θεωρήθηκαν ποινικοί κρατούμενοι, έλαβαν πλήρη νοσοκομειακή περίθαλψη. Στο ερώτημα, κατά πόσο το πεπρωμένο παρείχε στα πλαίσια τῆς μετενσάρκωσης στον Ιούλιο Καίσαρα την ευκαιρία να πάρει ρεβάνς ενάντια σε ένα επερχόμενο Βρούτο στο μέλλον, μέσω τῆς εμφάνισης του Βλαδίμηρου Πούτιν, δεν μπορώ να απαντήσω. Αυτό που εικάζω όμως είναι, ότι παρά τις έξοχες ηγετικές του ικανότητες, δεν θα ήταν δυνατόν ο Πρόεδρος Πούτιν να μετακινήσει τα βουνά, που μετακίνησε, χωρίς την σύμπραξη ενός ισχυρού αόρατου επιτελείου στα μετόπισθεν. Μπορεί μεν αυτός να προχώρησε με δυναμισμό στην εθνικοποίηση των φυσικών πόρων τῆς Ρωσίας και να πέτυχε να είναι η σήμερα η Ρωσία η μόνη χώρα χωρίς εξωτερικό χρέος, **πλην όμως**

δεν μπορούμε να παραβλέψουμε, ότι αυτά κατέστησαν επιτεύξιμα, όταν ωρίμασε ο κατάλληλος χρόνος. Μέχρι το 1986 η ΣΕ. ήταν υποχρεωμένη να πληρώνει σε αγγλοσαξονικές τράπεζες μεγάλα χρεολύσια και τόκους, λόγω των δανείων που είχε πάρει για την αντιμετώπιση των αναγκών του νέου καθεστώτος, που εγκαθιδρύθηκε το 1917, όπως και για την αντιμετώπιση των αναγκών του Β'ΠΠ. Επί πλέον ο φυσικός πλούτος της Ρωσίας ήταν υποθηκευμένος σε ξένους δανειστές μέχρι το 2008.

17. Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΡΑΜΠ ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΩΝ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΩΝ ΛΕΠΤΩΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΩΝ ΕΞΙΣΟΡΡΟΠΗΣΗΣ ΑΦΟΡΗΤΩΝ ΠΙΕΣΕΩΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΤΩΝ ΣΤΟΧΩΝ ΤΗΣ

Η πρωτοβουλία για την συγκρότηση μιας μυστικής πρωτοβουλίας στις ΗΠΑ, η οποία θα οργάνωνε βαθμηδόν ένα μέτωπο ενάντια στο βαθύ κράτος ξεκίνησε μετά την δολοφονία τού Προέδρου Τζον Κένεντι, από ανθρώπους που βρίσκονταν στο περιβάλλον του, σύμφωνα με πληροφορίες που υπάρχουν. Επειδή αυτή η διαδικασία αναπτύχθηκε ουσιαστικά στα πλαίσια ενός εχθρικού καθεστώτος, προωθήθηκε με άκρα μυστικότητα, οπότε και οι πρόσβαση στα σχετικά δεδομένα είναι ιδιαίτερα δύσκολη. Με αυτήν την διαδικασία δεν ασχολούμαι καθόλου στα πλαίσια αυτής τής αναφοράς. Ίσως αποτολμήσω κάτι σχετικά με τέτοιου είδους προσέγγισή της στο μέλλον, όμως μια ανάλογη προσπάθεια προδιαγράφεται ιδιαίτερα επίπονη, διότι καθιστά αναγκαία μια εκ νέου επεξεργασία των δεδομένων τής όλης πορείας, κάτω από το φως των στοιχείων, που έγιναν ενδιάμεσως προσιτά.

Αναφορικά με τον ρόλο τού Προέδρου Τραμπ στην πορεία τής σύγκρουσης με το βαθύ κράτος εκφράστηκαν αρκετές φορές κάποιες ισχυρές αμφιβολίες, οι οποίες έφτασαν μέχρι την πλήρη αμφισβήτηση των αγνών του προθέσεων. Αυτές εστιάζονταν κυρίως σε δυο δεδομένα. Ο Τραμπ στήριξε τα σκευάσματα, που προωθήθηκαν ως υποτιθέμενα εμβόλια ενάντια στον λεγόμενο "κορωνοϊό". Αυτό οφείλουμε να το παραδεχθούμε χωρίς περιστροφές, δεδομένου, ότι υπάρχουν πλείστες όσες αναφορές, που το τεκμηριώνουν αναμφισβήτητα. Επί πλέον παρείχε καθ' όλη την διάρκεια τής προεδρείας του πλήρη στήριξη στο Ισραήλ, πρακτική που ακολουθήθηκε και με την αναγνώριση τής Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας τού σιωνιστικού μορφώματος.

Αυτό, που δεν έλαβαν υπ' όψει τους, αυτοί που εκδήλωσαν ανάλογες αμφιβολίες και αμφισβητήσεις, είναι ότι ο Πρόεδρος Τραμπ ήταν υποχρεωμένος να κάνει σημαντικούς συμβιβασμούς απέναντι στους εωσφοριστές, για να μπορέσει να προωθήσει τα σχέδια τής Συμμαχίας των Αντιδυνάμεων. Αφού και η ανάληψη τής προεδρείας από αυτόν, ήταν αποτέλεσμα ενός συμβιβασμού

μεταξύ του κατεστημένου και των Αντιδυνάμεων, που κρίθηκε και από τα δυο συμβαλλόμενα στρατόπεδα όχι μόνον αναγκαίος, αλλά και αναπόφευκτος. Ο συγγραφέας και δημοσιογράφος **Michael Wolff**, περιγράφει στο βιβλίο „**Siege. Trump Under Fire**“, που εκδόθηκε το 2019, τον φοβερό δικαστικό πόλεμο που δέχθηκε ο Τραμπ από το βαθύ κράτος, με αιχμή του δόρατος την καταδίωξή του από τον ειδικό επιτετραμένο για έρευνες σε βάρος του του υπουργείου δικαιοσύνης **Robert Mueller**.

Κατά την διάρκεια του πολέμου στην συρία, ήδη πριν παρέμβουν ενεργά οι Ρώσοι στις πολεμικές επιχειρήσεις, διαπίστωσαν οι δυτικοί, ότι ήταν αδύνατον να αντιμετωπίσουν τα οπλικά συστήματα των Ρώσων. Τότε κατέρρευσαν τα σχέδιά τους για επιβολή του 3. ΠΠ. Προηγουμένως όμως είχαν φροντίσει να απαξιώσουν την οικονομική βάση των δυτικών χωρών, ώστε να δημιουργηθεί ένα κλίμα απόγνωσης, με στόχο να καταστεί μέσω του σοκ αποδεκτός ο 3. ΠΠ. Αυτήν την πρακτική είχαν εφαρμόσει προηγουμένως, πριν την επιβολή του πολέμου στην Γιουγκοσλαβία, για διαλύσουν τις δομές αυτής της χώρας. Η νεοταξική ατζέντα, που προέβλεπε την συρρίκνωση των δυτικών οικονομιών, στηριζόταν αφ' ενός στην πολιτική του άκρατου φιλελευθερισμού, με στόχο την διάλυση των κρατικών δομών παρέμβασης και συμμετοχής στην οικονομία και αφ' ετέρου στην πολιτική της παγκοσμιοποίησης. Σε αυτήν την προοπτική, φρόντισαν να αναπτυχθεί υπέρμετρα η Κίνα, ως ένας κοιμώμενος γίγαντας, που θεωρούσαν, ότι αυτός θα ήταν ευκόλως διαχειρίσιμος. Εξ' άλλου, μετά τις καταστροφές, που θα προξενούσε ο 3' ΠΠ. που είχαν σχεδιάσει, υπολόγιζαν, ότι η όλη ανάπτυξη της Κίνας θα ήταν άχρηστη για τους Κινέζους, μια και αυτοί θα ήσαν υποχρεωμένοι, μαζί με τα άλλα απομεινάρια της ανθρωπότητας μεταπολεμικά, να ανακαλύψουν εκ νέου το ξύλινο αδράχτι μέσα σε συνθήκες χάους της πλήρους καταστροφής.

Στο αδιέξοδο, που είχε βρεθεί το κατεστημένο το 2015, ήταν υποχρεωμένο εκ των πραγμάτων να βρει μια διέξοδο. Η αναδίπλωση που επέλεξε, μέσα στις συνθήκες μιας εκούσια κατεδαφισμένης οικονομίας, ήταν, να παραχωρήσει προσωρινά την διακυβέρνηση σε κάποιους καλοθελητές, που ενώ διέθεταν κάποιον οικονομικό και κοινωνικό δυναμισμό, δεν ελέγχονταν, ή τουλάχιστον δεν ήσαν άμεσα ενταγμένοι στα στεγανά τους. Με στόχο, να φορτωθούν αυτοί

την επερχόμενη κρίση και ως πρόσωπα με ισχυρά συμφέροντα, που μόνον να χάσουν είχαν από μια κατάρρευση τής οικονομίας, να επιχειρήσουν να συμμαζέψουν τα ασυμμάζευτα, σε μια ύστατη προσπάθεια κάποιου νοικοκυρέματος τής οικονομίας.

Σε αυτά τα πλαίσια προωθήθηκε από τις Αντιδυνάμεις και έγινε αποδεκτή από το κατεστημένο η διοίκηση Τραμπ. Οι άνθρωποι τού Τζον Κένεντι είχαν φροντίσει να αναπτύξουν την επιρροή τους στην πορεία τού χρόνου μέσα στον στρατό. Και μάλιστα σε αυτούς, που καλούνταν μονίμως να βγάλουν το φίδι από την τρύπα, δηλαδή τούς μάχιμους στρατιωτικούς. Οι πολιτικοί, οι τραπεζίτες, το κατεστημένο τής Wall Street, που οργάνωνε την φούσκα των χρηματιστηρίων και τα γεράκια τής πολεμικής βιομηχανίας αντλούσαν υπερκέρδη από την διεξαγωγή των πολέμων. Τα μάχιμα επιτελεία όμως στα πεδία διεξαγωγής των πολέμων, ήσαν αυτοί, που καλούνταν να περιθάψουν τούς τραυματίες, να διαχειριστούν τα ψυχικά τραύματα και να τοποθετήσουν στα φέρετρα, μαζί με κάποιο παράσημο, τις σωρούς των σκοτωμένων, των οποίων προΐσταντο. Οι ανώτεροι στρατιωτικοί τού Πενταγώνου, σε αντίθεση προς τούς μάχιμους επιτελικούς, αποτελούσαν μια γραφειοκρατική κάστα, που δεν βρέθηκε ποτέ στα θέρετρα τού πολέμου. Φορούσαν τα παράσημα και τα διακριτικά των βαθμών τους, όπως περνάνε στα γαϊδούρια τα χαϊμαλιά με τις χάντρες, μόνο για να παραγγέλνουν κοκακόλες και να διεκπεραιώνουν "διοικητικές" εργασίες. Δεν είναι διόλου τυχαίο, ότι αυτός, που στήριξε και συμμετείχε πρώτος στην Διοίκηση Τραμπ, ήταν ο πλέον προωθημένος επικεφαλής των μαχίμων, στρατηγός Michael Flynn.

Το κατεστημένο, παρόλο που συναίνεσε στην ανάληψη τής διακυβέρνησης από την ομάδα που προΐστατο ο Τραμπ, έπρεπε να βεβαιωθεί, ότι θα μπορούσε να θέσει πολύ στενά όρια στις δραστηριότητες της νέας Διοίκησης και να την ελέγξει σε πολύ βαθμό. **Όπως προανέφερα, η αποδοχή τής παράδοσης τής διακυβέρνησης επιτεύχθηκε βάσει κάποιων προσυμφωνηθέντων όρων, τούς οποίους ο Τραμπ τήρησε σχολαστικά, ως έντιμος διαπραγματευτής.** Είναι εξάλλου πάγια πρακτική, η συμπεφωνημένοι συμβιβασμοί, που προκύπτουν μεταξύ δυο ισχυρών αντιμαχόμενων μερών, να τηρούνται κατά γράμμα. Η παραβίαση των συμφωνιών σε τέτοιες περιπτώσεις έχει σαν

επακόλουθο να ξεσπάσει θερμή και ενεξέλεγκτα σφοδρή σύγκρουση μεταξύ των στρατοπέδων, που επέλεξαν τον συμβιβασμό, ακριβώς για να ματαιωθεί ένα τέτοιο ενδεχόμενο, που δεν συνέφερε κανένα. Παράδειγμα μιας τέτοιας συμφωνίας κυρίων, είναι αυτή, που συνήψαν οι Κένεντι και Κρουσόφ, για την εκτόνωση τής κρίσης τής Κούβας το 1962. Οι ΗΠΑ και η ΕΣΣΔ τήρησαν όλα όσα συμφωνήθηκαν, για την αμοιβαία απόσυρση των πυραύλων από την Κούβα και Τουρκία αντιστοίχως, παρόλο που η συμφωνία ήταν μόνον προφορική.

Ένας επί πλέον όρος που διαβλέπω ότι προσυμφωνήθηκε, για να ανοίξει ο δρόμος στην ανάληψη τής διακυβέρνησης από την Διοίκηση Τραμπ, ήταν η δέσμευση να μην προβεί αυτή σε ουσιαστικές αλλαγές στην ηγεσία τού υπουργείου δικαιοσύνης. Ο λόγος τής αποδοχής αυτού τού συμβιβασμού από τον Τραμπ είναι αυταπόδεικτος. Μια ουσιαστική αλλαγή στις διαδικασίες εκδίκασης θα μπορούσε να οδηγήσει σε ποινικοποίηση μελών της προηγούμενης Διοίκησης (και όχι μόνον) με αποτέλεσμα να καταλήξουν αυτοί στην ηλεκτρική καρέκλα. Με αυτόν τρόπο το κατεστημένο αισθάνθηκε, ότι διαθέτει μια πολύ καλή εξασφάλιση, έναντι των μελλοντικών κινήσεων τής διοίκησης Τραμπ, η οποία φάνηκε ότι αποδέχθηκε να γίνει με μια ομαλή πορεία η πραγματοποίηση των πολιτικών της επιλογών. Πλην όμως, η Διοίκηση Τραμπ δεν υπολόγισε προφανώς τα ύπουλα σχέδια τής κατεστημένης κλίκας, που εξακολουθώντας να έχει τον πλήρη έλεγχο τού βαθέως κράτους, κύρια των μυστικών υπηρεσιών και τής γραφειοκρατίας, των μαζικών μέσων προπαγάνδας και των μηχανισμών εκδίκασης, θα ξεκινούσαν μια καμπάνια με νομικές καταγγελίες και δικαστικές έρευνες σε βάρος τού Τραμπ και των στενών του συνεργατών, με στόχο να τούς βάλλουν τα δυο πόδια σε ένα παπούτσι. Έτσι, καθ' όλη την διάρκεια τής θητείας της, βρέθηκε η Διοίκηση Τραμπ κάτω από ένα αφόρητο καθεστώς νομικών και δικαστικών πιέσεων. Αυτές οδήγησαν σε σκληρές δικαστικές έρευνες, αλλά και κάποιες καταδίκες σε βάρος επιστήθιων συνεργατών τού Τραμπ, μη εξαιρουμένου και τού ιδίου. Είναι η γνωστή η έντονη καταδίωξη, που υπέστη αυτός, από τις αρχές φορολογικού ελέγχου και άλλους εντεταλμένους από το υπουργείο δικαιοσύνης. Ο Τραμπ υποχρεώθηκε, πριν λήξη η θητεία του, να αμνηστεύσει τον στρατηγό Michael Flynn, πράξη που δείχνει πόσο αφόρητη ήταν η θηλιά με την οποία είχε περισφίξει την Διοίκηση

του το κατεστημένο, που από εν δυνάμει κατηγορούμενοι για βαριές εγκληματικές πρακτικές, κατάφεραν να αναδειχθούν σε δριμείς και λίαν επικίνδυνους κατηγορούμενους σε βάρος αθώων, μέσω τού ελέγχου σε συντριπτικό ποσοστό των κρατικών οργάνων. Το άκρον άωτον αυτής τής αυθαιρεσίας, που αποκαλύπτει το μέγεθος τής πλεκτάνης τού κατεστημένου σε βάρος τής νομιμότητας, ήταν η απόρριψη από τα δικαστήρια των καταγγελιών τής καλπονοθείας κατά την διεξαγωγή των εκλογών το 2020, ενώ η τεκμηρίωση τών καταγγελιών δεν ήταν απλά ακράδαντη, αλλά απαξίωνε και γελοιοποιούσε το συνολικό κατεστημένο.

Όμως η κλίκα τού κατεστημένου λογάριζε χωρίς τον ξενοδόχο. Η διοίκηση Τραμπ διέθετε τρία πολύ δυναμικά προτερήματα στην διάθεσή της, των οποίων έκανε αριστοτεχνική εφαρμογή. Το πρώτο ήταν η δυνατότητα να λαμβάνει και να προωθεί αποφάσεις, σχετιζόμενες με την διοίκηση και την οικονομία. Κτυπώντας ανελέητα το εμπόριο ανθρώπων και την διακίνηση ναρκωτικών, κατάφερε η Διοίκηση Τραμπ, να κερδίσει την εμπιστοσύνη και την έντονη συμπάθεια των κατώτερων και μεσαίων αστυνομικών και να αποστερήσει το βαθύ κράτος από τον κορμό τής παράνομης χρηματοδότησής του. Επί πλέον έλεγχε το πλέον φιλότιμο και δυναμικό τμήμα των μάχιμων επιτελείων τού στρατού, εξασφαλίζοντας τα νώτα της από ύπουλες απόπειρας βίαιης ανατροπής. Μέσω τής γοργής ανόρθωσης τής οικονομίας και τής φιλολαϊκής του πολιτικής κατάφερε ο Πρόεδρος Τραμπ, να κερδίσει την ενεργό συμπαράσταση τής συντριπτικής πλειοψηφίας ενός οπλισμένου λαού. Επί πλέον με το ξεσκέπασμα τής νεοταξικής ατζέντας και των στόχων τής παγκοσμιοποίησης, που αποτελούσαν απειλή για το μέλλον τής ανθρωπότητας, πέτυχε να κερδίσει την συμπάθεια τής πλειοψηφίας των ευαίσθητων πολιτικά και κοινωνικά ανθρώπων σε παγκόσμια κλίμακα. Με αυτά τα μέτρα, κατάφερε ως αρχηγός των ενόπλων να δυνάμει, να ξεκαθαρίσει στους εωσφοριστές, ότι αυτοί δεν πρόκειται να ξαναδοούν το βαλιτσάκι ελέγχου των πυρηνικών όπλων. Οπότε έδωσε το γλυκό.

Και μπορεί μέχρι σήμερα να μην κατόρθωσε η ομάδα τού Τραμπ να επιβάλει καταδικαστικές αποφάσεις και εκτέλεση των αναμενόμενων ποινών, λόγω τής δέσμευσής της, να μην προβεί σε αλλαγές σε πολύ σημαντικούς για την

διερεύνηση και εκδίκαση των εγκλημάτων τού κατεστημένου μηχανισμού. Όμως δεν είχε προβεί σε καμία δέσμευση όσο αφορά τις όποιες αποκαλύψεις. Και αυτό είναι ακριβώς το σημείο, που η κλίκα τού κατεστημένου πάτησε στην κυριολεξία την μπανανόφλουδα. Ελέγχοντας τα μαζικά μέσα σχεδόν ολοσχερώς, που πρόβαλαν την παραμύθα της, υποτίμησε τελείως τα όσα θα μπορούσε να αποκαλύψει δια στόματος, κάποιος, που συστηματικά τον απαξίωνε σαν υπερσυντηρητικό και ανεπανόρθωτα παθιασμένο γεροξεκούτη. ΟΜΩΣ Ο ΤΡΑΜΠ ΝΙΚΗΣΕ ΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ. Έχοντας κερδίσει την αγάπη και την συμπάθεια τής συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτών κατάφερε να τούς ξεσηκώσει από τούς καναπέδες. Γέμιζαν συνεχώς και εξακολουθούν να γεμίζουν οι αυτοκινητόδρομοι από τα οχήματα των ενθουσιασμένων πολιτών, που συνέρρεαν κατά δεκάδες χιλιάδες στις συγκεντρώσεις που οργάνωνε ο Τραμπ σε ανοικτούς χώρους, για να ακούσουν κατ' ευθείαν από τα στόμα του τις καταγγελίες για τα ειδεχθή εγκλήματα τού κατεστημένου, αλήθειες που για πρώτη φορά αποκαλύπτονταν αδυσώπητα ενώπιόν τους. Και χιλιάδες ψηφιακοί μαχητές ανά την υφήλιο μετέδιδαν τīs βιντεοσκοπήσεις αυτών τού μοναδικού εύρους συνάξεων. ΕΝΑΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΧΕ ΚΑΤΟΡΘΩΣΕΙ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΩΝ ΟΘΟΝΩΝ ΚΑΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙΑ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΩΝ ΚΟΚΟΒΙΩΝ. Ο ΤΡΑΜΠ ΑΝΑΔΕΙΧΘΗΚΕ ΣΕ ΑΠΟΛΥΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΤΑΡ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ. ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕΣΤΩΤΑ ΠΟΥ ΤΑΛΑΝΙΖΟΥΝ ΕΔΩ ΚΑΙ ΧΙΛΙΕΤΙΕΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ. ΚΑΤΙΣΧΥΟΝΤΑΣ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟΥΣ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΥΣ, ΚΕΡΑΙΕΣ ΚΑΙ ΟΠΤΙΚΕΣ ΙΝΕΣ ΑΝΑΔΕΙΧΘΗΚΕ ΣΕ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΚΥΡΙΑΡΧΟ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

Προσωπικά δεν ενθουσιάζομαι με τις όποιες αναφορές στο Γκουντάναμο, σε απαγχονισμούς και τα τοιαύτα. Δεν τα πολυπιστεύω, αλλά τα θεωρώ εν τέλει άνευ σημασίας. Η μεμονωμένη καταδίκη τής Maxwell, μου θυμίζει έντονα την περίπτωση λιγνάδη, που καταδικάστηκε για να αφεθεί ελεύθερος. Το κατεστημένο ήταν υποχρεωμένο με σταγονίδια να δείξει, ότι κρατάει τα προσχήματα. Όμως για τους εγκληματίες σε βάρος τής ανθρωπότητας φθάνει η ώρα τής κρίσεως γοργά. Το κύριο είναι, ότι οι Αντιδυνάμεις και αυτοί που τούς υποστηρίζουν ανά την υφήλιο, έχουν απαξιώσει πλήρως την νομιμοποίηση τού κατεστημένου, το οποίο πλέον έχει απολέσει την εμπιστοσύνη στην συνείδηση

κάθε ευαισθητοποιημένου πολίτη, ενώ η Μεγάλη Αφύπνιση προσλαμβάνει μέγεθος συνεχούς διογκούμενης χιονοστιβάδας. Ο Αυτοκράτορας είναι γυμνός και στην γωνία τον περιμένει αυτός, που ράβει σώβρακα με τον βούρδουλα.

Κατά την διάρκεια τής πρώτης περιόδου τής θητείας του ο Πρόεδρος Τραμπ, μέχρι να μπορέσει να προωθήσει ένα σημαντικό θετικό έργο, δείχνοντας ένα δείγμα γραφής, που αύξησε κάθετα την δημοτικότητά του, δέχθηκε η Διοίκηση του αφόρητες πιέσεις από τούς αντιπάλους, ενώ έγιναν και περισσότερες απόπειρες δολοφονίας σε βάρος του. Αυτή η πίεση οδήγησε στην παραίτηση των δυο πλέον πιστών και αποφασισμένων συνεργατών του, τού Michael Flynn, που ήταν ο Σύμβουλος Ασφαλείας και τού Steve Bannon. Και οι δυο αυτοί είναι ιρλανδικής καταγωγής και καθολικοί, όπως οι Κένεντι, σε αντίθεση με την πλειοψηφία των ανώτερων μελών τού πολιτικού κατεστημένου, που είναι προτεστάντες, ακραιφνείς σιωνιστές, ή Ιησουίτες. Ο Bannon προέρχεται από εργατική οικογένεια. Αυτός, όπως και οι δυο αδελφοί του, φοίτησε, όπως πολύ συχνά φοιτούσαν οι γόννοι εργατών ιρλανδικής καταγωγής στις στρατιωτικές σχολές των Βενεδικτίνων και ακολούθησε για ένα διάστημα την πορεία αξιωματικού στο ναυτικό. Ακολουθώντας στρατιωτική καριέρα σημαντικός αριθμός ιρλανδικής καταγωγής καθολικών, συνέβαλαν στην πρακτική των Κένεντι να σπάσει η μονοκρατορία τού κατεστημένου στο στράτευμα.

Ο Τραμπ ήταν υποχρεωμένος, ακόμη και μέχρι το πέρας τής προεδρικής του θητείας, να ισορροπεί μέσα σε ένα άκρως δυσμενές περιβάλλον. Χαρακτηριστικό είναι, ότι στην συνάντηση, που έγινε μετά την καλπονοθεία με τούς Michael Flynn και τον Patrik Byrne, οι οποίοι τού πρότειναν κάποια πρακτικά μέτρα για την αποκάλυψή της, συμμετείχαν επίσης ο προσωπάρχης και ο διευθυντής τού Λευκού Οίκου, που δρομολογούνται από το βαθύ κράτος.

Αυτό που μετράει σε τελευταία ανάλυση, όσο αφορά τούς συμβιβασμούς, που υποχρεώθηκε να προβεί ο Πρόεδρος Τραμπ, είναι, ότι αυτοί ήσαν αναπόφευκτοι σύμφωνα με τις εκτιμήσεις τού επιτελείου που τον στηρίζει και έγιναν με γνώμονα την εξουδετέρωση τής καμπάλ.

Όσο αφορά την στήριξη, που παρείχε ο Τραμπ στο Ισραήλ, αρμόζει να δούμε το όλο σκηνικό μέσα από το πρίσμα αντίστοιχων συμβιβασμών, που έχει κάνει η Διοίκηση Πούτιν, επιτρέποντας στους Ισραηλινούς να βομβαρδίζουν Ιρανικές

στρατιωτικές θέσεις στην Συρία. Όσοι θεωρούν, ότι ο Τραμπ και ο Πούτιν πρόσκεινται στους σιωνιστές, δεν είναι σε θέση να ερμηνεύσουν τα γεγονότα. Το σύμπλεγμα τής περιοχής αποτελεί ένα πολύ επικίνδυνο δεδομένο. Το Ισραήλ διαθέτει πυρηνικά όπλα και το Ιράν διαθέτει οπλικά συστήματα υψηλής τεχνολογίας. Ούτε το καθεστώς τού Ισραήλ, ούτε τού Ιράν είναι ενιαία και μονοσήμαντα. Μεταξύ κάποιων σχετικά μετριοπαθών, συνυπάρχουν και συναποφασίζουν ακραία φανατικά θρησκευτικά κυκλώματα, που θεωρούν και στις δυο χώρες ότι ένας πυρηνικός πόλεμος είναι συμφέρων και είναι από θεού προσχεδιασμένος, ώστε να έλθει ο μεσίας τού κάθε πωρωμένου παλαβιάρη. Για τους μεν ο αντιχρηστάρας και για τους δε ο μάντι. Τελικά τα πνεύματα τής θεοκρατικής αληταμπουρίας συναντώνται στον κοινό παρονομαστή μια θεότρελης υπερκείμενης οντότητας, που προβλέπει άλλο μεσία για τον μεν και άλλο για τον δε. Και το όλο θέμα θα καταντήσει ευτράπελο, εάν δεν παρεμβάλοντο τα μέσα μαζικής καταστροφής. Για να κρατηθούν εντός ορίων όμως οι θεότρελοι, απαιτούνται προφανώς κάποιοι πολλοί ευαίσθητοι χειρισμοί, που έχουν οδηγήσει σε μια σειρά επώδυνους, αλλά αναπόφευκτους συμβιβασμούς, μέχρι μια διαδικασία πολύ προσεκτικών βημάτων να τούς αφαιρέσει τα δηλητηριώδη δόντια. Όταν καταρρεύσει το κατεστημένο στις ΗΠΑ, θα μείνουν οι εξτρεμιστές ραβίνοι μετέωροι. Και τότε θα τραβηχτεί το χαλί κάτω από τα πόδια των μουλάδων. Εάν είχαμε συναίσθηση, σε τι είδους πυριτιδαποθήκη μετέτρεψαν τα θεοκρατικά κατεστημένα, με πρώτους και κύριους τους εωσφοριστές την Γαία, θα είμαστε πιο προσεκτικοί με τις εκτιμήσεις μας. Όπως είχε δηλώσει ο έμπειρος και σώφρων διπλωμάτης των ΗΠΑ George Kennan, στον οποίον προηγήθηκε αναφορά, **"Η εκτόνωση τής κρίσης τής Κούβας οφείλεται σε δυο παράγοντες. Ο ένας είναι η συμβολή έμπειρων διπλωματών και από τις δυο πλευρές. Ο άλλος, που είναι ίσως ο σημαντικότερος, είναι ο Θεός"**.

18. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στην σημερινή φάση βρισκόμαστε στην άκρως ευχάριστη κατάσταση για την ανθρωπότητα, να επίκειται η πλήρης ανατροπή τής νεοταξικής ατζέντας, τής παγκοσμιοποίησης και τής εωσφορικής επικυριαρχίας γενικότερα. Τα προπύργια τού κατεστημένου σωριάζονται στο έδαφος το ένα μετά το άλλο. Περισσότερες κυβερνήσεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση παραπαίουν στην κυριολεξία και κρέμονται πλέον από ένα πολύ λεπτό νήμα. Η υπερβολική αστυνόμευση, οι παράνομες παρακολουθήσεις των προσωπικών δεδομένων, οι υποχρεωτικοί εγκλεισμοί, οι απανωτές απαγορεύσεις ολοκληρωτικού χαρακτήρα, η βίαιη επιβολή ιατρικών πράξεων στους πολίτες με παρασκευάσματα, που καθημερινά αποδεικνύονται από λίαν τοξικά μέχρι θανατηφόρα, έχουν αφαιρέσει πλέον και το τελευταίο φύλλο συκής από το σύστημα, που δεν μπορεί πλέον να κάνει πειστικά χρήση τής προπαγάνδας περί δημοκρατίας και φιλελευθερισμού. Η μόνη αντίδραση που παραμένει στο κατεστημένο, είναι, αντί να εγγυάται τύποις τα πολιτικά δικαιώματα, να εμμένει σε προώθηση τής ελευθεριότητας και κατάλυση των ηθών, οργανώνοντας παράτες με θέμα την σεξουαλική διαστροφή.

Η οικονομική σύμπραξη των BRICS οδηγεί στην πλήρη απαξίωση τού δολλαρίου και στην κατάργηση τού SWIFT, ως συστήματος διεθνών συναλλαγών. Ενώ μια κρίση πρωτοφανών διαστάσεων απειλεί στον ενεργειακό και επισιτιστικό τομέα στην δύση, οι επιχειρήσεις που ελέγχονται από το σύστημα βρίσκονται υπό καθεστώς διάλυσης. Οι νεοταξίτες αχθοφόροι τού συστήματος, όπως ο Fauci και ο Τσιόδρας, παραιτούνται ο ένας μετά τον άλλον, ενώ τα φερέφωνα τής προπαγάνδας τού κατεστημένου στα μαζικά μέσα ξεκίνησαν να εγκαταλείπουν το σκάφος. Οι διαμαρτυρίες των αγροτών και των πολιτών γενικότερα διογκώνονται, ενώ η διαδικασία τής κοινωνικής αφύπνισης τείνει να ξεφύγει πολύ σύντομα από τον χώρο των ευαίσθητων ανθρώπων και να επεκταθεί σε μεγάλο ποσοστό τής κοινωνίας. Οι επόμενες μήνες προδιαγράφονται έντονα ζοφεροί για την επιβίωση τού συστήματος. Η πρόσφατη αναφορά τού γερμανού καγκελάριου, ότι *"η κυβέρνηση δεν σχεδιάζει να κάνει χρήση πυροβόλων όπλων ενάντια στους πολίτες κατά τις αναμενόμενες διαμαρτυρίες"* είναι χαρακτηριστική για την τρομοκρατία και το

αδιέξοδο αυτών, που εδώ και χιλιετίες χειραγωγούν τον πλανήτη.

Αυτή η κατάσταση όμως "δεν έπεσε από τον ουρανό". Η πρωτοπορία της ανθρωπότητας αγωνίζεται εδώ και χιλιετίες ενάντια στον εξανδραποδισμό της κοινωνίας. Και οι συνασπισμένες δυνάμεις της Συμμαχίας των Αντιδυνάμεων προωθούν οργανωμένα, με αποφασιστικότητα και αυταπάρνηση, μια ρήξη για την ανατροπή του εωσφορισμού εδώ και πολλές δεκαετίες. Ότι μπόρεσαν να φέρουν προ των πυλών ενός αίσιου τέλος οι Αντιδυνάμεις αυτόν τον διαπλανητικό αγώνα, δεν έγκειται μόνον στις γενικότερες αρετές, που τούς διακρίνουν, παρά κυρίως σε ένας καθοριστικής σημασίας προτέρημα: ΚΑΤΟΡΘΩΣΑΝ ΝΑ ΔΙΔΑΧΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ. Οι αντίπαλοι είναι συνασπισμένοι σε άκρα συνωμοτική βάση και δρουν σε συνθήκες πλήρους μυστικότητας. Την ίδια οδό ακολούθησαν και οι Αντιδυνάμεις, κάνοντας χρήση και αυτοί του σημαντικότερου όπλου των αντιπάλων. Ένα δεύτερο καθοριστικής σημασίας προτέρημα, είναι, όπως ανέλυσα σε αυτήν την αναφορά, ότι ενέσκηψαν με πολύ μεγάλη προσοχή, εφευρετικότητα, φιλομάθεια και σεβασμό πάνω από την ιστορία και τα πνευματικά πονήματα των προκατόχων τους, με ιδιαίτερη έμφαση σε αυτά της Ελληνικής Γραμματείας. Όμως το κυριότερο όλων, ήταν η αταλάντευτη προσήλωσή τους στον στόχο και η πίστη τους στον Θεό, έστω κι αν συχνά έκριναν, ότι ήταν αναπόφευκτο να αμαρτήσουν μέχρι εκεί που δεν παίρνει.

Τόλμησα να αναδείξω με αυτήν την σύντομη αναφορά και αυτήν την μάλλον σκοτεινή πλευρά του ιστορικού λαβυρίνθου. Όποιος στοχεύει στην εξόντωση του Μινώταυρου, είναι υποχρεωμένος να εισέλθει στον λαβύρινθο. Εκεί, τα υποψήφια θύματα κάποιες φορές είναι υποχρεωμένα να γίνουν και θύτες, ώστε να μπορέσουν να εξοντώσουν το τέρας. Αυτά τα δεδομένα δεν τα παρουσίασα για να επικρίνω, ή να απενοχοποιήσω οποιονδήποτε. Δεν επιθυμώ να καταστώ κριτής άλλων. Έχω μόνον επίγνωση της Ρήσεως, που περιέχεται στις γραφές: *"Εν τη αμαρτία μου ενδυναμούμαι"* Και: *"Όπου υπερεπλέονασεν η αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν και η Χάρις"*. Έτσι κρατάω ζωντανή στην μνήμη μου, μια φράση, που μου μετέδωσε ένας συναγωνιστής μεγαλύτερης ηλικίας πριν πενήντα χρόνια, όταν ήμουν ακόμη φρέσκος στα πράγματα: *"Η επανάσταση δεν γίνεται με άσπρα γάντια"*.

Κλείνοντας αυτήν την αναφορά, επιθυμώ να επιστήσω την προσοχή αυτών που διαβάζουν, σε ένα σημαντικό δεδομένο. Και μετά την πλήρη ανατροπή της νεοταξικής ατζέντας, δεν θα έχει σταματήσει να υπάρχει μια πρόκληση, που αυτή κληροδότησε στην ανθρωπότητα. Πρόκειται για μια υπερδυναμωμένη Κίνα, που δεν έχει αποφασίσει ακόμη, ποιον δρόμο θα ακολουθήσει και δεν έχει ακόμη κριθεί ποιες κοινωνικές δυνάμεις θα επικρατήσουν τελικά εκεί. Με αυτό το ζήτημα θα ασχοληθώ σε μια μελλοντική αναφορά που σχεδιάζω, με τίτλο "Κοινωνικοί Αγώνες στην Κίνα".

Ευχαριστώ από καρδιάς όλους όσους είχαν την υπομονή να διαβάσουν αυτό το μακροσκελές και σχετικά δύσβατο κείμενο. Ασχέτως του βαθμού συμφωνίας ή διαφωνίας με όσα παρατέθηκαν, αισθάνομαι, ότι η δαπάνη του κόπου τους με τιμά.

Κλείνοντας, εκφράζω τις ευχαριστίες μου στον φίλο Κώστα Κ – Τ διαχειριστή του ιστολογίου "Διόδοτος" και στον φίλο Κ.Μ. για την μόνιμη τροφή για σκέψη, που μου παρείχε στην πορεία πολλών συζητήσεων.

Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΜΕΛΕΤΗ ΕΚΠΟΝΗΘΗΚΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΛΟΓΟΥΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ.

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΕ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΕΝ ΜΕΡΕΙ Η ΕΝ ΕΝ ΣΥΝΟΛΩ ΚΑΘ' ΟΙΟΝΔΗΠΟΤΕ ΤΡΟΠΟ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΝΑ ΕΠΙΣΥΝΑΠΤΕΤΑΙ ΣΕ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΕΝΤΥΠΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΑΥΞΗΣΗ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΤΟΥΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΚΔΟΣΗ:

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΛΑΔΑΣ

ΒΕΡΟΛΙΝΟ 05.10.2022

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: 0049-30-94885724

ΩΡΕΣ ΓΡΑΦΕΙΟΥ: 9:30 – 15:00